

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình

Hắn là một Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình, mỗi lần gặp hắn lại tạo ấn tượng cho cô! Nhưng đó là những ấn tượng tồi tệ nhất trong đời cô gặp phải.

Ba lần bị tét cũng chính do hắn tạo ra...Hắn còn lớn tiếng ngang nhiên bởi hắn là tổng giám đốc? Muốn cô làm người tình của hắn trong ba tháng? Và khi cô yêu hắn thì thật sự câu chuyện mới bắt đầu.

Ba tháng biết bao nhiêu kỷ ức, hắn đã làm cô yêu hắn. Và rồi trò chơi của hắn chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Newyork, năm năm trước. Lần thứ n nhìn cảnh cha mẹ cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật, Chung Nhĩ Đế Tư thật không nhịn được nữa, hắn nghĩ đến em trai mình là Tập Nhĩ Đế Tư. “Tập Nhĩ, tình trạng tập đoàn em so với anh hiểu rõ hơn, hơn nữa những kế hoạch đầu tư do em tỉ mỉ thực hiện đã khiến tập đoàn chúng ta trở thành tập đoàn thương mại hàng đầu, em có thể tự mình tiếp quản Đế Tư rồi.” Vì đã sắp xếp xong kế hoạch nên Chung Nhĩ không thể không “nhân tâm” mang “trách nhiệm nặng nề” này giao lại cho em mình. Từ nhỏ Tập Nhĩ đối với con số cực kì nhạy cảm, mỗi lần hắn xem báo cáo kinh doanh của cha mình, luôn có thể tìm ra những sai sót, cho nên trời sinh hắn chính là một người đàn ông giỏi toan tính, quan trọng hơn là hắn cũng có hứng thú, mà đó cũng là trách nhiệm của hắn, vì vậy để hắn tiếp quản tập đoàn Đế Tư cũng rất hợp lí. “Anh, anh cũng đề cao em rồi! Những phương án đầu tư kia nếu không nhờ anh phân tích thị trường chính xác như vậy cũng không thể thành công. Muốn mang trách nhiệm quản lý Đế Tư giao cho em.cũng được!” Tập Nhĩ Đế Tư cũng không cảm thấy bất ngờ khi anh hắn có ý nghĩ này, cũng không phản đối ý nghĩ của anh hắn, nhưng cũng không khờ đến nỗi một mình gánh vác cái sự nghiệp to lớn này. Bây giờ hắn có hứng thú, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ có hứng thú cả đời, chỉ là hắn chưa hết hứng thú mà thôi! Bởi vì cha mẹ tình cảm sâu đậm, nên thời gian trước cha hắn, Amon Đế Tư, đã lên kế hoạch nghỉ hưu, mang theo vợ ông ——cũng là mẹ bọn hắn đi du lịch thế giới, bỏ lại hai anh em hắn với cái sản nghiệp to lớn này, hiện tại hai anh em hắn đang vì cái trách nhiệm này mà “thương lượng” với nhau. Nghe vậy, Chung Nhĩ có chút vui mừng, nhưng hắn biết Tập Nhĩ dễ dàng đồng ý như vậy chắc chắn có điều kiện. Làm anh em hai mươi mấy năm, chẳng lẽ còn chưa hiểu rõ hắn? Nhưng dù điều kiện của hắn là gì, thì đó chắc chắn là sự thỏa hiệp tốt nhất! “Em nói đi! Điều kiện của em là gì?” Chung Nhĩ đi qua, thoải mái ngồi trên ghế salon, chuẩn bị “tựa tai” lắng nghe. “Năm năm tự do, có thể không xuất hiện ở công ty.” “Là như thế nào?” “Cũng như phương pháp cha đã làm với chúng ta, mỗi tuần anh sẽ được tài liệu kinh doanh của tập đoàn, anh phải đưa ra quan điểm và ý kiến của mình, còn phải cùng em tham gia những hội nghị thương nghiệp quan trọng, nếu năm năm sau, đổi lại anh tiếp quản tập đoàn thì cũng nắm rõ tình trạng.” Dứt lời, Tập Nhĩ buồm lòng nằm lại trên ghế salon. “Mà em, trong năm năm này, khi nhân nhả tự do, cũng phải nắm rõ tình hình kinh doanh của tập đoàn, phải đưa ra ý kiến cùng phương pháp giải quyết, tất cả những thứ này, cũng là vì năm năm sau, chúng ta sẽ cùng quản lý tập đoàn.” Chung Nhĩ đưa ra một điều kiện khác. “Không thành vấn đề.” “Quyết định như vậy.” Giao ước năm năm tự do, cứ như vậy đạt thành! “Haiz! Cuối cùng cũng chinh xong.” Hạ Đình cầm ba cái bóng đèn còn lại bỏ vào thùng, thở dốc một hơi, chậm rãi đứng lên, động động hai chân đã sớm tê dại. Cô lấy xuống chiếc nón lưỡi trai trên đầu cùng chiếc mắt kính gọng đen cực lớn trên sống mũi, dùng ống tay áo lau nhẹ trên trán cùng chớp mũi đang không ngừng chảy mồ hôi, lại sẵn tiện giơ cao nón quạt gió, cảm thấy thoải mái được đôi chút, sau đó lại đem những lọn tóc nhét tùy tiện vào nón, đội nón lên. Hôm nay là ngày bận rộn nhất trong tháng của cô, cô phải sửa chữa lại những dụng cụ văn phòng của các khâu (bộ phận, ngành) thật tốt, sau đó gửi lại các khâu. Bình thường cô và đồng nghiệp Cầu An sẽ cùng làm công việc này, nhưng hôm nay là chủ nhật, lại là lễ tình nhân, người luôn luôn có những cuộc hẹn hò như Cầu An thì làm gì có thời gian mà làm việc trong ngày lễ tình nhân, vì vậy trong thời gian nghỉ trưa, cô không thể làm gì khác hơn đành phải chui vào trong kho hàng. Nhưng cũng may, hiện tại cô chỉ cần thu xếp ba cái thùng này, đưa đến các khâu theo yêu cầu, sau đó lên tầng 8 thay bóng đèn, coi như xong việc. Hạ Đình liếc mắt nhìn thời gian trên đồng hồ, không khỏi hô to: “Chết! Không kịp giờ rồi!” Hôm nay là lễ tình nhân, buổi tối ở nhà hàng nhất định là rất đông khách, cô phải nhanh một chút, không được kéo dài thời gian, nếu không nhất định sẽ bị quản lý nhà hàng mắng cho. Hạ Đình vội vàng đeo kính, bằng tốc độ nhanh nhất, lần sau cuối xác nhận dụng cụ trong ba thùng, ngay sau đó cúi người ôm một thùng lên, chuẩn bị đi từ tầng cao nhất xuống. “Trời ạ! Thật là nặng.” Hạ Đình vừa than vừa ôm cái thùng bước ra khỏi kho hàng. Ban ngày, ngoài công việc chính thức này ra, buổi tối Hạ Đình còn làm phục vụ cho một nhà hàng, để trả tiền thuốc cùng món nợ của cha, cô không thể không cố gắng làm việc. Cũng may, trải qua nhiều năm như vậy, sớm muộn gì hai phần tiền lương này và phần tiền lương của mẹ cô, hai người sử dụng tiết kiệm, mấy tháng nữa cũng sẽ trả sạch nợ. Năm đó, cha mang theo mẹ cùng cô, một nhà ba người từ Đài Loan vượt qua đại dương, đến Newyork—thành phố lớn ở Mỹ, đầy vàng. Mấy năm trước cuộc sống của bọn họ đúng là giàu có, cả gia đình sống trong một khu dân cư cao cấp, bước ra cửa là có xe đưa đón thay cho đi bộ, cuộc sống mỗi ngày trôi qua cũng không buồn không lo. Cho đến khi cha cô ngã bệnh, giống như tình tiết của những vở kịch trên TV vậy, gia cảnh bắt đầu sa sút, cô là con cái, hiển nhiên phải gánh trách nhiệm chăm sóc gia đình. Từ một căn nhà hiện đại có vườn hoa ở vùng ngoại ô chuyển thành sống trong phòng trọ, từ đi xe hơi chuyển thành đi xe buýt, tàu điện ngầm. Từ một tiểu công chúa trong lòng cha mẹ, trở thành một nhân viên tạp vụ làm những việc vặt như lắp đặt bóng đèn, đối mặt với mọi sự thay đổi, Hạ Đình không những không trách trời oán đất mà còn học tập cách sống tự lập. Hạ Đình cảm thấy, mỗi ngày trôi qua, dù là ở công ty hay nhà hàng, dù phải mất hai tiếng mỗi về đến phòng trọ, nhưng về đến nhà có sự thương yêu của mẹ, ở công ty và nhà hàng làm cùng các đồng nghiệp cũng rất vui vẻ, trải qua cuộc sống như vậy, cũng rất hạnh phúc. “Thang máy.đợi chút.thang máy.chờ một chút...” Vừa mới ra khỏi kho hàng, Hạ Đình ôm cái thùng lớn nặng chừng 5,6 kí lô, chạy chậm hướng về phía thang máy, thấy có người đang tiến vào thang máy liền vội vàng hét lên, cũng tăng nhanh tốc độ chạy đến. Ở lúc thang máy sắp khép cửa lại, cô vừa đứng lúc chạy đến, mang cái thùng chống lên tường, lấy một tay nhấn nút đi lên của thang máy. Thật may vừa kịp lúc, cửa thang máy mở ra, lúc này cô mới yên tâm, dùng cả vai cọ cọ chớp mũi đẩy cái mắt kính sắp rớt lên, sau đó mới dựa vào cái thùng, thở hắt hên. Hít thở chưa đến hai ngụm khí, Hạ Đình liền giật mình, cửa thang máy sắp đóng, cô vội vàng ôm chặt cái thùng, bước vào thang máy. Vừa vào thang máy, Hạ Đình vẫn mang cái thùng chống lên vách thang máy, tiếp tục thở hắt hên, ánh mắt liếc nhìn bóng dáng người đàn ông mặc âu phục đứng phía trước bàn ấn số kia, trong mắt tràn đầy bất mãn đối với hắn. Cô vừa mới kêu lớn tiếng như vậy, người đàn ông này không thể không nghe thấy, vậy mà vẫn đóng thang máy, hại cô chạy muốn hụt cả hơi. “Làm phiền anh, tầng 18. Cảm ơn!” Mặc dù đối với hắn cực kì bất mãn, nhưng nghĩ lại một chút, người đàn ông này cũng đâu có nghĩ vụ phải chờ cô, dù sao đuổi kịp là được rồi, nên cô vẫn giữ phép lịch

sự phải có. “Nhân viên của Đê Tư?” Người đàn ông xoay người, đôi mắt sắc bén neo lại nhìn chăm chăm cô, đối với chuyện cô vừa nói ngoảnh mặt làm ngơ, ngược lại nghiêm túc hỏi thăm thân phận của cô. Người đàn ông này thật đẹp trai, hình như nhìn có chút quen mắt! Hình như gặp ở đâu rồi? Nhưng hiện tại Hạ Đình không rảnh để suy nghĩ, cũng không có tâm trạng thưởng thức trai đẹp, kéo ra thẻ xác nhận đeo trên cổ bị cái thùng ép, lưng lay hai cái nói: “Vâng.” Sau đó ôm tốt cái thùng đi về phía trước hai bước, không thể trông cậy vào người đàn ông tự cho là mình tài giỏi này sẽ giúp đỡ cô, chấp nhận số phận một chút, tự mình làm. Người đàn ông này nhất định cũng là nhân viên Đê Tư, hơn nữa chức vụ chắc cũng không thấp, nhìn hần toàn thân tỏa ra một khí thế khiến người khác không dám khinh thường, cùng cách nói chuyện kiêu ngạo đó, hẳn chắc chắn là một lãnh đạo, nhưng cũng không đến nỗi không thèm đặt ai vào trong mắt như vậy chứ? Có bản lĩnh thì đi ra mà dùng thanh máy dành cho các giám đốc cao cấp ở tầng 30 bên cạnh đây. Nhưng những thứ này bây giờ không quan trọng, cô còn một đồng công việc chờ hoàn thành, mà sao cô nhấn lâu như vậy, cái nút tầng 18 không sáng đèn? Thang máy hư sao? “Thân là nhân viên Đê Tư, lại không biết đây là thang máy chuyên dụng dành cho giám đốc cao cấp sao?” Người đàn ông lần nữa lên tiếng, gương mặt tuấn tú cương nghị nhưng lạnh lùng, rõ ràng là biểu hiện mặt kiêu nhân. “Tôi dĩ nhiên biết thang máy là.....” thang máy chuyên dụng dành cho giám đốc cao cấp, Hạ Đình phát hiện điểm khác thường, đồng thời cũng phát hiện cái nút duy nhất sáng đèn là con số 36. Đó là phòng làm việc của tổng tài!! Trời ạ! Hèn gì cái nút tầng 18 không sáng đèn, bởi vì phải có thể từ chuyên dụng mới có thể muốn dừng ở tầng nào thì dừng. Cô chẳng những vào nhầm thang máy, hiện tại người đứng phía sau cô còn là..... Nhớ lại những hành động vừa rồi, Hạ Đình khốn khổ nhắm lại đôi mắt, căn bản không dám quay đầu lại, hận không thể lập tức biến mất khỏi nơi này!! Hèn gì thấy hần quen mắt, mặc dù đã làm ở công ty năm năm nhưng cô chưa bao giờ gặp qua tổng tài..... Dĩ nhiên, địa vị tổng tài của một tập đoàn xuyên quốc gia cao quý thế nào, huống chi cô chỉ là một nhân viên tổng hợp nho nhỏ sao có thể muốn thấy là thấy, nhưng đáng về tổng tài cô cũng đã sớm xem qua ở trên báo chí, chỉ là không ngờ tổng tài lại tự mình xuất hiện trước mặt cô. “Tổng tài, thật xin lỗi, tôi nhất thời vào nhầm.....” “đề không.....a....” Hạ Đình không dám làm chậm trễ thời gian của tổng tài, vội vàng nhắc cái thùng, còn dùng một chân để giúp, làm cho cô trống đi một tay có thể nhấn nút mở cửa. Kết quả là cửa thang máy mở ra, nhưng cô lại quên mất mình đang dồn trọng tâm chống lên cửa thang máy, cho nên cửa vừa mở ra, cả người cô cũng ngã về phía trước. “Thật đau!” Một cú ngã này, khiến cả người cô nằm thẳng trên mặt đất, chiếc nón lưỡi trai trên đầu cũng rớt ra ngoài, mái tóc dài đen nhánh lập tức xõa xuống, mà chiếc mắt kính cực lớn trên mặt cũng trượt xuống chóp mũi, cả người nhìn qua có bao nhiêu thảm hại thì có bấy nhiêu tả tơi, chỉ là hình như thiếu thứ gì đó? Cái thùng nặng chừng 5, 6 kí lô trên tay cô, sao lại không thấy rồi hả? Hạ Đình quay đầu lại nhìn lên, thì thấy cái thùng đang yên ổn nằm trên tay tổng tài. Nhất định là lúc ngã xuống vừa rồi, tổng tài đã nhanh tay lẹ mắt đón được cái thùng, nếu không những thứ trong thùng nhất định rơi tan nát trên đất, những bóng đèn không dùng được kia cũng bị đập vỡ. Tổng tài quả nhiên lợi hại, chỉ là nếu như hẳn có thể thuận tay kéo luôn cô, thì cái đầu gối đáng thương của cô có thể tránh khỏi đau đớn rồi! Ách.....hình như sắc mặt của tổng tài rất khó coi, xong đời..... Một tay của Hạ Đình nhấc lên nón, tay còn lại qua loa đẩy mắt kính lên, cổ nén sự đau đớn ở đầu gối, đứng lên, vội vàng nhận lấy cái thùng từ trên tay của tổng tài, nhưng mà hình như tổng tài không có ý buông tay. Hạ Đình ngẩng đầu nghi hoặc, không ngờ lại chạm vào đôi mắt lạnh lẽo, con ngươi đen khiến cô đột nhiên run rẩy. “Người là nữ?” Mối mòng của Táp Nhĩ Đê Tư mím chặt thành một đường, vẻ mặt nghiêm nghị. Nghe của hỏi của hẳn, Hạ Đình có chút ngại người. Cô trông giống nam sao? Mặc dù cảm thấy kì lạ, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của tổng tài, sợ đến nỗi muốn phân tích cũng không dám suy nghĩ nhiều, lập tức gật đầu trả lời, cũng không dám hỏi bất kì thắc mắc nào. “Nhân viên tạp vụ?” Thăm.....hỏi cô làm khâu (ngành, bộ phận) nào, có phải muốn sa thải cô không? Hạ Đình lại run rẩy gật đầu một cái. “Công việc của nhân viên tạp vụ không thích hợp với phụ nữ.” Dứt lời, Táp Nhĩ Đê Tư mang cái thùng trên tay giao cho Hạ Đình, cùng lúc nhấn nút đóng cửa. Sức nặng đột nhiên xuất hiện, khiến dưới chân Hạ Đình hơi lảo đảo, nhưng ngay sau đó liền ổn định, nhưng cô cũng không coi thường câu nói vừa rồi của tổng tài. Ý của anh ta có phải là tính..... “Tổng tài, tôi.....” Hạ Đình vội vã muốn giải thích, nhưng cô lại ăn phải một ‘bê môn’ canh, cửa thang máy đã sớm đóng lại. “Tại sao lại như vậy? Không nghe người ta giải thích.” Hạ Đình trừng mắt nhìn con số không ngừng chớp tắt tăng lên kia, cảm giác như có tầng tầng mây đen bao phủ. Thở dài, lại ôm thật tốt cái thùng trên tay, bắt đầu đi đi vào một cái thang máy khác, đặt cái thùng xuống đất, lại ấn cái nút tầng 18, sau đó nhìn người trong kiếng mà ngẩn người. “Nhìn tôi không giống nữ sinh sao?” Hạ Đình hỏi chính mình trong kiếng. Trong kiếng xuất hiện hình ảnh một cô gái tóc tai lộn xộn, đeo một chiếc mắt kính cực lớn nên sớm vứt đi từ tám trăm năm trước, bộ trang phục liên thân (áo nôi dính với quần) màu xanh đậm rộng rãi, trên mặt còn dính đầy bụi bặm, nhìn qua không giống bà tiên cũng giống kẻ lang thang. (=)] hơi quá) Lại thở dài, thuận tay chỉnh lại tóc, lại buột đuôi ngựa, nhưng lần này cô không tùy tiện nhét tóc vào nón nữa, mà trực tiếp đội nón lên, nhìn qua như vậy, trông có vẻ giống người chuyển phát nhanh. Ai~~~~ nhưng so với việc có thể khó giữ lại công việc, thì chuyện bị nhận làm là nam chỉ là chuyện nhỏ, đối với cô mà nói hoàn toàn không có gì phải đau khổ! Đ-I-N-G! Đến tầng 18 rồi, thôi! Cứ làm việc cho tốt đi! Hạ Đình khom người, ôm lấy cái thùng, giữ vững tinh thần làm việc. ——@@@—— “Hả? Tổng tài lại nhìn không ra cậu là nữ?” Trong phòng họp trống trải rộng lớn, Cầu An bất ngờ, kinh ngạc hét lớn. Hạ Đình đang đặt cái thang gác ở trên vai xuống, nghe được phản ứng của Cầu An, tức giận hất mặt nói: “Trọng điểm trong lời nói của mình là có khả năng mình sẽ mất việc làm, không phải là tổng tài có nhận ra mình là nữ hay không, được chứ?” Dứt lời, Hạ Đình liền leo lên cái thang, chuẩn bị bắt tay vào việc gỡ ra những bóng đèn bị hư. Thứ sáu tuần trước xảy ra sự việc kia, khiến thời gian nghỉ cuối tuần của cô trôi qua cũng không được bình thường, chỉ sợ hôm nay vào công ty, lại phải thu dọn đồ đạc trở về nhà. Cũng may cả buổi sáng trôi qua, mọi việc đều như bình thường, cô còn đặc biệt chạy đến phòng nhân sự, xác định không có bất cứ chi thị nào đối với cô, nhưng cô còn chưa biết đây có phải là ‘yên lặng trước cơn giông’, hay thật là ‘sau cơn mưa trời lại sáng’? Chỉ là việc Táp Nhĩ Đê Tư hoài nghi về giới tính của cô, nói không thêm để ý.....là gạt người! Trước kia mọi người nhìn thấy cô, cũng sẽ khen cô xinh đẹp, chẳng bao lâu sau, có giờ đây lại trở thành cái bộ dạng khiến người ta không thể phân biệt được nam hay nữ rồi sao. Thật là ai!!! Cầu An đứng bên cạnh tiếp nhận bóng đèn hư do Hạ Đình chuyển xuống, sau đó lại lấy bóng đèn mới giao cho cô, vừa phân phát cái lại, nói: “Trọng điểm này không phải tốt sao?” Nhưng Hạ Đình cũng không vội nhận lấy, mà về mặt nghi hoặc hỏi Cầu An: “Vì sao?” “Bởi vì tổng tài sẽ không vì chuyện cậu vào nhầm thang máy mà sa thải cậu, trừ khi.....cậu có mục đích khi vào nhầm thang máy.” Đáng về Cầu An dò xét. “Là như thế nào?” “Cậu quên ‘sự kiện Khang Ni’ ở ba tháng trước rồi sao?” “Khang Ni? Cô ấy là ai? Thuộc khâu (bộ phận, ngành) nào?” Hạ Đình nhận lấy bóng đèn cầm trong tay tiếp tục công việc, thuận miệng hỏi, nhưng mà, cô có cảm giác, Cầu An lại bắt đầu ‘thao thao bất tuyệt’ muốn phát biểu rồi. “Trời ạ! Mình đã từng nói qua với cậu rồi mà.” Cầu An ngẩng đầu liếc Hạ Đình một cái, cô đã quên cái người này chỉ cần là việc không dính dáng đến mình, sẽ không tốn hơi sức, phí phạm đặt vào những vấn đề đó. “Thôi, thôi, mình nói lại lần nữa cho cậu, cô Khang Ni.....” “Cậu vừa nói, mình vừa làm việc, chúng ta chỉ còn nửa tiếng thôi.” Phòng họp này nửa tiếng sau sẽ mở cuộc họp, mà bọn họ còn 10 cái bóng đèn vẫn chưa thay xong, Hạ Đình không quên nhắc nhở. “Biết biết, mình sẽ nói ngắn gọn, vừa nói vừa làm.” Đến một vị trí khác, Hạ Đình lại leo lên thang, Cầu An cũng nhanh chóng đưa bóng đèn lên, song tiếp tục nói: “Khang Ni là nhân viên của phòng tài vụ, mới đến công ty được nửa tháng, nhưng cô ấy không giống với chúng ta vì kiếm tiền mà đến làm việc tại công ty, mục đích của cô ta là muốn từ ‘chìm sẽ biến thành phượng hoàng’ trong những phượng hoàng, muốn trở thành tình nhân bên cạnh tổng tài, tốt nhất là lách mình một cái có thể trở thành tổng tài phụ nhân thì càng tốt, cho nên bước đầu tiên là phải để tổng tài biết đến cô ta.” “Không phải cô ấy mượn việc vào nhầm thang máy làm có chứ?” Hạ Đình leo xuống cây thang dài, tùy tiện suy đoán nói. “Không sai, cô ta.....” Àm! đột nhiên vang lên, truyền đến một tiếng đóng cửa, khiến Hạ Đình và Cầu An kinh hãi đồng loạt nhìn về phía cửa phòng họp, lo lắng cuộc họp diễn ra sớm hơn hả? “Là.....văn phòng bên cạnh sao?” Hạ Đình vuốt ngực nói, cũng may lúc này cô không đứng trên cái thang, nếu không nhất định sẽ sợ đến té ngã không chừng. “Thời gian còn chưa đến mà!” Cầu An nhìn đồng hồ đeo tay một cái, an tâm, tiếp tục ‘sự kiện Khang Ni’ vẫn chưa nói xong. “Cô ta có ý chờ tổng tài ở bãi đậu xe, muốn giả tạo, khiến tổng tài tin tưởng là cô ta không phải có ý vào nhầm thang máy, sau đó đi đến mục đích tiếp cận tổng tài. Hừ! cô ta cũng không nhìn lại xem tổng tài là nhân vật nào, có dạng phụ nữ nào anh ta chưa từng chơi đùa, chưa từng hiểu biết qua, cái dạng thủ đoạn nhỏ nhen này làm sao tổng tài không nhìn thấu, huống chi anh ta ghét nhất

là loại người này, cho nên không nói một lời, ngày đó làm cho cô ta về nhà của cô ta luôn.” “Vậy ngày kia tổng tài không có đuổi mình về nhà, có phải ý là mình sẽ không bị anh ta sa thải?” “Đúng, cũng không đúng.” “Cái gì bảo là đúng hay không?” Hạ Đình khiêng cái thang khó hiểu, quay đầu hỏi Cầu An đang ôm bong đèn. Cầu An ti mi đánh giá Hạ Đình từ đầu đến chân, sau đó buông tiếng thở dài, lắc đầu nói: “Cậu nhìn bộ quần áo này, ngay cả so với mình còn thua kém, huống chi là những người phụ nữ cao gầy, xinh đẹp lại khiêu gợi vây quanh ở bên cạnh tổng tài? Dựa theo tiêu chuẩn phụ nữ của tổng tài, thì cũng không có gì lạ khi tổng tài không nhìn ra cậu là nam hay nữ, dù sao, có người gái nào lại ăn mặc như hàng bị ế, mà còn đi quyến rũ đàn ông chứ!” Cầu An vừa phê bình, cô vừa đưa ra chút khẳng định, cô khề trêu đùa mái tóc ngắn xinh đẹp của mình, trên mặt là loại phấn trang điểm thịnh hành nhất của mùa đông năm nay, mặc dù trên người đang mặc đồng phục của nhân viên tạp vụ, nhưng cô biết điều chỉnh lại, khiến những đường cong duyên dáng lộ ra không chút bỏ sót. Cô nghiêng đầu nhìn Hạ Đình một cái, vẫn là mái tóc dài lộn xộn như cũ, vẫn là mạng chiếc kính ‘con nhái lớn’ buồn cười trên mặt, trên người mặc bộ đồng phục mà tựa như đang trùm mảnh vải bố, chỉ là bên hông buộc sợi dây, không hề có đường cong nào đáng nói, một bộ dạng quê mùa. “Tốt nhất là như thế! Nếu như muốn mình đi câu dẫn đàn ông mà giống như tổng tài, mình thả làm hàng ế!” Nếu như mọi thứ đúng như Cầu An nói, Táp Nhĩ Đề Tư hoài nghi về giới tính của cô, là vì tiêu chuẩn của hắn đối với phụ nữ quá cao, cô như vậy hoàn toàn không có gì tốt phải đề ý đến. Ít nhất trong mắt của người bình thường, mọi người đều biết cô là nữ, nếu không sao Mike lại thích cô, đồng nghiệp ở nhà hàng sao lại mãi nghĩ cách giúp cô nối dây tơ hồng? Hơn nữa cô cũng chưa từng nghĩ đến dùng vẻ ngoài đi quyến rũ ánh mắt của đàn ông, đặc biệt là kẻ ăn chơi có tiếng, Táp Nhĩ Đề Tư khiến rất nhiều phụ nữ quý dưới quần của hắn, cô chỉ hi vọng hắn không sa thải cô là tốt rồi! Ngoài trừ kiếm tiền trả nợ ra, đàn ông, cô cũng không có tâm tư mà đi quyến rũ, cho nên. cô không ngại duy trì tình trạng như hiện tại. “Vì sao? Chẳng lẽ cậu chưa từng nghĩ đến, ảo tưởng cũng tốt, mơ mộng cũng được, có ngày có thể bay lên ngọn cây trở thành tổng tài phu nhân sao?” Cầu An ngăn lại Hạ Đình đang muốn leo lên thang, về mặt khó hiểu, không thể tưởng tượng được mà hỏi. Có người phụ nữ nào có thể kháng cự lại người đàn ông anh tuấn lại giàu có như Táp Nhĩ Đề Tư? “Cái này còn cần suy nghĩ sao?” Hạ Đình không cho là đúng trả lời: “Phòng làm việc của chúng ta ở tầng 6, văn phòng của tổng tài ở tầng 36, bây giờ còn kém 30 tầng lầu, một trên trời, một dưới đất, tựa như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn sẽ không bao giờ giao nhau, huống chi bây giờ chúng ta đang ở Newyork, không phải ở trong vương quốc cổ tích, nghĩ nhiều như vậy làm gì?” Lại nói, sáng sớm cô cũng cần phải đi làm, chiều tối cũng cần phải đi làm, mỗi ngày về đến nhà, nằm xuống giường là ngủ liền, đại não làm gì có thời gian mà nghĩ đến mấy chuyện ‘đắm rong hang hổ’ này. Nếu như Newyork là một thành phố được toàn thế giới coi trọng là thực tế nhất, tồn tại một bạch mã hoàng tử như trong cổ tích, vậy năm năm trước cô đã sớm gặp được. Cầu An hoàn toàn đồng ý với cách nói của Hạ Đình, dù sao cô cũng sống ở Newyork mười năm rồi, gặp qua không ít về mặt của hiện thực, nhưng còn chuyện cổ tích lãng mạn như đồng thoại thì một lần cũng chưa thấy qua. Chấm chú nhìn bóng lưng Hạ Đình từng bước một leo lên thang, Cầu An không nhịn được muốn biết một chuyện. “Hạ Đình, nếu như mình nói nếu như, nếu như ngày đó tổng tài nhìn thấy cậu liên yêu cậu, muốn xông vào thế giới của cậu, cậu sẽ làm như thế nào?” Mặc dù nhìn trang phục Hạ Đình mặc người, có thể khiến Táp Nhĩ Đề Tư vừa nhìn thấy liền chung tình là tỉ lệ cực kì nhỏ bé, nhưng trên thực tế, nếu Hạ Đình không đeo cái ‘mắt kính trông như con nhái lớn’ kia, có khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn không khuyết điểm, một đôi mắt đẹp long lanh long lánh, chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi môi xinh xắn hồng nhuận, mà đáng người được trùm trong ‘mảnh vải bố’ kia, mặc dù không nóng bỏng nở nang, nhưng cũng vừa phù hợp, chỉ cần cô chỉnh trang thêm chút, ngay cả bọn họ còn yêu thích người con gái Châu Á xinh đẹp này, thì huống chi là đàn ông! Hạ Đình ngồi trên đỉnh của cái thang dài, trừng lớn đôi mắt, không dám tin mà nhìn Cầu An nói: “Cậu điên rồi à! Sao lại có cái ý nghĩ kì quái này? Không phải cậu nói mình giống trông như hàng bị ế, thế nào còn hỏi mình câu hỏi quái dị này?” Không đề ý đến Cầu An, Hạ Đình bắt tay vào việc lắp lại cái bong đèn cuối cùng. “Mình biết câu hỏi này rất kì quái, nên mới nói là ‘nếu như’. Thế nào! Nói mau, cậu sẽ làm thế nào? Có phải cũng sẽ yêu anh ta hay không? Từ đó bạch mã hoàng tử cùng công chúa Bạch Tuyết trải qua những ngày vui vẻ hạnh phúc?” Cầu An ép hỏi. “Sẽ không!” Hạ Đình nói như đinh đóng cột: “Trương lai của mình tuyệt đối không có khả năng xuất hiện cái tên ‘Táp Nhĩ Đề Tư’ này, nếu tình hình giống như cậu nói xuất hiện trong thế giới của mình, mình sẽ hung hăng đá anh ta ra khỏi ác mộng của mình, đá ra khỏi tương lai của mình, ra khỏi thế giới của mình.” Không phải là cô tự cao, mà là cô biết mình đang sống trong một thế giới thực tế, một người đẹp trai, giàu có lại là tổng tài của một tập đoàn, một người là nhân viên nhỏ không đáng nhắc đến như cô, vĩnh viễn cả hai cũng không thể gặp nhau. Cho dù Thượng Đế có muốn trêu chọc cô, để hai người họ vốn là hai đường thẳng song song có ngày giao nhau, vì muốn toàn vẹn thoát khỏi trò đùa này, cô nhất định phải dốc toàn lực vượt qua điểm giao này, nếu không. Cô nhất định sẽ bị thịt nát xương tan! Ầm! không báo trước, cửa phòng họp đột nhiên bị mở ra, một người toàn thân mặc bộ đồ công sở màu đậm, về mặt của thư kí nghiêm túc trên tay cầm một xấp tài liệu bước vào, nhìn hai người bị khiếp sợ chỉ nói một câu: “Chỉ còn 5 phút, hai người nhanh tay một chút.” Nói xong, lập tức vào một cánh cửa khác ở phía sau Cầu An. “Ồ! Đột nhiên chạy vào như thế, muốn hù chết người hả!” Cầu An giảm nhẹ âm lượng, nhỏ giọng oán trách, chỉ sợ thư kí cách một cánh cửa sẽ nghe được. “Đứng a!” Hạ Đình cũng giảm nhẹ âm lượng, vuốt ngực, cô còn tưởng người đi vào là Táp Nhĩ Đề Tư, làm hại trái tim của cô suyết chút nữa quên đập, sợ hãi nghe thấy những lời vừa rồi cô đã nói. Mặc dù lời cô nói là sự thật, nhưng bị người có liên quan nghe được, bao giờ cũng có chút xấu hổ! Sau khi Hạ Đình ổn định xong, cô đang chuẩn bị xuống thang, lại vô tình thấy cánh cửa lúc này thư kí vừa đi vào được mở ra, người xuất hiện, ngoại trừ vị thư kí vừa rồi còn có hai người đàn ông, mà một trong hai người đó là. “Tổng tổng tài!” đột nhiên gặp Táp Nhĩ Đề Tư, Cầu An chỉ có thể há hốc miệng, ngăn người tại chỗ. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Táp Nhĩ Đề Tư ở khoảng cách gần như vậy, hắn. thực sự rất anh tuấn nha! Ầm! “Ai~~~” Một thứ gì đó có vẻ nặng rơi xuống mặt đất tạo nên tiếng vang, đồng thời cũng xuất hiện tiếng rên rỉ yếu ớt khiến mọi người có mặt chú ý đến một người! Thật ra là Hạ Đình và Táp Nhĩ Đề Tư bắt chước bốn mắt giao nhau, trong lúc kinh hãi thì trọng tâm không được ổn định, trực tiếp rơi xuống đất, thế đau cái hông của cô. “Hạ Đình, cậu không sao chứ?” Cầu An vội vàng chạy đến bên cạnh Hạ Đình, ngồi xổm xuống hỏi thăm. “Mình không sao.” Làm sao mà không có gì cho được? nhưng mà hiện tại không phải là lúc xót xa cho cái mộng, Hạ Đình không thể làm gì khác hơn là cố gắng chịu đựng, cô loáng thoáng cảm thấy ánh mắt của Táp Nhĩ Đề Tư hình như không có rời khỏi người mình, có lẽ do bản thân cô nghĩ quá nhiều, nhưng cô cũng không có can đảm ngăn đầu để xác nhận cảm giác của mình. Lỡ như hắn nhớ lại cô là ‘cô gái’ vào nhầm thang máy lần trước, lại té chổng chân lên nữa, rồi cảm thấy cô không thích hợp với công việc của nhân viên tạp vụ, vậy thì thảm rồi. Phải rồi, những lời cô nói lúc nãy, không biết hắn có nghe được hay không? Hi vọng là không có. “Hai vị, chúng tôi phải họp rồi.” Thư kí vừa mới nói xong, giám đốc ở các khâu liền liên tục tiến vào, Hạ Đình và Cầu An không một chút ngừng nghĩ, lấy tất cả mọi thứ, bước nhanh ra khỏi phòng họp. “Thật không ngờ một cô gái xấu xí mang mắt kính to như mắt con nhái kia nói chuyện lại không biết ngượng, còn xem thường việc một tổng tài như cậu tiến vào cuộc sống của cô ta a!” Gaye Cregar, là bạn học ở thời đại học của Chung Nhĩ và Táp Nhĩ, hiện đang là trợ lý đặc biệt cho Táp Nhĩ, liếc nhìn Hạ Đình một cái, ở bên cạnh Táp Nhĩ phê bình. Tất cả những gì hai cô nói vừa rồi, đều bị Táp Nhĩ đứng ở cửa nghe rõ ràng không sót một chữ! “Mắt kính con nhái kia thực sự nên ‘vứt đi’.” Táp Nhĩ nhàn nhạt trả lời một câu, lập tức tiến nhanh về phía vị trí ngồi cao nhất trên bàn hội nghị. Gaye mất 2 giây nghiền ngẫm câu Táp Nhĩ vừa nói, liền tức tốc đi theo bước chân của hắn, giọng điệu tràn ngập tò mò có chút mong chờ được xem kịch vui: “Nói vậy, cậu không thừa nhận là cô ta xấu sao? Thế nào, có hứng thú để cô ấy đá cậu ra khỏi cuộc sống của cô ấy sao?” Đối với những chuyện Táp Nhĩ không có hứng thú, dù cho người ngoài có dùng hết tất cả các cách gì đi nữa, cũng không nhận được một tia chú ý của hắn, nhưng đối với những chuyện hắn có hứng thú, dù cho là gì, cũng nhất định không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn. Cho nên điều quan trọng nhất bây giờ là cần phải biết, đối với sự việc này, Táp Nhĩ ‘hứng thú’ được bao nhiêu? “Lát nói tiếp! Bắt đầu họp.” Táp Nhĩ không có bất gì biểu hiện gì trả lời Gaye một câu, ngay sau đó bắt đầu tập trung vào cuộc họp. Gaye giống như bong bóng cao su bị xì hơi, ngồi ở bên cạnh Táp Nhĩ, cùng hắn làm việc nhiều năm như vậy, anh ta vẫn khó có thể từ trên gương mặt anh tuấn cao thâm khó lường của Táp Nhĩ, tìm ra một chút ý định của hắn. Anh ta thực sự hi vọng ‘cô gái mang mắt kính trông như con nhái’ kia có thể khiến Táp Nhĩ hứng thú, bởi anh ta thực sự không thể tưởng tượng được trong cuộc sống này, có người phụ nữ nào có thể kháng cự được mị lực của Táp Nhĩ, quan trọng là người phụ nữ khiến Táp Nhĩ thấy thú vị, làm thế nào có

thề đá hán ra khỏi thế giới của cô? Đây nhất định là một vở kịch đặc sắc và hấp dẫn!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

“Um.Táp. Táp Nhĩ, nhanh. nhanh một chút.em.sắp không chịu nổi.” Thân thể mềm mại, giọng nói ngọt ngào làm tan chảy cả trái tim, kèm theo là nồng đậm mùi vị dục vọng, hòa tan lan tràn trong không khí.

Táp Nhĩ Đế Tư nhanh chóng xoay người tiến vào cơ thể người phụ nữ, thân thể người phụ nữ chìm trong bể dục khê bật lên tiếng rên rỉ: “Um. . .A. . .” tay chân lại càng thêm gắt gao quấn chặt lấy thân hình cường tráng của hắn.

Gần ba tháng qua, đề tài thường xuyên bị nhắc đến nhất chính là, người đàn ông độc thân hoàng kim có giá trị con người lên đến 100 triệu đôla—Táp Nhĩ Đế Tư, cùng với ngôi sao xinh đẹp có thân hình gợi cảm Willa Ott nảy sinh tình cảm.

Đặc biệt là gần đây, bên truyền thông cũng đang chờ đợi, cuối cùng thì sau khi ba tháng vừa đến, Willa có bị Táp Nhĩ Đế Tư——‘vị Tổng giám đốc tuyệt tình’ này đá khỏi vị trí bạn giường của hắn, cũng giống như rất nhiều bạn giường khác, lấy được một khoảng ‘tiền cách chức’ tương đối nhiều? hay là vẫn được cưng chiều, thăng chức lên làm ‘tình nhân chính thức’?

Nếu như sau ba tháng, vẫn thấy cô ta cùng Táp Nhĩ Đế Tư xuất hiện cùng nhau tham dự những buổi lễ lớn, vậy thì đồng nghĩa với việc mối quan hệ giữa Táp Nhĩ Đế Tư và Willa đã tăng lên một bậc, có lẽ, trở thành Tổng giám đốc phu nhân cũng nhanh đến thôi.

Chỉ là cho đến bây giờ, vẫn không có bất kì nữ minh tinh, người mẫu hay những người con gái nổi tiếng cùng xã giao, có thể thăng chức trở thành tình nhân chính thức của Táp Nhĩ Đế Tư.

Trước mắt, người đang ở trên giường cùng Táp Nhĩ Đế Tư thân mật, đúng là Willa.

“Đừng gấp, mặt ngọt, tôi sẽ khiến em thỏa mãn.” Bên môi Táp Nhĩ vẫn thoáng hiện nét cười nhân nhật, lập tức tăng nhanh tốc độ mà chạy nước rút.

“A.em yêu anh.em yêu anh.Táp Nhĩ.” Mái tóc vàng của Willa như ánh mặt trời chói mắt mà rồi tung xỏa trên tấm ra giường màu hồng, cũng vì Táp Nhĩ đẩy nhanh tốc độ mà lắc lư, trong miệng bật ra lời yêu dành cho hắn.

Đối với tin đồn cô sẽ bị Táp Nhĩ ‘đá xuống giường’ ở bên ngoài, Willa tương đối tức giận, đúng là cô dùng ‘trăm phương ngàn kế’ mới quyến rũ được hắn, trong ba tháng này con sử dụng toàn bộ kĩ xảo, để Táp Nhĩ mê luyến thân thể của cô, tiếp đó ở lại bên cạnh hắn.

Tính toán thời gian, hôm nay chính là cuối cùng của ba tháng, cho đến bây giờ, mọi thứ dường như vẫn giống ngày thường, Táp Nhĩ ở trên giường vẫn là mạnh mẽ không gì sánh bằng, vẫn là dùng mọi cách cưng chiều cô.

Mặc dù hán chưa từng nói yêu với cô, nhưng cô tin tưởng, ngày mai ở bên cạnh Táp Nhĩ, cùng hán xuất hiện ở những bữa tiệc công khai, không phải là Willa cô thì ai còn thể!!

“A.Táp Nhĩ.Anh rất lợi hại.em yêu anh.mãi mãi yêu anh.a.a.” tiếng rên rỉ tràn ngập dục vọng không ngừng bật ra từ miệng của Willa.

Đối với lời yêu mà Willa luôn miệng nói, trong mắt Táp Nhĩ tràn ngập vẻ đùa cợt, những người phụ nữ này có lẽ thật sự yêu hắn, nhưng thứ các cô yêu nhất, chắc chắn vẫn là tài sản ở phía sau của hắn. ở cùng hán có thể mang lại cho các cô danh lợi (tiếng tăm cùng lợi ích).

Nhưng hán hứng thú với phụ, chỉ giới hạn dừng lại ở thân thể cùng vẻ ngoài dễ nhìn của các cô, tác dụng của bọn họ đối hán là thỉnh thoảng gặp mặt, ân ái, vui sướng một chút, chỉ thế thôi.

Đối với người phụ nữ muốn lấy ‘tình yêu’ của hán, hán còn chưa tìm được người phụ nào khiến hán có hứng thú cho.

Sau một hồi mạnh mẽ chạy nước rút, Táp Nhĩ khiến cả hai đạt đến cao trào.

Mà tất cả, đến lúc nên viết dấu chấm kết thúc rồi.

Một lúc lâu sau, Táp Nhĩ ngồi dậy, kéo kéo áo-so-mi hơi nhăn nhúm trên người, sau đó gài nút.

Willa biết Táp Nhĩ sẽ không ở trên giường của bất kì phụ nữ nào qua đêm, nhưng hôm nay là ngày cuối cùng của kì hạn, tuy là cô lòng tin tràn đầy bởi cô tuyệt đối không chỉ là một trong rất nhiều bạn giường, nhưng nhìn bóng lưng của hán, cô vẫn cảm thấy có sự sợ hãi không tên.

“Táp Nhĩ, đêm nay ở lại cùng em không được sao!” Cơ thể trần truồng của Willa dính sát vào tấm lưng của Táp Nhĩ, móng tay sơn màu đỏ, ngón tay lại đặt lên gáy hán, giọng điệu nũng nịu cùng hơi thở làm nũng phả ở bên tai hán, ý đồ nhen nhóm dục vọng của hán.

Táp Nhĩ kéo hai tay của Willa ra, đứng lên nói với cô ta: “Em nên biết hôn nay là ngày cuối cùng, nhà, xe, cùng nhẫn kim cương, tiền, em chọn đi.”

Giọng nói của hắn như là đang làm một cuộc giao dịch, không có một tia tình cảm.

Đối với phụ nữ đã từng hầu hạ hắn, hắn cũng không keo kiệt, chỉ cần không phải loại ‘survivor’, hết thấy xin gì hắn cũng cho.

Willa không thể tin được điều mình vừa nghe, đôi mắt màu xanh xinh đẹp mở thật to, thoáng chốc hốc mắt đã chứa đầy nước, về mặt dịu dàng đáng yêu.

“Không....cái gì em cũng không cần, Táp Nhĩ, em chỉ muốn anh, em chỉ muốn anh, nhưng thứ khác cái gì em cũng không cần, đừng bỏ em, em không thể không có anh, đừng...đừng.”

Trên người Willa không mảnh vải che thân càng thêm gắt gao dính chặt vào lồng ngực Táp Nhĩ, gương mặt xinh đẹp đầm lệ, bởi vì tình yêu mà mê muội.

Táp Nhĩ nhẹ vuốt ve gương mặt tinh xảo mà xinh đẹp của Willa, động tác ngàn lần dịu dàng, nhưng lời nói ra khỏi miệng ngay sau đó, lại như lãnh khốc một tảng băng.

“Tốt nhất em nên nghĩ kĩ, tương lai của em tuyệt đối không có tôi, hiện tại nếu em cứ nhất quyết không muốn lấy bất cứ thứ gì từ tôi, một khi tôi bước ra khỏi cánh cửa này, cái gì em cũng không có.”

Nói xong, bỏ lại Willa ở trên giường, Táp Nhĩ nhanh tay lấy quần tây treo ở một bên, mặc vào.

Đối mặt với hành động vô tình như vậy của Táp Nhĩ, sắc mặt của Willa lúc trắng lúc xanh.

Chỉ là một căn nhà, xe, mấy ca-ra nhẫn kim cương thì có là gì, những thứ đó tuyệt đối không có khả năng hấp dẫn cô bằng danh hiệu Tổng giám đốc phụ nhân của tập đoàn Đề Tư, cô sẽ không chịu như những người cùng giường trước dễ dàng như vậy đuổi là đi.

“Không...Táp Nhĩ, em xin anh đừng rời bỏ em, em thực không muốn thứ gì cả, em chỉ muốn có thể ở cùng với anh, em đã thấy mãn nguyện rồi.” Willa từ phía sau ôm chặt lấy lưng của Táp Nhĩ không chịu buông.

Táp Nhĩ không vui nhú mày, lần nữa hất Willa ra.

Lại là tiết mục như nhau! Lúc trước mấy bạn giường của hắn mặc dù đều nói không thể rời khỏi hắn, nhưng sau đó vẫn nói ra điều các cô mong muốn, các cô không thể đòi chiều mới khác sao?

“Quyết định đi sau đó mang hóa đơn gửi cho tôi.” Táp Nhĩ lập tức nâng bước.

Willa vừa thấy Táp Nhĩ xoay người rời đi, lập tức áp sát vào ống quần hắn mà nắm kéo, co quắp mà quỳ trên mặt đất, lên tiếng khóc nức nở muốn níu kéo: “Không! Đừng đi! Táp Nhĩ, em thật sự không thể không có anh, em thật sự rất yêu anh, Táp Nhĩ...”

“Tôi nghe lời này nhiều lắm rồi.” Táp Nhĩ chán ghét bỏ ra cánh tay đang giữ chặt ống quần, không một chút lưu luyến mà nghênh ngang rời đi.

Trong phút chốc khi cánh cửa đóng lại, nước mắt của Willa cũng lập tức ngừng chảy, tiếp đó ánh mắt chuyển sang hung ác và khốc liệt.

Willa Ott cô cũng không phải người tùy tiện để người ta vui vẻ chơi đùa rồi thôi, cô nhất định sẽ trả thù Táp Nhĩ.

Đề Tư vô tình với cô!

Nội dung vở kịch giống nhau không ngừng diễn lại, đối với trò chơi này, Táp Nhĩ Đề Tư càng ngày càng mất hứng thú rồi!

Tại sao phụ nữ bên cạnh hắn tất cả đều không thú vị?

Tương lai của mình tuyệt đối không có khả năng xuất hiện cái tên ‘Táp Nhĩ Đề Tư’ này, nếu tình hình giống như cậu nói xuất hiện trong thế giới của mình, mình sẽ hung hăng đá anh ta ra khỏi ác mộng của mình, đá ra khỏi tương lai của mình, ra khỏi thế giới của mình.

Táp Nhĩ ngồi ở vị trí tay lái trong xe, trong đầu bỗng nhiên vang lên tiếng nói này.

Một cô gái bao giờ nhìn thấy cũng là cách ăn mặt lồi thối lếch thếch, đáng vẻ lại không có gì đặc sắc, lại dám có thái độ khinh thường không thèm để hắn vào mắt, đây rốt cuộc là do cô ấy muốn ‘lạt mềm buộc chặt’, hay thật sự cô ấy nghĩ như vậy? chẳng qua là, dù thế nào, cô cũng gọi lên hứng thú của hắn rồi.

——@——

Cầu An chăm chú nhìn con số không ngừng lùi xuống, trong lòng lại nghĩ đến một chuyện khác, nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi thất vọng: “Thật sự sẽ không xảy ra sao?”

Cùng Cầu An chờ thang máy, chuẩn bị lên tầng 28 giao hàng cho khâu R & D (nghiên cứu và phát triển) là Hạ Đình, nghe được Cầu An đột nhiên mở lời, khó hiểu hỏi: “Sẽ không xảy ra cái gì?”

“Câu chuyện cô bé lọ lem a!”

Kể từ khi xảy ra cái chuyện kia ở phòng họp vào nửa tháng trước, Cầu An lại bắt đầu có ý nghĩ mơ mộng viễn vông, tình tiết ‘chim sẻ biến thành phượng hoàng’ sẽ diễn ra trên người Hạ Đình.

Câu nói ngày đó của Hạ Đình vô cùng có tính khiêu khích, hẳn là Táp Nhĩ Đế Tư có thể nghe được nha! Mà nghe một cô gái hạ chiến thư như vậy, cô tin chắc không có người đàn ông nào có thể chịu đựng được ngữ điệu như thế, không muốn tranh cao thấp, huống chi là một người đàn ông có tính chiếm hữu mạnh mẽ như Táp Nhĩ Đế Tư.

Nhưng theo tình hình hiện tại thì xem ra, câu nói đang dở của Hạ Đình ngày đó, hẳn không có nghe đến, đó là lúc Cầu An liếc mắt nhìn Hạ Đình từ trên xuống dưới rồi lắc đầu thờ dãi. Tuy nhiên hôm nay Hạ Đình không có mang ‘kính con nhái lớn’, nhưng khoảng cách có thể để đàn ông kinh động thì còn kém rất xa, nếu về ngoài cửa người con gái không hấp dẫn, cho dù có nói thế nào để thu hút sự chú ý của đàn ông, thì cũng phí công.

Cầu An trả lời, Hạ Đình nhất thời không kịp phản ứng, mất ba giây sau cô mới bỗng nhiên hiểu ra, nhìn về mặt Cầu An hết cách hỏi lại: “Cậu còn suy nghĩ sao?”

“Từ nay về sau sẽ không nghĩ nữa rồi.” Cô bỏ qua, dù sao chuyện cổ tích thực sự cũng chỉ xảy ra trong thế giới cổ tích

“Vậy thì tốt rồi, thang máy đến đó.” Như vậy bên lở tai của cô cũng được yên tĩnh chút.

Nhưng trước khi vào thang máy, ánh mắt của Hạ Đình lại nhanh chóng liếc nhìn qua cái thang máy bên cạnh một cái, trong đầu hiện lên hình ảnh lần đầu tiên gặp Táp Nhĩ Đế Tư, nhưng Hạ Đình chỉ lưu lại hình ảnh đó một giây, sau đó lại lắc lắc đầu, cô gắn mang hình ảnh kia ném lại phía sau.

Nửa tháng này, chỉ cần đầu óc cô không làm gì, bóng dáng của Táp Nhĩ Đế Tư lại tự động hiện lên, nhưng mà cô lại nhanh chóng mang hẳn ném lên đến chín tầng mây.

Đối với sự việc kì lạ này, cô hoàn toàn đổ tội cho Cầu An vì cứ bên tai cô nhắc mãi cái tên này, mới trở nên như thế, chỉ là bắt đầu từ bây giờ, mọi thứ đều sẽ trở về như bình thường rồi.

“Cầu An, buổi trưa chúng ta đi ăn Ham-bơ-gơ to, được không?”

Điều đáng lo ngại đã được giải quyết, khẩu vị cũng được mở rộng, nhớ đến hơn nửa tháng cũng chưa ăn Ham-bơ-gơ, Hạ Đình bước rat hang máy vui vẻ đề nghị.

“Ăn Ham-bơ-gơ?” Cầu An sờ sờ cái bụng hơi nhô lên của mình, ngấm lại trong ví cũng không còn bao nhiêu tiền, sau khi cân nhắc kĩ lưỡng, đành phải gắng gượng mà trả lời: “Được rồi!”

Hài lòng với câu trả lời của Cầu An, Hạ Đình mang cái thùng trên tay giao cho đồng nghiệp ở khâu R&D, sau đó cùng Cầu An ra khỏi cửa khâu R&D, đi về phía thang máy.

Lúc này, trong đầu cô đã sớm bị hai tầng bánh cực lớn kẹp thịt bò Ham-bơ-gơ, sợi khoai tây màu vàng óng ánh xốp giòn, cộng thêm canh gà mùi vị đậm đà làm cho thỏa mãn, khoe miệng vô thức nở nụ cười hạnh phúc, lại không chú ý đến bên chân đã bắt đầu bước lên thảm, dĩ nhiên càng không chú ý hai người đàn ông đang bước đến.

“A....ách!” Đang lúc cô bị trượt chân, chuẩn bị đón nhận trở thành trò hề cho số phận, thì bất ngờ có người chặn ngang giúp đỡ, tránh khỏi đau đớn từ việc đập mặt vào đá cẩm thạch trên sàn nhà.

Trực giác của Hạ Đình khẳng định rằng người ra tay giúp mình chính là Cầu An, vì vậy đuôi may cong cong, miệng nở nụ cười, đang suy nghĩ phải cảm ơn cô thật tốt, không ngờ khi giương mắt, lại đối diện với con người xinh đẹp mà lấp lánh ý cười của Táp Nhĩ.

Một cái nhìn này làm tâm tư cô rối loạn!

Cô vẫn biết gương mặt của Táp Nhĩ anh tuấn đến nỗi dường như trở thành tội ác, nhưng lại không ngờ khi nhìn gần như vậy lại khiến cô rung động không thôi.

Thậm chí cô còn cảm thấy hơi thờ nam tính của hắn phá lên mặt mình, cách một lớp quần áo nhiệt độ từ người hắn truyền đến!

Bỗng chốc, hai rặng mây hồng kéo đến trên gương mặt trắng nõn của Hạ Đình.

“Cẩn thận!” Táp Nhĩ như đang suy nghĩ điều gì đó nhìn cô một cái, đỡ cô vững, sau đó lại xem như không có chuyện gì tiếp tục đi về phía trước, mà đứng ở sau lưng Táp Nhĩ, ánh mắt Gaye nhìn thấy hẳn anh hung cứu mỹ nhân, dường như dừng 3 giây, mới đuổi theo bước chân của hắn, cùng nhau rời đi.

Nhìn dáng người anh tuấn lại mạnh mẽ có thể sánh ngang người mẫu của Táp Nhĩ, Cầu An vừa ghen tị lại vừa hâm mộ Hạ Đình có thể cùng người tình trong mộng của cô tiếp xúc thân mật như vậy, mãi đến khi bóng dáng của Táp Nhĩ biến mất ở phía cuối hành lang, Cầu An quay đầu, giọng nói có vẻ hưng phấn không thôi, kéo tay Hạ Đình hỏi: “Có phải anh ta rất đẹp trai, có phải rất đẹp trai hay không?”

“Ừm!” Hạ Đình hít sâu một hơi, đem cảm giác trong lòng che dấu, trả lời qua loa.

Câu trả lời không tập trung của Hạ Đình, khiến Cầu An chú ý, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hạ Đình một cái, sau đó kêu to: “Oa! Cậu đỏ mặt rồi! đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy cậu đỏ mặt, chẳng lẽ cậu.....cậu thích tổng.....um...”

Cầu An còn chưa nói xong, liền bị Hạ Đình ở bên cạnh lấy tay che miệng, sau đó lại bị kéo đi đến lối thoát hiểm, bởi vì cô thấy có người đang đi ra từ R&D, cô thật không hi vọng tiếng kêu của Cầu An, khiến bất cứ ai chú ý.

Sau khi đóng lại cửa thoát hiểm, mặc dù trong lòng Hạ Đình vẫn gợn từng đợt sóng, nhưng nét mặt đã khôi phục lại dáng vẻ nghiêm túc thường ngày, cô nhìn về phía Cầu An giải thích: “Bởi vì mình thiếu chút nữa té ngã, sợ hết hồn, nên mới đỏ mặt, mình không có thích Tổng giám đốc, cậu đừng nói lung tung!”

“Mình không có nói cậu thích Tổng giám đốc, mình nói cậu thích tổng..... thống, cậu lo lắng cái gì?” Giọng điệu Cầu An có chút nhạo báng mà trả lời.

Mặc dù Hạ Đình cô gần muốn che giấu tất cả những gì vừa mới xảy ra, nhưng Cầu An đã mang nét mặt ửng hồng của cô, sự hốt hoảng của cô toàn bộ lưu vào trong đầu, quen cô lâu như vậy, đến nay đây là lần đầu tiên Cầu An thấy Hạ Đình xảy ra ‘phản ứng’ với đàn ông, Cầu An làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt này?

“Mình mới không có.....” Hạ Đình đang muốn nói gì đó phản bác, nhưng ngẩng đầu lên, chỉ thấy Cầu An chau mày, khóe môi nở nụ cười trêu chọc, lại nghĩ thầm nhiều lời cũng vô dụng, dứt khoát không giải thích.

Dù sao mình không có cái giám đốc kia....như cậu nghĩ, còn nữa, vì tai của mình, dạ dày của mình, mình quyết định tự mình đi mua com trưa.” Đè đề phòng Cầu An suốt dọc đường lại không ngừng tiếp tục vấn đề này

Dứt lời Hạ Đình lập tức đi xuống cầu thang, Cầu an ở sau lưng cô kêu to: “Hạ Đình, đây là tầng 28 đó.....”

Hạ Đình không trả lời, nhìn biểu hiện của Hạ Đình, Cầu An tươi cười càng vui vẻ rồi.

Cô tin chắc Hạ Đình đối với Táp Nhĩ có ‘cảm giác’, nếu không cũng sẽ không xuất hiện những cử chỉ khác thường này.

Đã nói mà! Có người con gái nào có thể kháng cự được hơi thở nam tính cùng mị lực của Táp Nhĩ Đế Tư.

Câu chuyện cổ tích cô bé lọ lem thật có thể xảy ra!

Chỉ là, kết thúc của Hạ Đình có giống như trong truyện cổ tích, từ đó công chúa cùng hoàng tử trải qua những ngày vui vẻ hạnh phúc không?

Ra khỏi lối thoát hiểm, đi về phía thang máy, Cầu An không khỏi cảm thấy lo lắng cho Hạ Đình.

———@@@———

“Vừa mới nãy.....rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vừa bước vào phòng làm việc của Táp Nhĩ, Gaye không chờ được nữa liền trực tiếp hỏi.

Nếu không phải vì suốt dọc đường đi bị cản trở, một vài giám đốc buổi trưa lại không đi ăn com trưa, mà còn bám chặt lấy Táp Nhĩ báo cáo một đồng chuyện, Gaye đã sớm hỏi đến rồi.

Loại tình huống như ngày hôm nay anh cũng không phải mới thấy lần đầu, có ấn tượng sâu sắc nhất chính là lúc ở đại học năm hai, hoa khôi của trường Khái Lâm Na đối với Táp Nhĩ trong lòng đã ngưỡng mộ từ lâu, nhưng Táp Nhĩ đối với cô một chút hứng thú cũng không có.

Không tin Táp Nhĩ đối với người tràn đầy quyền rũ cùng nữ tính như cô không có hứng thú, có lần cô còn ăn mật hấp dẫn nóng bỏng mà đi qua trước mặt Táp Nhĩ sau đó lại có tình giả vờ té ngã, muốn nhân cơ hội này đến gần Táp Nhĩ, nhưng kết quả vốn chỉ là giả vờ té ngã, lại bị chân dài của Táp Nhĩ cản một cái, thật sự té chống chân lên trời, trở thành trò cười cho mọi người.

Từ đó về sau, bất cứ người phụ nữ nào vô tình hay cố ý té ngã, anh dường như cũng chưa từng thấy qua Táp Nhĩ dừng bước, đỡ người ta một phen, dĩ nhiên trừ những người phụ nữ hẳn có hứng thú ra!

Đối với những cô gái đẹp không nhất thiết phải có hứng thú, nhưng cái người hôm nay nhiều lắm cũng chỉ xem như ‘cô gái có dáng vẻ hoàn chỉnh’ thôi, Táp Nhĩ sao có thể đối với cô ấy.....

Táp Nhĩ ngồi trước bàn làm việc, trong tay xoay xoay cây bút máy, khóe môi nở nụ cười tà mị giải đáp nghi vấn của Gaye: “Bị phụ nữ dây dưa đến chán, nên muốn đối người phụ nữ sẽ không dây dưa.”

“Người phụ nữ sẽ không dây dưa? Làm sao cậu biết cô gái vừa rồi sẽ là người không dây dưa? Phụ nữ nào nhìn thấy cậu, không phải đều giống như con gấu mải nhìn thấy mặt ong, bám chặt không tha, cô ta làm sao.....”

Dưới ánh sáng của bóng đèn hời, Gaye nhớ lại đoạn thoại đã từng nghe một cô gái nói qua, lúc này mới hiểu ra.

“Người con gái kia chắc không phải là cô gái xấu xí đeo kính to trông như con ếch chứ?” Nếu thật như vậy, cẩn thận nghĩ kỹ lại, cô gái kia không đeo

Kính trông như con ếch, cũng không quá xấu!

“Chính là cô ấy!” Táp Nhĩ day hai đôi mày rậm, thoải mái dựa vào ghế trả lời.

Những lời nói kia, đúng là khiến hắn chú ý, mà chuyện của Willa, lại làm hắn lần nữa nghĩ đến cô, nhưng khiến hắn hoàn toàn có hứng thú với cô, tiến đến ra tay giúp cô tránh khỏi cú ngã, hoàn toàn là vì.....nụ cười của cô!

Lúc ở hành lang khâu R&D nhìn thấy cô, mặt cô đúng là nhìn về phía hắn, nhưng trong đầu cô dường như toàn là những ảo tưởng về thức ăn khiến người ta thèm chảy nước bọt, còn nở nụ cười ngọt ngào.

Đó là lần đầu tiên có người con gái ở trước mặt hắn, nhưng trong mắt lại không có bóng dáng hắn, cũng là lần đầu tiên có người con gái sở hữu nụ cười làm tim hắn rung động!

Chỉ là không biết lời cô nói lúc trước, đáng tin được bao nhiêu, cô có bao nhiêu khả năng, có thể đón nhận sự khiêu chiến của hắn! Táp Nhĩ trầm nghĩ.

Nhìn về mặt tuấn mỹ mà có phần tà ác, Gaye hoàn toàn hiểu rõ lời hắn nói, đúng là.....

“Táp Nhĩ, sau cô gái kia tháo kính con ếch to xuống, cũng không còn xấu như vậy, nhưng về phần xinh đẹp thì con kém khá xa, mà nói về dáng người, cũng không có chỗ nào hơn người, huống hồ chỉ là một nhân viên tạp vụ nhỏ trong công ty, cậu khẳng định là có hứng thú với cô ta?” Gaye không nhịn được vẫn thắc mắc hỏi.

“Khẳng định.” Giọng nói Táp Nhĩ kiên định không cho phép nghi ngờ.

“Sẽ kéo dài bao lâu?”

“Nhìn thấy cô ấy có thể đá mình ra rất xa!”

Nghe câu trả lời của Táp Nhĩ, tưởng tượng đến hình ảnh một người con gái từ chối, cách xa hắn ngàn dặm, khóe miệng Gaye không khỏi nở nụ cười, nhất thời tùy hứng, kể tiếp trong lòng cũng muốn chơi đùa.

“Táp Nhĩ, tuần sau có bữa tiệc kỉ niệm 50 năm ngày thành lập công ty, mình có ý định sắp xếp cảnh ‘giấc mơ của cô bé lọ lem’, giúp cậu và ‘hứng thú’ của cậu có một cơ hội bắt đầu, thế nào?”

Gaye nhún mày nở nụ cười, đối với chuyện sắp xếp hoạt động này, anh là thành thạo nhất.

“Tốt! Vậy giao cho cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Hiếm khi có thời gian nghỉ, với Hạ Đình mà nói, dứt khoát là thời điểm tốt nhất để ngủ nướng, nhưng mới 10 giờ, cô đã sớm mở to đôi mắt trong suốt, ngơ ngát mà nhìn chằm chằm trần nhà.

Lúc này ở trước mặt cô hiện lên, là toàn bộ những tình cảnh xảy ra ở phía ngoài khâu R&D.

Đến bây giờ cô vẫn còn mơ hồ cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay của hắn đặt ở eo cô, mùi nước hoa trên người hắn, còn có hơi thở nam tính mạnh mẽ khê phả lên mặt cô.

Gương mặt người đàn ông màu đồng, đường nét sâu sắc, vừa nam tính lại vừa tràn ngập áp bức, cùng với đôi mắt mê hoặc như cười như không cười kia, làm rối loạn nhịp tim của cô.

Là vì lâu rồi cô không yêu đương sao? Nếu không.....vì sao lại có cảm giác với hành động vô ý mà mờ ám này?

“Tiểu Đình, con đang cười cái gì? Mà vui như vậy.” Hạ mẹ, La Lam đứng ở đầu giường của Hạ Đình, cúi đầu hỏi.

“Mẹ! con có đang cười đâu?” phải là về mặt tức giận mới đúng! tức cái người đàn ông kia chẳng biết vì sao lại quấy rầy giấc ngủ tốt đẹp của cô, hại cô mới sáng sớm đã bị những hình ảnh không ngừng xuất hiện trong mơ kia quấy nhiễu.

Hạ Đình lấy lại tinh thần, vội vàng biện giải nói.

“Có đó! Cười đến ngọt ngào, giống như người đang yêu vậy.” La Lam ngồi bên cạnh con gái, nhìn cô trêu chọc.

Đang yêu? Hạ Đình bị hai chữ này dọa sợ đến mức cả người nhảy bật dậy.

“Con....con không có giống như mẹ nói đâu a!” Hai gò má cô lặng lẽ ửng hồng, ngay cả mang tai cũng nóng lên rồi.

Làm sao có thể? Cô cũng chỉ gặp hấn có ba lần thôi, sao.....làm sao có thể đối hấn....hấn nảy sinh.....cảm giác yêu?

Tuyệt đối không có khả năng!

“Còn bảo không có! Nhìn con đi, cả gương mặt càng lúc càng đỏ, đang nhớ ai đó?” La Lam ngắt nhẹ gò má ửng hồng của con gái.

“thật sự không có, mẹ đừng đoán lung tung đi! Mỗi ngày con bận rộn như vậy, làm sao có thời gian để yêu đương?” Hạ Đình vội vàng che lại gương mặt đỏ bừng, ra sức phủ nhận.

Nghe cô nói như vậy, La Lam thở dài, trong lòng dâng lên nỗi thương xót dành cho con gái: “Đều do cha mẹ hại con, làm con phải gánh trên lưng món nợ khổng lồ. Những cô gái bằng tuổi con, đều bận rộn hẹn hò cùng bạn trai, còn con phải làm việc ngày đêm không ngừng, cực khổ như vậy...” Nghĩ đến mọi thứ đã trải qua, La Lam không khỏi thấy đau lòng.

“Mẹ, sao mẹ lại nói những chuyện này, chính mẹ cũng phải làm việc a! con cũng chưa từng nghe mẹ than khổ bao giờ, còn con một chút cũng không cảm thấy cực khổ? Huống chi mấy tháng tới, chúng ta có thể trả sạch nợ, đến lúc đó mẹ cũng đừng oán con chạy đi hẹn hò với bạn trai, mà bỏ mẹ bơ vơ đó nha!”

Hạ Đình ôm lấy eo mẹ, nằm trong lòng mẹ, không hi vọng những kí ức không vui đã qua kia, lại lần nữa khiến mẹ đau buồn, vì thế phải làm nũng mà giọng nói lại hài hước để lòng yên lòng.

Chuyên đã qua hãy để nó theo gió cuốn đi, dù sao cô cùng mẹ cũng đã sống đến lúc này, hiện tại cô lại có được toàn bộ tình yêu thương từ mẹ mình, sống trong một căn phòng trọ nhỏ ấm áp, việc làm cũng đủ để sống qua ngày, như vậy là đủ rồi!

“Mẹ còn mong sao ngày đó nhanh chóng đến, mẹ thật nhớ ngày trước có rất nhiều nam sinh đứng canh ở dưới lầu, bởi muốn nhìn vị công chúa đáng yêu nhà chúng ta một cái...”

La Lam sờ sờ đầu con gái, vô cùng thương tiếc nói: “Bây giờ tâm nguyện lớn nhất của mẹ chính là con có thể tìm thấy một người yêu con, người đàn ông có khả năng chăm sóc thật tốt cho con.”

Người đàn ông yêu cô có khả năng chăm sóc thật tốt cho cô? Trong đầu Hạ Đình hiện lên lại là.....

Tập Nhĩ Đế Tư?

Cô bị dọa đến nỗi vội vàng mang hình ảnh kia ném đi, chui vào trong lòng mẹ mình, xấu hổ nói: “Không cần, con có mẹ chăm sóc là tốt lắm rồi, con mới không thèm những người đàn ông khác.”

Đặc biệt là hấn!

“Đứa nhò này, mẹ lại không thể chăm sóc con cả đời, mẹ....khụ...khụ...”

“Mẹ! xin lỗi, đều do con hại mẹ, mẹ không sao chứ?” nhất định là vì mới này nằm trong ngực mẹ nhích tới nhích lui, làm hại mẹ trong một lúc bị lạc mất hô hấp, nên mới ho khan, Hạ Đình vỗ vỗ lưng mẹ, không ngừng tự trách mình.

“Không....không phải, khụ....là mẹ.....tự mình.....không sao, tim bị nghẹt thở, bây giờ.....bây giờ tốt hơn nhiều rồi.” Sau một cơn ho dữ dội, La Lam dần dần khôi phục lại bình thường.

“Mẹ, uống ngụm nước trước đi.” Hạ Đình vội vàng rót ly nước, cho mẹ uống xong.

“Khá hơn chút nào chưa?” Cô đứng ở một bên lo lắng hỏi.

“Ừ!” La Lam nở nụ cười muốn cho Hạ Đình yên tâm, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi, Hạ Đình nhìn mẹ đang nghỉ ngơi, lúc này mới để ý đến, chẳng biết từ lúc nào tóc ở hai bên mang tai của mẹ đã bạc trắng, khóe mắt có thêm vài nếp nhăn nhỏ, hai gò má cũng không còn phúng phính như trước, thân hình cũng ốm đi rất nhiều.

“Mẹ, hôm nay chúng ta đến nhà hàng xin nghỉ làm, được không? Hôm nay mẹ nhất định phải đồng ý với con, về phần nợ nần cùng với phí sinh hoạt, tiền lương của con có thể đáp ứng đủ, con không muốn mẹ lại mệt nhọc như vậy nữa.” Hạ Đình ngồi xuống bên cạnh chân của mẹ, đau lòng khẩn cầu.

La Lam mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt con gái vô cùng lo lắng, vuốt mặt con, ngẫm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng gật đầu đồng ý: “Mẹ đồng ý với con, chờ lát nữa mẹ sẽ nhanh chóng xin nghỉ việc.”

Con gái nói không biết đã bao nhiêu lần, muốn bà xin nghỉ việc, nhưng bà không đành lòng để một mình con gái vất vả như vậy, cho nên vẫn không đồng

ý, nhưng gần đây cơ thể bà xuất hiện một số vấn đề, bà thật sự sợ không biết nếu có chuyện không gì xảy ra, bỏ lại một mình con gái sống trên cõi đời này, bà làm sao có thể yên tâm?

Cho nên hôm nay bà đồng ý nghỉ việc, chỉ hy vọng ngày đó chậm đến.

“Thật sao! Tốt quá.” Hạ Đình mừng rỡ ôm lấy eo mẹ, trong lòng vui vẻ nghĩ đến muốn mua chút đồ bổ bồi bổ cho mẹ, cô muốn mẹ luôn khỏe mạnh, mãi mãi ở lại bên cạnh cô.

——@@@——

Đầu mùa xuân, Newyork giữa trưa, sự lạnh lẽo không còn bởi vì mùa xuân đã đến, mà sao chỉ ấm được đôi chút, bởi dù cho mặt trời vào xuân có cố gắng phóng ra ánh sáng, nhưng khoảng sân rộng ngoài trời ở tầng 2 của Tập Đoàn Đế Tư, còn có ba năm nhân viên, băng lòng để thân thể co rúm lại, ở bên ngoài vừa nhìn về phía công viên trung tâm trên phố, vừa hưởng thụ bữa cơm trưa đơn giản.

Hạ Đình luôn luôn là người sợ lạnh, nhất định sẽ không trong thời tiết rét lạnh như thế này, lưu lại ở bên ngoài quá lâu, nhưng hôm nay cô lại trở thành một người phi thường ngồi ở khoảng sân rộng, một hơi một hơi ăn loại Ham-bơ-gơ cô yêu thích nhất.

Lúc đầu, bởi vì mẹ cuối cùng cũng xin nghỉ việc mà tâm trạng của cô đặc biệt tốt, hẹn với Cầu An cùng đi mua Ham-bơ-gơ, nghĩ muốn cắn ăn cái bánh lớn một phen.

Nhưng ai ngờ Cầu An bảo bạn trai Cầu An bất ngờ hẹn cô ấy đi ăn trưa, nên không thể làm gì khác hơn tự mình ở lại đây tận hưởng bữa ăn Ham-bơ-gơ.

Nhưng việc này cũng không làm ảnh hưởng đến tâm trạng cô thường thức thức ăn ngon, nhưng tình trạng tệ hại là lúc cô mua xong bữa trưa về công ty, cô tiến về phí thang máy, thì thấy Táp Nhĩ Đế Tư cũng đang đợi thang máy, vì vậy cô vội vàng chuyển hướng, quyết định đi lên lầu.

Đi đến tầng 2 là Hội trường giải trí, không chút suy nghĩ lập tức bước ra ngoài, bởi vì cô giờ phút này, cần nhất chính là một cơn gió lạnh thổi đến làm đầu óc hỗn loạn của cô do vừa gặp Táp Nhĩ Đế Tư tỉnh táo lại.

Cô hoàn toàn không muốn tránh người đó, lúc nào không xuất hiện, lại cứ xuất hiện lúc cô thường thức đồ ăn ngon, hoàn toàn làm ảnh hưởng sự ngon miệng của cô, hại cô ăn chưa đến một phần ba cái Ham-bơ-gơ liền đặt sang một bên.

Hắn đúng thật là ôn thần của cô mà!

Ngày đó lời cô nói với Cầu An quả nhiên không sai, tên ôn thần này lỡ như thật sự xông vào thế giới của cô, cô khẳng định sẽ được đi gặp cha mình sớm hơn, cho nên từ hôm nay trở đi, tốt nhất đừng gặp hắn nữa, đỡ phải hại cô chết sớm.

“Ăn không vô sao?”

Một giọng nói trầm ổn của người đàn ông vang lên, cắt ngang dòng suy tư của Hạ Đình.

Hạ Đình ngược đầu lên nhìn, Trời ạ! Trong lòng vừa mới nghĩ đến cái người không hi vọng gặp phải, giờ phút này tự nhiên lại ngồi trước mặt cô.

“Vậy tôi không khách sáo rồi!” Không chờ Hạ Đình có phản ứng, Táp Nhĩ Đế Tư cầm lấy Ham-bơ-gơ trên bàn, lập tức trực tiếp cho thẳng vào miệng cắn.

Hắn...hắn tự nhiên lại lấy phần thức ăn cô đã ăn qua mà ăn tiếp? Trong mắt Hạ Đình nhìn, cảm giác thực...thực kì quái...

“Còn uống không?” Táp Nhĩ chỉ chỉ chén canh nấm đậm đà mùi vị gà trên tay Hạ Đình.

“Hả? A..!” Hạ Đình vẫn còn đang khiếp sợ, ngờ ngác lắc đầu một cái, ngoan ngoan mang chén canh đậm đà trên tay đưa lên. (@@)

Hai ba lần, Táp Nhĩ Đế Tư liền giải quyết xong cái Ham-bơ-gơ cùng chén canh lớn.

“Ăn ngon! Mua ở đâu?” Táp Nhĩ nâng lên đôi mắt đen như mang theo sóng điện, liếc nhìn Hạ Đình dò hỏi.

“Ồ bên kia.” Hạ Đình đưa tay theo trực giác, chỉ chỉ về phía công viên trung tâm.

Táp Nhĩ nhìn theo hướng Hạ Đình chỉ, ngoài trừ nhìn thấy một mảng toàn cánh rừng xanh, thì cái gì cũng không có, điều này không khỏi làm khốn khổ Táp Nhĩ giương nhẹ.

Ngay lập tức, Hạ Đình mới ý thức được mình vừa nói cái gì.

Đầy! Tại sao mỗi lần nhìn thấy hắn, cô liền trở nên giống như kẻ đần vậy à!

Cho nên mới nói hắn là ôn thần nha, tốt nhất cô nên tránh xa hắn một chút!

Táp Nhĩ nhìn về phía bên trong túi giấy, có phát hiện mới, “Còn có khoai tây chiên...”

(@@@)

“Đó là tôi muốn ăn đấy!”

Không đợi Táp Nhĩ nói hết câu, Hạ Đình nhanh chóng đoạt lấy túi giấy. Mặc dù bây giờ cô không muốn ăn gì, nhưng cũng không có nghĩa là buổi chiều cô sẽ không đói.

“Ham-bơ-gơ, canh cộng thêm khoai tây chiên tổng cộng là ba đô-la, Ham-bơ-gơ tôi chỉ ăn một phần ba, canh chỉ uống hai ngụm, còn khoai tây thì tôi muốn ăn, cho nên.....coi như anh cũng ăn hết một nửa.”

Cho dù hần có là ông chủ của cô, nhưng không có nghĩa là phải để cho hần ăn bữa trưa của cô mà không trả tiền.

Táp Nhĩ không nói một câu, chỉ là dùng ánh mắt thâm sâu khó dò mà nhìn thẳng cô.

Cô có nói sai gì không? Hạ Đình bị Táp Nhĩ dùng ánh mắt dò xét nhìn, nhìn qua thật không biết phải làm sao.

“Anh.....anh sẽ không vì tôi không mời anh ăn cơm trưa, liền đuổi việc tôi đó chứ?” Hạ Đình khẩn trương hỏi.

Cô đã quên, hần có quyền không chế sự sống chết của cô, đúng là một nửa phần đó đối với hần không đáng kể gì, nhưng đối với cô mà nói, là cả một phần tiền đi tàu điện ngầm nha!

Nhưng mà, cô cũng không thể vì một nửa phần đó, mà thất nghiệp, tổn thất quá lớn!

“Thú vị.....thú vị!” Táp Nhĩ đột nhiên bật cười.

Cái câu ‘thú vị’ này của hần là có ý gì hả? Hạ Đình đột nhiên có dự cảm xấu, cảm thấy trong ánh mắt hần khó nắm bắt được, giống như là che dấu điều gì đó, nhưng cô lại không thể nào nói ra được.

“Tổng giám đốc.....” hai vị nữ nhân viên vừa nói vừa cười đẩy ra cửa chính sân rộng, người lọt vào tầm mắt của các cô cũng chính là nhân vật lớn mà họ không thể nào ngờ được, điều này làm cho các cô vừa mừng lại vừa lo.

Vì tránh bị hiểu lầm, Hạ Đình vội vàng dọn dẹp mặt bàn, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Xem.....xem như tôi mời anh đi!” Sau đó rất không tình nguyện trả lời Táp Nhĩ một chút, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Cô đã quên đây là công ty, cũng may là những tình cảnh vừa rồi không có người nhìn thấy, nếu không một nhân viên tạp vụ nho nhỏ cùng ngồi ăn thứ gì đó với đại Tổng giám đốc, còn muốn hần trả tiền, người không hiểu chuyện còn tưởng rằng cô và hần trong lúc đó có bí mật gì không thể cho ai biết a!

Nhưng trên thực tế, một màn hình ảnh này, đã đưa đến hiểu lầm rồi!

—————@@@—————

Tại bữa tiệc kỉ niệm tròn 50 năm của Tập Đoàn Đế Tư ở hội trường diễn ra vào buổi tối người mặc bộ trang phục xinh đẹp gọi cảm màu đen chính là Cầu An, vừa bước vào đã nghe thấy tiếng mọi người huyên náo trong hội trường, ở 5A sau khi tìm không thấy Hạ Đình, quyết định đi đến khu ăn uống ăn một chút gì nho nhỏ, cụng té cái bụng cũng vì mặc trang phục đẹp lại đói meo, kết quả lại ngoài ý muốn gặp Hạ Đình ở đó.

“Hạ Đình, cậu mặc cái gì lên người vậy hả? Còn mang cái kính con nhái này nữa!”

Nhìn thấy trên người Hạ Đình áo trắng quần đen, còn có cái áo may ô (tựa như áo khoác nhưng 3 lỗ không có tay áo và cổ áo), đặc biệt là trên mặt đeo cái kính con nhái to kia, Cầu An quả thực sắp té xỉu.

“Phục vụ đều ăn mặc như vậy mà!”

“Đĩ nhiên mình biết phục vụ mặc như thế nào, ý của mình là....” Đột nhiên, Cầu An hiểu ra: “Chẳng lẽ cậu vì kiếm tiền, mà tình nguyện đến làm phục vụ sao?”

“Cậu đúng là người hiểu mình.” Hạ Đình cười đáp lại.

Mỗi ngày tiền lương tăng gấp đôi thật cám dỗ, cô làm sao có thể bỏ qua, hơn nữa cô còn đặc biệt chọn phục vụ ở khu thức ăn, như vậy lúc đói bụng bất cứ lúc nào cũng có thể ăn, nhiều thuận tiện, mà cô đeo kính cũng là vì muốn nhìn rõ thức ăn hơn, thị giác được hưởng thụ mà cả vị giác cũng thỏa mãn.

“Cho nên cậu đối với ‘giấc mơ của cô bé lọ lem’ cũng không có hứng thú sao?”

Hạ Đình lắc đầu nói: “Cảnh trong mơ và thực tế dù sao cũng có khoảng cách quá lớn, mà mình, thích đối mặt với hiện thực.”

Nhớ đến lần trước lúc hỏi ở cầu thang, Hạ Đình đỏ mặt dặng vẻ động lòng, Cầu An nhớ đến lắm bầm nói: “Như vậy cũng tốt, cách xa Tổng giám đốc một chút, mới không bị tổn thương.”

“Hả? Cậu nói gì?” Đột nhiên có âm thanh lớn phát ra, lời của Cầu An hoàn toàn bị chìm tắt, Hạ Đình không thể làm gì khác hơn là phải kéo căng cổ họng, lớn tiếng hỏi.

Cầu An chỉ cười lắc đầu, sau đó diễn tả hành động hướng về trước, ý bảo cô muốn đến trung tâm hội trường, bởi nơi đó vừa phát ra tiếng ồn lớn, đang tập trung rất nhiều nhân viên nữ vừa ăn mặc lại trang điểm xinh đẹp, tất cả đều đang nín thở chờ ma thuật của nàng tiên có thể chọn trúng trên người mình, trở thành Cinderella trong ‘giấc mơ của cô bé lọ lem’, mà cô đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Mặc dù cảnh trong mơ và hiện thực chênh lệch rất lớn, nhưng có thể cùng người tình trong mộng là Táp Nhĩ Đế Tư này, cùng khiêu vũ một đêm, như vậy cũng thỏa mãn.

“Các cô gái xinh đẹp, bây giờ chính là muốn chọn ra ‘cô bé lọ lem’, các cô sao lại ăn mặc giống như công chúa Bạch Tuyết xinh đẹp lại giống như hoàng hậu xấu xa như vậy? vậy những bậc thầy tạo hình của chúng tôi bị chiếm mất việc không còn gì để làm a!” Lúc này, người đảm đương nhiệm vụ điều khiển chương trình chính là trợ lý Tổng giám đốc—Gaye, anh chỉ người đàn ông ăn mặc tương đối có cảm giác thời thượng bên cạnh mình nói.

Gaye vì dễ hợp với chủ đề ‘giấc mơ của cô bé lọ lem’ này, cũng vì muốn nhìn cô gái mang kính con nhái lớn kia một chút, rốt cuộc ăn mặc thật đẹp, đặc biệt tìm đến tập đoàn ‘Phi Tư’ là công ty người mẫu có nhà tạo mẫu hàng đầu, để xem dưới sự khéo léo của anh ta, ‘cô bé lọ lem’ có trở thành ‘công chúa’ hay không?

“Nhưng mà, tôi thích những nữ hoàng hư hỏng xinh đẹp, những cô gái xinh đẹp, lỡ như không được chọn trúng, tôi bằng lòng chờ các cô cùng khiêu vũ đây.”

Dứt lời, Gaye nhìn về phía dưới khán đài đôi mắt quyết rũ phát ra một tia mê hoặc, lập tức dẫn đến tiếng thét chói tai của mọi cô gái.

“Tốt lắm, bây giờ lập tức tiến hành việc chính của ngày hôm nay, ánh sáng xin chuẩn bị.”

Bỗng chốc, cả hội trường lâm vào tình trạng tối đen, một cột ánh sáng mạnh mẽ, từ trên sân khấu hướng quét xuống dưới khán đài, mà quy tắc của trò chơi là, khi ánh sáng dừng lại trên người nào cuối cùng, thì người đó được chọn là cô bé lọ lem.

Ai có thể là chim sẻ được chọn trúng đây? Ánh mắt mọi người cũng di động theo ánh đèn, trừ Hạ Đình, hiện tại cô chỉ có hứng thú với thức ăn ngon món điểm tâm ngọt ở trước mặt.

Hạ Đình giải quyết xong một cái bánh ngọt yêu thích, đang oán trách hội trường quá tối, hại cô không nhìn thấy thức ăn ngon thì trước mắt đột nhiên sáng chói, làm cô có chút không thích ứng được mà chớp chớp mắt, đợi khi thích ứng với ánh sáng xong, lúc này mới phát hiện bầu không khí xung quanh có chút kỳ lạ.

Tại sao chỉ có chỗ cô có ánh đèn sáng chói, những chỗ khác đều tối đen như mực? chuyện gì xảy ra?

“Tại sao chọn cô ta? Cô ta là nhân viên của công ty sao?”

“Bộ dạng xấu như vậy!”

“Chính vì chúng ta ăn mặc quá đẹp, hội đồng chỉ muốn chọn cô bé lọ lem mà thôi.”

“Hạ Đình, cậu được chọn trúng rồi!” Cầu An vừa thấy ánh đèn rơi trên người Hạ Đình, vội vàng từ trong đám người chen ra ngoài, đến trước mặt cô, hưng phấn nói.

Qua lời nói của Cầu An, rốt cuộc cũng làm Hạ Đình hiểu đã xảy ra một chuyện không nên xảy ra.

Phản ứng đầu tiên của cô sau khi hoàn hồn, là nhanh chóng né tránh cái ánh đèn không nên chiếu vào cô kia.

Không biết làm sao, cái ánh sáng đáng giận kia như đang muốn chống đối với cô, bất luận cô né tránh như thế nào, cuối cùng vẫn chạy không khỏi.

“Cô bé lọ lem, đừng trốn tránh nữa, có thể cùng hoàng tử khiêu vũ, đúng là giấc mộng của các cô gái, cô né tránh như vậy không phải quá kiêu căng đi!” Nhà tạo mẫu Gucci đã sớm ở một bên chờ đợi, nâng chiếc cầm cao ngạo, về mặt khinh thường nhìn Hạ Đình nói.

Chắc chắn chắc! Con gái một chút hấp dẫn cũng không có, làm sao xứng với Tổng giám đốc cao lớn anh tuấn lại đẹp trai! Ai... chỉ tiếc Tổng giám đốc không thích đàn ông! (@@) Về mặt Gucci căm ghét nhìn Hạ Đình từ trên xuống dưới, trong lòng thầm phê bình.

“Anh!” trong lòng Hạ Đình lập tức bộc phát lửa giận, cô quyết định không thể trở thành tiêu điểm bị mọi người nhìn chăm chăm, muốn lách người đi.

Đáng tiếc, không như mong muốn.

“Buông tôi ra! Các người buông tôi ra...” Gucci vừa thấy Hạ Đình nhấc chân muốn nhanh chóng chạy đi, lập tức chỉ thị hai phụ tá sau lưng bắt lấy cô, mang cô vào phòng tạo mẫu đã được chuẩn bị ở ôn hòa.

“Oa...”

“Trợ lý.....bên này....bên này....”

Một lời nói của Gaye, quả nhiên đưa đến đồng bào chị em phụ nữ ở dưới khán đài một hồi điên cuồng.

Theo đó giai điệu Waltz vang lên, từng đôi một cũng theo đó lần lượt bước ra sàn nhảy, khiêu vũ theo điệu nhạc.

Trong lúc đó, dưới ngọn đèn trong phòng điều khiển, môi của Tập Nhĩ Đế Từ giương lên nở nụ cười tà mị, ưu nhã thưởng thức vị cà phê trong miệng.

Bày ra trước mặt hắn chính là một phần tư liệu nhân sự của Hạ Đình.

Cô đã thành công khơi dậy hứng thú của hắn đối với cô! Trước khi cô chưa làm hắn thỏa mãn, cô tuyệt đối không trốn được!

Trò chơi, sắp có gặt hái!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Rất đẹp, thật sự rất đẹp.” Vừa thấy Hạ Đình xuất hiện trong bộ quần áo, nhà tạo mẫu Gucci lập tức phát ra lời tán thưởng.

Hạ Đình mặc trên người bộ lễ phục màu rượu đỏ, bà vai mảnh khảnh của cô lộ ra xương xanh gợi cảm, thiết kế ngực thấp làm cho người ta mơ màng cảm thấy bộ ngực như ẩn như hiện, chất liệu vải tơ tằm ôm sát thân người, làm lộ ra mọi đường cong lung linh duyên dáng của cô không chút bỏ sót.

“Tôi không muốn mặc loại trang phục này!” Đôi mắt quyết rũ của Hạ Đình có màu gỗ mun, đang hùng hực lửa giận.

Từ lúc bị áp chế bắt vào phòng tạo hình, cô luôn bị người ta thao túng, thoáng cái giữ lấy tóc cô, thoáng cái lại bôi bôi trét trét lên mặt cô, không một ai để ý đến ý muốn của cô. Cô ra sức giãy dụa, nhưng mà, dường như bọn họ đã sớm biết nên đã đưa ra biện pháp ép cô phải thỏa hiệp, chính là uy hiếp cô—không phối hợp, ngày mai cùng khối cán phải làm việc.

Cứ như vậy, cô để cho bọn xấu xé, hành hạ hết một tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, dưới sự uy hiếp của bọn họ, cô bất đắc dĩ thay bộ lễ phục này, nhưng không ngờ lại quá hồ như vậy.

“Không, không.” Gucci đi về phía trước, kéo hai tay của Hạ Đình đang che trước ngực ra, sửa sang lại kiểu tóc đẹp cổ xưa có chút phức tạp, cũng mang mấy lọn tóc ở hai bên mang tai của cô xỏ xuống vai, lại ở cần cổ cô thắt lên một chiếc khăn lụa màu đỏ nhạt, thể này có phải tốt hơn nhiều hay không?

Có khăn lụa hồng làm đẹp, càng khiến cả người cô phát huy sự hấp dẫn đến tận cùng.

“Thể này có khá hơn bao nhiêu đâu! Anh muốn tôi bị lạnh chết à!” Đối với vẻ luôn cho là đúng của Gucci, Hạ Đình không chút tán thành.

“Không lạnh không lạnh! Hội trường có máy sưởi, tuyệt đối không lạnh, cô xem chính mình trong gương đi, thật sự là vô cùng xinh đẹp!”

Gucci xoay cả người của Hạ Đình, để cô đối diện với mặt gương, lại lấy một bộ hoa tai kim cương được cắt tỉ mỉ, chói cả mắt đeo vào tai cô, dưới chân lại mang đôi giày cao gót cao ba phân, biến Cô bé lọ lem trở nên xinh đẹp hơn đến đây là chấm dứt.

Cả người Hạ Đình đứng trước gương, không thể tin được mà nhìn kỹ chính mình trong gương. Bóng dáng người con gái xinh đẹp trong gương là mình sao?

“Tổng giám đốc thực sự có ánh mắt tốt, không chỉ chọn trang phục đẹp, chọn người lại càng đẹp, dĩ nhiên tôi tạo hình lại càng không thể nói.” Gucci cũng không quên khen ngợi chính mình một phen.

Khi hắn lấy ra cái mặt kính khiến người ta nhìn thấy phải quay đầu bỏ đi của Hạ Đình, hắn lập tức liền giật mình người con gái xinh đẹp trước mắt không cần phải tốn quá nhiều công sức tạo hình, chính là một đôi mắt sáng như khối ngọc xinh đẹp, không chút nào giống với lời trợ lý nói, cần phải chỉnh hình mới có thể trở thành mỹ nữ.

Nhìn Hạ Đình trong gương giống như Hoa Tường Vi nở rộ, Gucci đột nhiên lóe lên ý tưởng.

“Có một hãng quảng cáo nước hoa, cô nhất định vô cùng thích hợp, cô có hứng thú hay không...”

“Anh nói cái gì?” Hạ Đình không dám tin điều cô nghe được, vì thế nghiêng người, muốn Gucci nói rõ.

“Tôi nói cô có hứng thú với việc chụp quảng cáo nước hoa hay không, tiền công rất...”

“Tôi ghét nước hoa.” Hạ Đình không kiên nhẫn trực tiếp cự tuyệt Gucci: “Tôi muốn biết bộ lễ phục trên người tôi là do Táp Nhĩ Đế Tư chọn? Tôi cũng là được anh ta chọn sao? Lời anh nói đều là sự thật sao?”

“Phải...” Hồng bét! Trợ lý đặc biệt căn dặn không thể nói! Gucci không kịp ngậm miệng, chỉ còn biết chán nản vỗ trán mình.

“Anh ta có ý gì hả? chẳng lẽ...” Đúng như lời Cầu An nói, Táp Nhĩ Đế Tư lấy những lời nàng nói đó, trở thành thư khiêu chiến với hắn.

Trong lúc Hạ Đình đang suy nghĩ thì cửa phòng được mở ra, trợ lý Gaye đi vào.

“Xong chưa? Tổng giám đốc đang đợi...”

Vừa thấy Hạ Đình, đôi mắt Gaye lập tức mở lớn, trong mắt viết đầy những kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi.

“Anh ta đang ở đâu?” không đợi Gaye trả lời, Hạ Đình tự mienh2 vén làn váy lên, đi về phía hội trường.

“Cô ấy... cô ấy thật sự là người... người mang kính to trông như con ếch sao?” Gaye không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Hạ Đình, cho đến khi cô khuất bóng ở trước mắt, mới giật mình chỉ vào cánh cửa hỏi: “Không thể giả được, hơn nữa cô ấy chẳng hề xấu xí, thật là một cô gái đẹp như ngọc!” Gucci đi đến bên cạnh Gaye, đối với việc bản thân tạo ra cô gái đẹp, tương đối có lòng tin.

Chỉ tiếc hắn không thích phụ nữ, bằng không nhất định sẽ yêu cô. Ai~~~ Tổng giám đốc thì không yêu tới, con gái đẹp thì hắn lại không muốn đụng vào, Gucci liếc mắt nhìn Gaye.

Mặc dù trợ lý thua kém Tổng giám đốc một bậc, nhưng cũng rất đẹp trai, không biết anh ta... tay của Gucci không tự giác mà bò lên cánh tay của Gaye, đi chuyển.

Gaye cảm nhận được hành động của Gucci, một trận da gà nổi lên, anh vội vàng lui một bước. đối với sự thích của Gucci, anh thật sự quá hiểu rõ.

“Phải... thật là xinh đẹp, tôi đi theo nhìn một chút.” Nói xong, anh lập tức trốn khỏi ‘ma chưởng’ của Gucci.

“Ghét! Đạo này, soái ca sao lại không thích đàn ông?” Gucci dậm chân, giọng trách mắng. (@@)

——@@@——

Vừa bước vào hội trường, phía bên trong đông nghẹt người, Hạ Đình mang theo ngọn lửa tức giận bước vài bước, vẫn như cũ không tìm thấy người chủ trì, nhưng cô vẫn không từ bỏ vẫn kéo căng cô mà tìm trong biển người.

Chỉ là cô vừa xuất hiện, không khí hội trường vốn là náo nhiệt, tiếng người nói ồn ào, dần dần trở nên không thua yên tĩnh, cô liền trở thành tiêu điểm trong ánh mắt của mọi người, tất cả đàn ông ở đây kinh ngạc với vẻ đẹp của cô, còn phụ nữ thì không thể tin được cô chỉ là một phục vụ bên ngoài xấu xí.

Đột nhiên, cả hội trường lần nữa lâm vào một mảng tối đen, một cột ánh sáng lại lần nữa chiếu xuống người cô, lúc Hạ Đình đang thích ứng với ánh sáng đột nhiên xuất hiện này thì một tiếng nói âm trầm mạnh mẽ của người đàn ông vang lên.

“Lạc đường sao? Cô bé lọ lem của ta.”

“Anh...” Hạ Đình quay đầu liền nhìn thấy Táp Nhĩ, lúc đang chuẩn bị lên tiếng chất vấn, giọng nói lại bị tiếng mic-rô lấn át.

“Quý vị, chúng ta hãy nhiệt liệt hoan nghênh hoàng tử cùng cô bé lọ lem.” Trên khán đài, Gaye nhìn mọi người giới thiệu một đôi nam anh tuấn nữ xinh đẹp ở dưới khán đài nhìn qua có vẻ như đang thăm tình mà chăm chú nhìn đối phương. Nhưng sự thật, cô gái xinh đẹp đang nổi trận lôi đình, hận không thể dùng một đấm gối xuống hủy đi nụ cười đắc ý đang giương trên khóe môi của người đàn ông anh tuấn.

“Kích động như vậy? Muốn tôi sao?” Táp Nhĩ đến gần Hạ Đình, giọng điệu thì thâm trầm chọc nói.

“Muốn! Muốn đập chết anh!” Hạ Đình nghiêng răng nghiêng lợi nói, định tiếp tục mắng hắn thì tiếng nhạc du dương vang lên.

“Mọi người đang chờ chúng ta khiêu vũ đấy!” Táp Nhĩ đưa tay làm động xin mời cùng chờ đợi.

“Tôi không giỏi....” Hạ Đình muốn từ chối, nhưng vừa mở miệng đã bị Táp Nhĩ dùng ánh mắt cảnh cáo làm cho phải ngậm miệng.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu! Hạ Đình miễn cưỡng duỗi tay ra: “Tôi không biết khiêu vũ!”

“Không sao, dạy phụ nữ khiêu vũ là vinh hạnh của đàn ông.” Táp Nhĩ kéo Hạ Đình lại gần mình hơn, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng khiêu vũ.

Một hành động này, lập tức khiến mọi người ở tại đây liên tục kinh hô.

Trong nháy mắt Táp Nhĩ đến gần, Hạ Đình cũng cứng lại rồi, cô cảm thấy cơ thể một dòng điện cực mạnh chạy tán loạn trong cơ thể mình.

Bàn tay dày của hắn thực nóng quá, thất lưng bị hắn ôm, dường như muốn in lại dấu ấn ở đó. Hạ Đình cảm thấy cũng bởi vì hắn đến gần mà thân thể không kiềm nén được run rẩy.

Trời ạ! Cô làm sao vậy, coi như chưa từng cùng đàn ông khiêu vũ, nhưng cũng không cần thiết giống như thiếu nữ lần đầu yêu....

Lần đầu yêu? Trời ạ! lúc này cô nên nghĩ xem đến cùng là có chuyện gì xảy ra, chứ không phải ở đây nghĩ có hay không có. Hạ Đình nhíu mày, trong lòng tự trách mình.

“Tôi...” nhưng lúc cô ngẩng đầu, bất gặp gương mặt anh tuấn như cười lại như không cười của Táp Nhĩ Đế Tư, cô lại mất hồn rồi.

“Muốn tôi nói lời ngọt ỉ?” Táp Nhĩ Đế Tư trêu chọc nói, trong mắt tràn ngập hứng thú.

Từ lúc cô bước vào hội trường, tầm mắt của hắn cũng chưa từng rời khỏi người cô. Cô so với trong tưởng tượng của hắn xinh đẹp hơn, tựa như một đóa hoa hồng có gai đang nở rộ, như kiếm đã rút khỏi vỏ chuẩn bị đâm người, mà hắn tin chắc, đóa hoa hồng nhiều gai này, người muốn đâm khẳng định là hắn!

Này nói khoác mà không biết ngượng, đồ heo đất da mặt siêu dày! Hạ Đình cực kì tức giận, trong một lúc bước sai nhịp chân, không cẩn thận giẫm lên trên chân của Táp Nhĩ Đế Tư: “A!” Cô kêu lên một tiếng!

Căn bản là trong lòng cô tràn đầy áy náy, nhưng nhìn vẻ mặt thống khổ của Táp Nhĩ Đế Tư, lại khiến cô cảm thấy có chút vui sướng khó hiểu.

Vì vậy cô giấu đi nét quỷ quyết trong mắt, vẻ mặt vô tội nhìn hắn: “Tổng giám đốc, thực xin lỗi, anh sẽ không vì chuyện này mà sa thải tôi chứ?”

Táp Nhĩ Đế Tư nhìn đau, đường cong trên mặt dịu xuống: “Đương... đương nhiên sẽ không, đó là việc ngoài ý muốn, mà tôi cũng tin tưởng sẽ không có lần thứ hai.”

Xem ra, đế chân của hắn không bị tàn phế, hắn nên cẩn thận một chút!

Bởi vì hoa hồng đã bắt đầu đâm người!

“Tôi sẽ cố gắng cẩn thận. Chỉ là, Tổng giám đốc, anh thật sự là người ‘đại nhân đại lượng’ (người lớn rộng lượng), có phải chỉ cần không phạm sai lầm trong công việc, anh tuyệt đối sẽ không sa thải nhân viên?” Hạ Đình suy nghĩ hỏi.

“Dĩ nhiên!”

Từ chỗ bộ phận nhân sự, Táp Nhĩ đã biết được mọi chuyện của Hạ Đình, đến Đế Tư năm năm, cô cũng không có đến muộn, về sớm, xin nghỉ phép, thậm chí chỉ cần có phí tăng ca cũng kiếm, muốn cô tăng ca muộn thế nào cũng không sao, tương đối làm tròn phận sự.

Tựa như ngày đó lần đầu tiên bọn gặp mặt, cô lo lắng đi nhầm thang máy sẽ bị hắn sa thải, còn đặc biệt đến hỏi phòng nhân sự, từ đó có thể biết, cô khá coi trọng công việc này.

Mà bước dưới đoạn đường này, sờ dĩ cô phối hợp như vậy, cũng chính là sợ bị đuổi việc!

Cho nên ‘sa thải’ giống như là ma chú với cô, làm cô không dám phản kích, nhưng cũng làm cho trò chơi này mất đi rất nhiều thích thú, cho nên bây giờ hắn giải trừ ma chú này, để trò chơi tiến đến cao trào.

Thật tốt quá! Hạ Đình trong lòng mừng thầm!

“Thế thì có chuyện tôi nhất định phải nói rõ với Tổng giám đốc...”

“Gọi tôi là Táp Nhĩ.” Táp Nhĩ kẻ sát tai của Hạ Đình, nhẹ giọng nói.

Hơi thờ nam tính kia lướt bên tai cô, gọi lên từng con tê đại trong cô, Hạ Đình vội vàng giữ khoảng cách với Táp Nhĩ, lấy giọng lớn nhất nói: “Như vậy sao được, tôi là nhân viên, anh là ông chủ lớn, sao tôi có thể gọi tên tuổi của anh?” Lớn tiếng như vậy, dù cho có làm người khác chú ý, cô cũng không quan tâm, quan trọng là... thế này cô có thể duy trì tinh táo.

“Lúc này tôi không phải là ông chủ lớn, mà là...hoàng tử của cô bé lọ lem!” Nhìn gương mặt dưới ánh đèn càng thêm xinh đẹp của Hạ Đình, bàn tay của Táp Nhĩ không nén được khẽ vuốt ve thất lưng của cô.

Hắn...tóm lại hắn muốn làm gì à? giọng nói này sao mê hoặc lòng người, mà đôi bàn tay kia sao giống như châm lửa trên người cô, làm cô nổi lên từng con tê đại, đây chính là trò mà thiếu gia nhà giàu trêu chọc phụ nữ sao?

Nhưng cô không phải con rối!

Ngay lúc Hạ Đình định ‘không cẩn thận’ lần nữa giẫm lên chiếc giày da sáng chói kia của Táp Nhĩ, Táp Nhĩ giống như có chuẩn bị, chẳng những tránh được ‘độc chiêu’ (trò hiểm) của Hạ Đình, còn sắp đặt ôm được mỹ nhân vào lòng.

“Không sao chứ?” Táp Nhĩ cô ý hỏi, hân ôn thật chặt Hạ Đình vào trong ngực, nhưng đôi mắt đen nhánh sâu như mùng đêm cũng chưa từng rời khỏi người cô.

“Ừm...” Giương mắt, Hạ Đình nhìn thẳng vào ánh mắt đen mang ý nghĩa sâu xa của Táp Nhĩ, không biết tại sao, lúc ở dưới ánh mắt hân, cô cảm thấy không chỗ nào trốn tránh, ánh mắt sắc bén kia tựa như có thể nhìn thấu linh hồn cô.

Hơi thở nóng rực của hân phả vào mặt, bao phủ lấy hô hấp của cô. Mùi nước hoa lẫn cùng mùi thuốc lá, lấp đầy cô, tinh thần....

Cô cảm thấy sắp rơi vào tay giặc..

Lúc này, âm nhạc đứng lúc dừng lại, điều này làm cho Hạ Đình có chút tỉnh táo, cô vội vã muốn thoát khỏi vòng ôm của Táp Nhĩ, lại không thoát được.

Ánh đèn tối lại, một bài hát tình yêu khác lại vang lên.

“Chúng ta còn chưa nhảy xong!” Táp Nhĩ phả hơi bên tai Hạ Đình: “Tận hưởng thật tốt, cảm nhận sự phù hợp của tôi và em.”

Hân nhất định có phù phép với cô, nếu không làm sao cô có thể thật sự bỏ mặc chính mình, chìm đắm ở nơi tựa như cảnh trong giấc mộng này, yên tâm giao mình cho hân? Cô nhắm mắt lại, cảm nhận sự vuốt ve an ủi trong một khoảnh khắc này.

Táp Nhĩ nắm tay cô vòng lên cổ hân, khiến cô dán chặt vào hân không còn chút kẽ hở, thân thể hai bên phù hợp tựa như vì đối phương tạo thành vậy.

Hai người bị một lực từ mạnh mẽ thu hút, say sưa mà nhìn chăm chú lẫn nhau, trong mắt của đối phương, bọn họ thấy được mình....

Hai người cứ như vậy khiêu vũ, thế giới xoay tròn xung quanh bọn họ.....

Đang lúc đôi môi của hai người nhện không được mà gần kề, tiếng bàn tán xì xào ở bốn phía nhất thời đánh tỉnh Hạ Đình thân thể vốn bị vùi trong ma thuật giữa cảnh trong mơ khiến cô trong nháy mắt bừng tỉnh.

“Đúng là có dự tính...”

“Nói đúng là sao! Ngày đó thấy cô ta cùng Tổng giám đốc ở sân rộng liếc mắt đưa tình...”

“Thì ra đã sớm cùng Tổng giám đốc có gì đó rồi...”

“Còn tổ chức cái gì ‘giấc mơ của cô bé lọ lem’, làm chúng ta ước mong a!”

Mấy người phụ nữ ghen tị với Hạ Đình ở một bên miệng lưỡi ăn nói lộn xộn.

Lần này Hạ Đình không để cho Táp Nhĩ kịp ngăn cản, cô vội đẩy hân ra, hướng lối ra mà chạy.

Một đêm lay động đầy ma thuật kết thúc!

——@@@——

Vừa ra khỏi cửa của tập đoàn, đập vào mặt cô là cơn gió lạnh khiến cô không khỏi sợ run cả người, cô vội vàng dùng đôi tay ôm lấy cánh tay cọt xát sượt ấm.

Bây giờ cô không có khả năng quay lại hội trường, bên trong nhất định đều là những lời đồn đang bay đầy trong phòng.

Đều do ánh đèn chết tiệt kia, âm nhạc, còn có bầu không khí tràn đầy đáng ghét, làm đầu óc cô choáng váng, mà quên mất cô đang bị người ta đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Quý tha ma bắt cô! Rốt cuộc là cô gặp phải cái quái quỷ gì, ngay cả phải nói một lời cũng không nói, thiếu chút nữa liền... nghĩ đến cảnh thiếu chút nữa liền cùng Táp Nhĩ hôn môi, Hạ Đình vô thức đỏ mặt ngượng ngùng.

Bởi vì trong đầu không ngừng hiện lên đoạn hình ảnh ngắn mà hoảng hồn mà Hạ Đình lại đang đi xuống cầu thang, đột nhiên bị một cơn gió lạnh thổi ập đến làm cho tỉnh táo, cô thì thầm oán trách: “Đúng là anh ta có ý định muốn mình bị lạnh chết!”

“Tôi cũng không hi vọng cô bé lọ lem của mình bị lạnh chết!” Nói xong, tiếp theo là một chiếc áo khoác ấm áp phủ lên vai cô.

Hạ Đình kinh hãi một lúc xoay người, lại nhìn thấy Táp Nhĩ Đệ Tư.

Không ngờ rằng hân sẽ cùng cô ra đây, thế này khỏi nói chắc lại bị hiểu lầm, ngày mai trong công ty nhất định là tai tiếng bay đầy trời, thật sự là tức chết đi được!

“Tôi tình nguyện bị lạnh chết, cũng không cần anh giả vờ tốt bụng.” Cô bị lừa giận thiêu đốt, đang muốn đem áo khoác ném lại cho hân, không ngờ hân nhanh tay lẹ chân hơn, trực tiếp ôm thật chặt lấy cô.

“Áo khoác, hay là cơ thể tôi, em chọn một.” Táp Nhĩ cười cười nói, nhưng ánh mắt lại tỏ rõ tuyệt đối không có lựa chọn thứ ba.

“Anh...” Hạ Đình biết không thể cự tuyệt mà hấn lại ngang ngược, để mình không bị gây khó dễ, cô chỉ có thể thỏa hiệp.

“Áo khoác ấy!” So với lồng ngực ghê tởm cô hấn, dĩ nhiên cô chọn áo khoác.(@@!)

“Không suy xét lại sao? Tôi...” sớm đã biết đáp án của Hạ Đình, nhưng Táp Nhĩ cũng không muốn buông cô ra nhanh như vậy, bắt quá vòng tay mạnh mẽ ôm cô ngược lại có chút nói lòng.

“Không cần suy nghĩ!” Hạ Đình không chút nào luyến tiếc lấy một tay đẩy Táp Nhĩ ra, nhưng lúc mất đi sự bao bọc của hấn, đáy lòng Hạ Đình lại không khỏi dâng lên một tia trống rỗng!

Bỏ qua biểu tình khó hiểu dâng lên trong lòng, Hạ Đình quyết định lúc còn sớm phải nói rõ ràng.

“Xin nhớ kĩ, trò chơi cô bé lọ lem ngu ngốc đã kết thúc rồi.”

“Tôi lại không cho là vậy!” Táp Nhĩ lấy từ trong túi áo ra một chiếc hoa tai kim cương, ở trên tay sáng thật sáng: “Lúc cô bé lọ lem hốt hoảng bỏ hoang từ đi, luôn luôn để lại một món đồ khiến hoàng tử có thể tìm được nàng.”

Nhìn chiếc hoa tai nằm trong tay Táp Nhĩ, Hạ Đình vội vàng sờ lên vành tai của mình, mới phát hiện chiếc hoa tai bên tai trái không biết đã biến mất từ lúc nào.

Thật sự là đáng giận, lại bị hấn nhặt được!

“Trả lại anh, trả lại anh!” Hạ Đình tháo chiếc hoa tai còn lại xuống, nhét vào trong tay Táp Nhĩ. “Chúc mừng hoàng tử tìm được một chiếc hoa tai khác, vậy trò chơi có phải đã kết thúc hay không?”

“Kết thúc của chuyện cổ tích không phải như thế.” Táp Nhĩ như cơn mây, thương thức gương mặt xinh đẹp đang bị lửa giận thiêu đốt của cô, khước môi giương lên nở nụ cười tà mị.

Hấn tính cái gì hả?

Hạ Đình hít sâu một hơi, rũ mí mắt xuống, cự tuyệt nhìn hấn.

Thôi! Mặc kệ hấn có ý gì, dù sao chuyện cũng không liên quan đến cô!

“Đây là thế giới hiện thực.” Những lời này chẳng những muốn nói cho Táp Nhĩ, mà cũng là nhắc nhở chính cô.

“Tôi biết rõ mọi thứ hôm nay đều là do anh sắp xếp, tôi nghĩ nhất định là lời nói của tôi ở tại phòng họp lần trước khiến anh hiểu lầm, đó chỉ là lúc riêng tư không có gì nên nói chuyện đùa, anh dù thế nào cũng đừng tin là thật.”

Thấy Táp Nhĩ Đế Tư vẫn giữ bộ dạng hồ hững thờ ơ, Hạ Đình đành phải hạ thấp giọng điệu lần nữa.

“Anh là Tổng giám đốc cao cao tại thượng, còn tôi chỉ là một nhân viên tạp vụ nhỏ, tôi không thể trèo cao tới anh, cho nên bắt đầu từ bây giờ, chúng làm khiến mọi thứ trở về như lúc ban đầu, được không?” cùng những kẻ có tiền thế này nói chuyện, nhất định phải nâng bọn họ lên tận trời mới được.

“Không được!” Táp Nhĩ Đế Tư thoải mái tựa người vào cây cột trên bậc thang, hai tay khoanh trước ngực, đối với một chuỗi lời nói dài của Hạ Đình, một lời từ chối.

“Vì sao?” Người có tiền thật sự khó hầu hạ như vậy sao?

“Bởi vì.....em làm tôi cảm thấy hứng thú.” Một cô gái ngay cả đáng về tức giận cũng đẹp đến nỗi khiến hấn phải nín thở, muốn hấn dừng tay ở đây? Khó như lên trời!!

Hứng thú? Cũng bởi vì cô làm hấn hứng thú!

“Vậy thực sự xin lỗi, tôi làm anh cảm thấy hứng thú, xin hỏi tôi phải làm như thế nào, mới khiến anh không còn hứng thú với tôi?” Hạ Đình nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Chờ khi em yêu tôi.”

Cái...cái gì? Có người nào....

Này tự cao, đồ heo đất vô lại đồ đàn ông xấu, lại chờ phụ nữ sau khi yêu hấn, sẽ một cước đá bay người ta, thảo nào báo chí thường hay viết bài hấn lại chà đạp tấm lòng của phụ nữ!

Khiến trái tim phụ nữ tan vỡ, như vậy thì hấn thỏa mãn sao? Quả thực là mất trí, biến thái đến cực điểm! Hạ Đình thầm mắng trong lòng.

“Được! tôi yêu anh, rất yêu rất yêu anh! Như vậy được rồi! tôi đã yêu anh, anh nên không có hứng thú với tôi rồi.”

Có quỷ mới có thể yêu kẻ lừa đảo tình yêu này! Hừ....

“Sai! Lại càng hứng thú.”

“Anh....anh không phải đã nói tôi yêu anh, sẽ đối với tôi không còn hứng thú sao? Sao có thể lật lọng như vậy?”

“Bởi vì tôi không cảm nhận được em đối với tôi là tình yêu!” Táp Nhĩ đi lên trước, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tinh tế không khuyết điểm của cô, hần dùng giọng nói giàu từ tính ở bên tai cô nói nhỏ: “Nếu em có can đảm dùng đôi môi đỏ mọng xinh đẹp kia của em trao cho tôi một nụ hôn, tôi sẽ tin em thực sự yêu tôi rồi.”

“Anh...anh quả là đại sắc ma của thế kỉ này!” Hạ Đình dùng hết sức lực, cố gắng đẩy Táp Nhĩ ra, chẳng qua là sức lực này so với Táp Nhĩ mà nói thì chỉ như là con kiến rung cây.

“Nếu không thì làm người phụ nữ của tôi trong ba tháng, tôi có thể khiến em yêu tôi, mà thời gian ba tháng, cũng đủ khiến tôi đối với một người phụ nữ mất đi hứng thú.” Táp Nhĩ tốt bụng xoay chuyển nói.

Trên thực tế, ngược lại hẳn hi vọng cô có thể hôn hẳn, bởi vì cả buổi tối hẳn đều nghĩ đôi môi son xinh đẹp mỹ lệ kia của cô ném lên không biết có mùi vị gì.

Hạ Đình không ngờ hẳn sẽ nói như vậy, đôi mắt trong suốt của cô mở lớn, tức giận nói: “Có lẽ phụ nữ trên toàn thế giới đều chờ làm phụ nữ của anh, nhưng tuyệt đối không có tôi, anh có hứng thú với tôi, tốt nhất nên sớm làm nó biến mất, bằng không tôi nhất định đá anh đến chân mây cuối trời (@@ ý là đá anh đến nơi sâu nhất ĐĐ ế).” Nói xong Hạ Đình hất đầu tức giận bước nhanh rồi đi.

Tại sao lại có một tên đàn ông đáng ghét như thế, trong khi xé nát trái tim phụ nữ, vậy mà còn muốn người khác thật lòng yêu hẳn, thực sự là quá....quá đáng giận rồi!

“Thật sự là đáng tiếc, toàn thế giới tôi chỉ muốn em làm người phụ nữ của tôi, làm phụ nữ của tôi muốn gì được đó, chỉ cần em nói ra, tôi nhất định làm được.” Táp Nhĩ ở sau lưng cô nói lớn.

Rốt cuộc hẳn coi phụ nữ là gì?

Nhưng Hạ Đình không dừng lại cước bộ, đối với loại đàn ông da mặt dày thành cả bức tường như hẳn, cần gì phải tốn nước bọt.

Thấy Hạ Đình không có trả lời, Táp Nhĩ cũng không có ý định tiếp tục cuộc chơi.

Hôm nay tạm chấm dứt ở đây, đối với phản ứng của Hạ Đình, hẳn tương đối hài lòng, cô đã thành công khiến từng tế bào trên người hẳn đều nảy sinh hứng thú với cô.

“Về nhà sao? Tôi tiễn em, Cinderella!” Táp Nhĩ đuổi theo cô, giữ chặt cổ tay cô, làm cô không thể không dừng bước.

Cho dù tức giận tích tụ trong ngực, Hạ Đình vẫn ngấm ngầm chịu đựng nén xuống, nhìn về Táp Nhĩ chế nhạo mà nói: “Cinderella đều ngồi xe ngựa từ bí đỏ biến thành, có nhớ không?”

Cố gắng vùng vẫy khỏi bàn tay ấm áp của Táp Nhĩ: “Hon nữa, tôi không phải Cinderella, chỉ là một người dân bình thường, ngồi xe bus thích hợp với tôi hơn.” Nói xong, Hạ Đình kéo làn váy, chạy chậm hướng về trạm xe bus mà chạy đến.

Nhìn bóng dáng người đẹp xa dần, khoe môi Táp Nhĩ giương lên nở nụ cười có phần cân nhắc.

Khiến hẳn hứng thú còn muốn chạy trốn? Đừng có mà vọng tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Vừa vào thang máy, ấn xuống nút số 6, Hạ Đình liền dựa vào một góc, nhìn chăm chăm con số không ngừng chớp động.

“Mệt mỏi quá!” Mặc dù sáng sớm bị nói xấu sau lưng, đã chuẩn bị tâm lí nhận lời châm chọc khiêu khích, nhưng suốt cả buổi sáng, cuối cùng cô cũng hiểu rõ, đối mặt với chuyện thế này, có chuẩn bị nhiều lần hơn nữa cũng không đủ.

Đ-I-N-G! Thang máy vừa dừng ở tầng 6.

Hạ Đình nhanh chóng đội mũ lưỡi trai lên đầu kéo xuống thật thấp, không muốn bị người khác nhận ra cô.

“Hạ Đình!”

“Cầu An! Thì ra là cậu.” Hạ Đình thờ phào nhẹ nhõm.

“Mọi thứ vẫn tốt chứ!” Cầu An quan tâm hỏi.

“Ừ.” Hạ Đình gạt đầu, khóe môi nở nụ cười miễn cưỡng, nhưng vẻ mặt tiêu tụy đã thể hiện rõ ràng tâm trạng của cô lúc này.

“Phấn chấn một chút, mấy ngày nữa, những lời ra tiếng vào kia sẽ trở lại bình thường thôi.” Cầu An ôm lấy bả vai Hạ Đình, động viên nói.

“Cầu An, cũng là cậu tốt với mình nhất!” Bạn thân ủng hộ, khiến Hạ Đình cảm thấy bản thân mình không phải một thân một mình.

“Đó là đương nhiên, bởi vì chúng ta là bạn tốt mà!” Vừa nói chuyện, trong mắt Cầu An không ngừng lóe lên toan tính: “Vậy có phải cậu nên nói cho mình biết, ngày hôm qua sau khi Tổng giám đốc đuổi theo cậu, cuối cùng hai người đã xảy ra chuyện gì?”

Hôm nay vừa đến văn phòng, cô liền đuổi theo Hạ Đình hỏi chuyện này, nhưng vừa nhắc đến cái tên Táp Nhĩ Đế Tư, Hạ Đình liền lập tức nghiêm mặt, vùi đầu làm việc, một câu cũng không nói.

Điều này càng làm cho cô muốn biết rốt cuộc giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì!

Vừa nhắc đến Táp Nhĩ Đế Tư, Hạ Đình giống như bị sét đánh mà cách xa Cầu An, lạnh lùng nói: “Không cần nói với mình về anh ta!”

Cho dù nhắc đến tên, cũng khiến toàn thân cô không được thoải mái rồi.

“Khác gì sao! Cậu hãy nói thật, Tổng giám đốc có hôn cậu hay không?” Cầu An giọng điệu mập mờ hỏi, mặc dù cô biết yêu người đàn ông như Táp Nhĩ Đế Tư, nhất định không có kết quả, nhưng có thể cùng một người đàn ông vô cùng đẹp trai như hắn cùng nói chuyện yêu đương, quá trình này chắc chắn rất lãng mạn.

“Cậu...cậu nói bậy bạ gì đó.” Câu hỏi này của Cầu An, khiến Hạ Đình nhớ đến cơn ác mộng tối hôm qua, trong mơ cô cứ nhiên cùng Táp Nhĩ Đế Tư đứng giữa sân nhảy, ôm hôn say sưa!

Mở cửa phòng làm việc của nhân viên tập vụ, Hạ Đình quay đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Cầu An nói: “Nếu anh ta dám hôn mình, mình nhất định đá anh ta đến răng rơi đầy đất!”

“Tổng...Tổng giám đốc...” Tầm mắt Cầu An nhìn lướt qua Hạ Đình, nhìn thấy một người đàn ông ưu nhã ngồi trên ghế.

“Đứng! Cho dù anh ta là Tổng giám đốc, mình đá cũng không sai.” Nói xong, Hạ Đình quay đầu, lúc nhìn thấy người đàn ông, bị dọa đến phải ngậm miệng.

Hắn...hắn sao lại ở đây? Hắn sẽ không nghe thấy cái gì chứ!?

“Hạ Đình, Tổng giám đốc đã chờ cô lâu rồi, mau cùng Tổng giám đốc ra ngoài đi.” Trưởng phòng tập vụ vừa thấy Hạ Đình, giống như nhìn thấy chúa cứu thế vậy vội vàng bước lên.

Lần đầu tiên Tổng giám đốc ‘đại giá quan lâm’ đến phòng tập vụ, hắn giống như ngồi trên đồng lừa, không biết làm sao, chỉ có thể trông mong Hạ Đình mau xuất hiện.

“Vi sao tôi phải...” Hạ Đình đang muốn từ chối, lại ý thức được các đồng nghiệp khác cũng đang nhìn cô, vội vàng ngậm miệng.

Biết rõ hắn tìm cô là vì việc riêng, nhưng dù sao bây giờ cũng đang ở công ty, ở trong mắt người khác, Táp Nhĩ Đế Tư chính là một vị Tổng giám đốc cao quý, mệnh lệnh của hắn làm sao có thể làm trái, huống chi đang nghĩ phải làm thế nào để trả hắn bộ lễ phục cô mượn mặc ngày hôm qua, bây giờ vừa đúng lúc, chỉ là...

Ai~~~hi vọng sẽ không dẫn đến những lời bàn tán xôn xao thì tốt.

“Được...tôi đi lấy đồ.” Hạ Đình cam chịu số phận đi về phía bàn làm việc của cô, cầm lấy túi giấy bên cạnh bàn, không cam tâm tình nguyện mà đi theo phía sau vẻ mặt nở nụ cười đắc ý của Táp Nhĩ Đế Tư, rời khỏi phòng tập vụ.

—————@@@—————

“Xin hỏi Tổng giám đốc, có việc gì quan trọng phải tìm một nhân viên tập vụ nhỏ như tôi?”

Ra khỏi phòng tập vụ đi chưa được vài bước, Hạ Đình liền gọi hắn lại.

Táp Nhĩ xoay người lại, tỉ mỉ quan sát bộ trang phục trên người Hạ Đình, mũ lưỡi trai phối hợp cùng mắt kính éch lớn, hắn bắt chợt mỉm cười, chân mày mang theo vẻ đùa cợt mà cong lên, khoe môi nở nụ cười giễu cợt, bước từng bước đến gần cô.

“Em ăn mặc như vậy, là muốn hù dọa những người đàn ông có ý nghĩ bám dính theo em, hay là muốn làm tôi quên đi cô bé lọ lem xinh đẹp của tôi hôm qua?”

“Anh...” hơi thở nam tính mãnh liệt của hắn, làm hô hấp của cô rối loạn, ngay lúc hắn định đến gần mình, Hạ Đình vội vàng lùi về phía sau vài bước, tránh xa hơi thở khiếp người của hắn.

“Xin hỏi Tổng giám đốc là muốn tôi thay bóng đèn, hay là chỉnh sửa máy photo?” Hạ Đình cố ý chuyển sang nói về công việc.

“Mua bữa trưa, em phải dẫn tôi đến nơi lần trước mua Ham-bơ-gơ, hôm nay tôi muốn ăn.”

“Có phải chỉ cần sau khi tôi dẫn anh đi mua, anh sẽ không vì bữa trưa mà xuất hiện ở đây nữa?”

“Ừ.” Nhưng cũng không đảm bảo còn có nguyên nhân khác.

Cố tình ừ! Đây là lần đầu tiên trong đời, Táp Nhĩ Đế Tư hắn có hứng thú với phụ nữ, thế nhưng lại không có hứng thú với hắn. Trò chơi này quả thật khiến người ta mong đợi!

“Được! đồ này trả anh trước.” Mặc dù chỉ nhận lời ngoài miệng, nhưng Hạ Đình cũng chỉ có thể tạm thời tin tưởng, không thể làm gì hơn.

“Tổng giám đốc, mời anh đi thang máy, tôi đi cầu thang, chúng ta gặp nhau ở trước cửa.” Tránh lại bị người khác nhìn thấy hắn và cô đi cùng nhau, cô sợ mấy lời đồn đại đến chết rồi! Mang túi giấy giao cho hắn, Hạ Đình xoay người liền đi về phía lối ra.

Táp Nhĩ không đi về phía thang máy, ngược lại theo ở phía sau Hạ Đình.

Ban đầu Hạ Đình nghĩ mặc kệ hắn, nhưng.....giữa cầu thang không gian tĩnh lặng, càng làm cho cô rõ ràng cảm nhận được sự tồn tại của Táp Nhĩ.

Trái tim cô không hiểu vì sao lại đập rất nhanh, nhất thời cô muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, rời khỏi người đàn ông làm cho tim cô đập loạn nhịp đang ở phía sau.

“Chờ chút!” Ngay lúc Hạ Đình càng ngày càng kéo dài khoảng cách với Táp Nhĩ, hắn lên tiếng gọi cô lại.

Hạ Đình ở sát ngã quẹo tăng ba dừng lại bước chân, quay đầu lại hỏi: “Làm gì?”

“Có chuyện.....tôi muốn chứng thực một cái.” Táp Nhĩ chậm rãi xuống lầu, ánh mắt nhìn thẳng vào cô.

Thân thể Hạ Đình ở trước ánh mắt nóng rực của hắn không khỏi run rẩy, đôi chân lại giống như mọc rễ, không thể di chuyển, cho đến khi Táp Nhĩ đi đến trước mặt cô, mùi vị chín chắn của người đàn ông nhanh chóng bao phủ lấy cô.

“Anh...anh muốn chứng thực điều...điều gì?” Nhìn con người đen chửa đựng ý đồ của Táp Nhĩ, trong lòng Hạ Đình đột nhiên khẽ động, tựa như hỏi, cô lại dường như rõ ràng ánh muốn chứng thực cái gì rồi!

Cô phải...trốn!

Nhưng không kịp rồi, Táp Nhĩ nhanh như chớp vươn tay, áp chế Hạ Đình lên tường, ở lúc cô còn chưa kịp phản ứng, hắn đã cúi đầu, đoạt lấy đôi môi đỏ mọng hơi mỉm cười trước sự sững sờ của cô.

Hắn mong chờ nếm vị ngọt ngào của đôi môi cô, đã lâu lắm rồi.

Lấy ra cái gọng kính màu đen cản trở trên mặt cô, cũng trả tự do cho những sợi tóc được giấu dưới mũ lưỡi trai, mùi hương nhàn nhạt của cô tràn đầy trong khoang mũi của hắn, càng thêm trêu chọc dục vọng của hắn.

“Ừm...” Lúc này cô chỉ có thể phát ra âm thanh mỏng manh, bởi những lời kháng nghị, mắng chửi người, đều bị đôi môi cực nóng của Táp Nhĩ giam lại, mơ hồ trở thành tiếng rên rỉ ô ô.

Hạ Đình dùng sức muốn đẩy Táp Nhĩ ra, thế nhưng sức lực của hai người chênh lệch rất xa, cô căn bản không thể đẩy được hắn, chỉ có thể liều mạng đánh nhẹ.

Chút sức lực này đối với hắn mà nói, căn bản không hề đau đớn, ngược lại giống như mát-xa. Hắn đưa lưỡi tiến vào sâu hơn, không ngừng dụ hoặc cùng quần lấy chiếc lưỡi non mềm mại thơm tho của cô.

Nụ hôn này thật ngang ngược lại vô cùng mạnh mẽ, đối với người không có kinh nghiệm như Hạ Đình mà nói, hoàn toàn không có sức lực để chống đỡ, chỉ có thể mặc cho Táp Nhĩ tùy ý đòi lấy, đôi tay lúc đầu còn vùng vẫy thì giờ phút này chỉ có thể mềm nhũn rơi vào đầu vai của hắn.

“Của em rất ngọt.” Lưỡi của Táp Nhĩ dây dưa với cô, thậm chí đôi tay còn không an phận mà thăm dò người cô dưới lớp quần áo, cách một lớp áo lót

có ren màu nhạt, vuốt ve chơi đùa với nơi đầy đà mềm mại của cô, khi ngón tay cái của hắn lướt qua đỉnh hồng thì cô không khỏi run rẩy mà rên rì.

Mãi cho đến khi hô hấp của hai người đã đến cực hạn, Táp Nhĩ mới lưu luyến không thôi buông cô ra, nhưng điều này cũng khiến hắn hao tổn khá nhiều ý chí, mới có thể rời đi đôi môi ngọt ngào này của Hạ Đình vượt quá mức tưởng tượng của hắn.

Hạ Đình không ngừng hít lấy không khí, toàn thân không chút sức lực dựa vào trong ngực hắn, trong đầu trống rỗng.

Táp Nhĩ vươn tay, yêu thương vuốt ve gương mặt hồng hồng của cô, dùng giọng điệu mỉa mai hoặc càng nghe càng bị mê hoặc nói: “Bắt đầu từ giây phút này, em chỉ có thể gọi tôi là Táp Nhĩ, mấy thứ như ông chủ lớn, Tổng giám đốc, tôi đều không muốn nghe được từ trong chiếc nhò nhắn ngọt ngào này, chỉ cần nghe thấy một lần, tôi sẽ hôn em một lần.”

Táp Nhĩ cúi đầu, ghé sát bên tai cô: “Tin tôi, tôi nói được làm được, hơn mỗi lần hôn, chắc chắn càng điên cuồng càng mạnh mẽ hơn lúc này.”

Hạ Đình run rẩy ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào trong con ngươi đen sâu không thể lường của hắn, vẻ mặt không thể tin được.

Hắn.Hắn cư nhiên uy hiếp cô?

Quá ghê tởm!

“Đi thôi! Tôi đói bụng.” Đói đến nỗi muốn ‘ăn’ cô tại chỗ, nhưng hắn biết bây giờ còn chưa phải lúc.

Ra khỏi cửa chính, một cơn gió lạnh thổi đến, khiến cô hắt hơi một cái.

Một chiếc áo khoác lại đúng lúc bao bọc lấy người cô.

“Tôi...trong túi xách còn có đồ, tôi mặc đồ đó là được rồi.” Hạ Đình vội vàng muốn chiếc áo khoác trên người mình có độ ấm của cơ thể Táp Nhĩ cởi trả lại cho hắn.

Bởi vì mùi hương của hắn sẽ làm cô.....ý loạn tình mê.....

“Không cần phiền.” Táp Nhĩ ngăn lại động tác cởi áo của cô.

“Tôi không cần khoác, tôi không lạnh.” Hạ Đình cố gắng tránh thoát.

“Nếu em nhớ nụ hôn của tôi, thì khỏi khoác.” Táp Nhĩ khan giọng nói, ngón tay dài ra ám hiệu mà vuốt ve đôi môi cô.

“Anh...Không phải anh nói là không gọi tên của anh, mới có thể...” Hạ Đình xấu hổ khó có thể mở miệng: “Sao anh có thể lấy việc đó uy hiếp tôi?”

Hất tay Táp Nhĩ ra, đôi mắt xinh đẹp của Hạ Đình bởi vì tức giận mà sáng trong, nhìn qua có vẻ mạnh mẽ mà xinh đẹp.

“Bây giờ thêm một điều.”

Táp Nhĩ giương môi mỉm cười, nụ cười rực rỡ mang theo vài phần tà mị, càng mang theo vài phần nguy hiểm: “Chỉ cần tôi nghe được điều không muốn nghe, tôi sẽ dùng môi của mình che lại.....của em!”

“Anh...Anh thật quá đáng! Vì sao tôi phải chịu sự uy hiếp của anh, tôi sẽ...” Thấy đôi mắt Táp Nhĩ nheo lại, từng bước đến gần, Hạ Đình cuối cùng cũng hiểu rõ, hắn không có nói đùa, lập tức che môi mình lại, chỉ sợ hắn ở trước mặt nhiều người hôn cô.

Thôi, coi như hôm nay cô thật xui xẻo, về sau cô nhất định phải tránh thật xa.

——@/@/@——

“Hạ Đình, mấy ngày nay cậu đang bận rộn cái gì vậy?”

Hiếm khi gặp được Hạ Đình ở trong văn phòng, Cầu An ngồi đối diện cô, trực tiếp hỏi.

“Bận gì sao? Công việc à?”

Còn bận trốn người! Hạ Đình bổ sung thêm một câu ở trong lòng.

“Không phải bận rộn như vậy chứ? Bạn đến nỗi ăn trưa tìm khắp nơi cũng không thấy cậu, lúc tan sở liền không nhìn thấy người.”

Tất cả chuyện này bắt đầu xảy ra từ ngày Táp Nhĩ Đế Tư đột nhiên xuất hiện ở phòng tạp vụ, chắc chắn chuyện này có liên quan đến hắn, Cầu An ở trong lòng suy đoán.

Không tìm thấy cô? Trong lòng Hạ Đình kinh hãi, chẳng lẽ.....hắn đến văn phòng tìm cô.

“Cậu tìm mình sao?” Bề ngoài Hạ Đình viết tiến độ công tác trên tay, chỉ thuận miệng hỏi, nhưng trên thực tế, trong lòng cô lại vô cùng khẩn trương.

“Đúng vậy! Tìm cậu ăn trưa, cùng cậu tán gẫu...”

Chợt nhớ đến cái muốn nói là đề tài bí mật, Cầu An vội mang ghế dựa kéo gần hơn, thấp giọng hỏi: “Ngày đó cậu và Tổng giám đốc đi đâu? Có phải xảy ra gì rồi hay không? Nếu không sao anh ta lại xuất hiện? hay là hai người đến nơi khác hạn hò rồi hả? Giữa hai người rốt cuộc đã tiến triển đến mức độ nào rồi?”

Cô tuyệt đối là quan tâm bạn tốt, cô chân thành hi vọng Hạ Đình và Tổng giám đốc có thể có kết quả tốt, nhưng cô vẫn còn gánh trên vai nhiệm vụ thám thính tin tức, rất nhiều người chờ cô mang tin tức trong chuyện này a!

Không còn tìm cô nữa..... tay Hạ Đình không ngừng viết chữ, dòng suy nghĩ đã bay đến trên người đàn ông biến mất một tuần lễ nay....

Thì ra là.....cô cũng quá tự cho là đúng, người ta căn bản không muốn tìm đến cô nữa, mà cô lại cứ vẫn cố gán trốn người ta.

Thật sự là buồn cười!

“Hạ Đình, cậu làm sao vậy?” Thấy sắc mặt Hạ Đình đột nhiên trầm xuống, im lặng không nói, Cầu An mơ hồ cảm thấy cô và Tổng giám đốc trong lúc đó nhất định xảy ra chuyện gì rồi.

“Không...không có gì!” Hạ Đình thu lại tất cả cảm xúc không nên có, khéo môi giương lên nở nụ cười vui vẻ miễn cưỡng hỏi:

“Trò chơi cô bé lọ lem đã sớm kết thúc, có thể tiến triển cái gì? Mọi thứ đều đã trở về như bình thường rồi.”

Điều này không phải chính là thứ cô vẫn muốn sao? Chỉ là.....vì sao cô lại có cảm giác.....giống như mình mất đi thứ gì đó?

“Hạ Đình...” Cầu An nắm lấy tay Hạ Đình. Về mặt lúc này của Hạ Đình là lần đầu tiên cô nhìn thấy, cô biết về mặt như vậy chỉ đến lúc thất tình cuối cùng mới xuất hiện.

Cầu An an ủi, làm Hạ Đình xúc động thậm chí muốn khóc, liền vội rút tay đang bị nắm chặt về, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Cậu làm sao vậy? Không phải mình đã nói mình không sao rồi sao?”

Sau đó Hạ Đình vội đầu viết thật nhanh vài chữ lên báo cáo công tác, liền vừa thu dọn mọi thứ trên bàn, vừa nói: “Được rồi! Không thèm nghe cậu nói nữa, mình phải đi đây.”

Mang báo cáo đặt lên trên bàn của trưởng phòng, sau đó cầm lấy ba-lô to, nói tạm biệt Cầu An, quẹt thẻ bên cạnh cửa, liền vội chạy đi làm.

Nhìn mỗi một hành động của Hạ Đình mặc dù giống với ngày thường, nhưng Cầu An biết rõ cảm giác trong lòng của Hạ Đình lúc này.

Nếu không muốn yêu người đàn ông xuất chúng như Táp Nhĩ Đế Tư thì thật sự rất khó, cũng may thời gian hai người họ gặp nhau cũng chưa lâu, chắc Hạ Đình cũng không yêu sâu đậm như vậy đi, mau chóng kết thúc ngược lại đối với cậu ấy lại là chuyện tốt.

Ai——

“Cầu An, có thấy Hạ Đình đâu không?” Trưởng phòng vừa bước vào phòng làm việc hỏi.

“Ồ! Cô ấy vừa mới tan sở rồi.”

“Tại sao gần đây đều đi sớm như vậy chứ, lẽ như Tổng giám đốc gọi điện thoại đến, thì biết làm thế nào?”

“Trưởng phòng, anh nói là Tổng giám đốc thường xuyên gọi điện thoại đến tìm Hạ Đình?”

“Gọi hai ba lần, mỗi lần gọi đến Hạ Đình đều tan sở rồi, thiệt là, chuẩn thế đấy.” Chẳng qua là cô ấy đi làm cũng đúng giờ như thế là tốt.

Thật tốt quá! Có lẽ cậu ấy với Tổng giám đốc cũng không mau chóng kết thúc như vậy. Cầu An mừng thầm.

Nhưng mà.....thật sự được sao? Cô lại không khỏi lo lắng rồi.

———@@@———

“Hạ Đình.....Hạ Đình...”

“A....chào! Mike.”

“Hôm nay em sao vậy? Anh gọi em nhiều lần như vậy rồi cũng không nghe thấy.” Tổ trưởng Mike đi đến bên cạnh Hạ Đình, kinh ngạc nhìn sự khác thường hôm nay của cô.

Mike là người sinh sống và lớn lên tại Mỹ, có đôi mắt thâm sâu, mũi cao thẳng, cũng từng theo đuổi Hạ Đình, nhưng bị cô lấy lý do ‘lúc làm đồng nghiệp có vẻ thích hợp hơn’ từ chối rồi.

Nhưng dù có như vậy, hấn vẫn rất thích dáng vẻ xinh đẹp của Hạ Đình, cùng với sự ngay thẳng không làm ra vẻ, tính cách hồn nhiên thoải mái.

“Chắc là lâu lắm rồi không làm sạch lỗ tai, bị nhét chặt rồi, mới không nghe thấy anh đang gọi em.” Hạ Đình nghịch ngợm trả lời.

Trên thực tế, toàn bộ đầu óc của cô đều bị Táp Nhĩ Đế Tư hoàn toàn chiếm giữ, nhưng ở trước mặt người khác, cô không có thói quen nói ra tâm sự.

“À? Vậy có cần anh giúp em làm sạch một chút không?” Mike làm bộ giúp Hạ Đình làm sạch (ngoái) lỗ tai, khiến cô vừa cười, vừa né tránh.

Cũng may chỗ hai người đang đứng, là một góc tương đối khuất của nhà hàng, mà quản lí nhà hàng đang ở cửa đón khách quý, nếu không lúc bọn họ đang làm những hành động thế này bị hấn nhìn thấy, tránh không khỏi việc bị mắng một trận.

“Được được, không giong với anh nữa.” Sau khi trò chơi né tránh chấm dứt, Hạ Đình vội vàng chỉnh lại dáng vẻ trang phục của mình, xác định tất cả OK, mới quay đầu lại, nghiêm túc hỏi: “Ngày訂婚 của anh và Emily là lúc nào?”

“Tháng sau. Nếu như em muốn nói ngăn cản anh lấy cô ấy, thì nhanh chút nha!” Mike trêu ghẹo nói, nhưng anh biết điều đó không có khả năng, mà anh cũng đã sớm mang tình yêu đối với cô, chuyển thành tình bạn.

Hạ Đình tặng anh một cái nhìn khinh bỉ: “Đúng! Em thật muốn ngăn cản.ngăn cản Emily gả cho anh.”

“Này! Hai người này, khách đều đến cửa rồi, còn ở đây làm loạn!” Mike còn chưa kịp cãi lại, đã bị quản lí trách cứ một phen.

Haaa! Bị quản lí tóm được, hai người lập tức giải tán, đi làm việc.

“Hạ Đình, cô phụ trách khu A, bàn thứ nhất vừa có khách đến, nhưng anh ta là Tổng giám đốc lớn của một tập đoàn xuyên quốc gia, tiếp đãi thật tốt, biết không?”

“Vâng...” Tầm mắt Hạ Đình lướt qua quản lí, nhìn về phía khu A, lại vô tình đụng phải một đôi mắt đen đủi để khiến lòng cô dấy lên làn sóng lớn.

“Còn không đi mau? Khách đang chờ!”

“Vâng.....được.....” Lời của quản lí, đánh thức Hạ Đình đang sững sờ đứng tại chỗ, thu hồi tầm mắt, Hạ Đình cầm Menu lên, mỗi bước khó khăn đi đến khu A.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Hạ Đình không thể không đứng ở khu A chờ khách gọi, chỗ đứng cách xa bàn thứ nhất nhất, tầm mắt lại không rời đi chiếc bàn đó nhìn qua như một nam một nữ ‘tình nồng ý mật’.

Tên xấu xa chết tiệt!

Đáng giận! đáng giận!

Sau khi làm xáo trộn cuộc sống của cô, nhiễu loạn suy nghĩ của cô, quấy rối lòng cô, hấn lại...

Lại mang theo người con gái khác xuất hiện ở trước mặt cô!

Thậm chí vừa rồi trong lúc gọi món ăn, thái độ của hấn nhìn cô tựa như một người khách trong nhà hàng vậy, chỉ xem cô như người phục vụ của nhà hàng, không có bất kì...cho dù là ông chủ tình cờ gặp nhân viên mà chào hỏi cũng không có!

Không! Cô không muốn lại nhìn thấy hấn nở nụ cười dịu dàng như vậy với phụ nữ của hấn, không muốn thấy trong mắt hấn có người phụ nữ khác tồn tại. không được! cô phải rời khỏi đây....cô sắp tức điên rồi!

Hạ Đình nâng mắt, tìm kiếm trong nhà hàng, tìm thấy được bóng dáng của Mike, ngay sau đó đi về phía hấn.

Cho Mike thấy rằng mình không thể tiếp tục phục vụ ở khu A, thời gian làm việc kế tiếp, sau khi mang cô vào phòng bếp rửa chén đĩa, liền biến mất ở cửa phòng bếp.

Mà Hạ Đình vừa rời đi, Táp Nhĩ Đế Tư ngồi ở bàn thứ nhất khu A, lập tức che dấu nụ cười với người con gái ‘hư tình giả ý’ bên cạnh.

“Táp Nhĩ, anh nói tối nay muốn dẫn người ta đến chỗ anh, là thật sao?”

Người con gái ở bên cạnh Táp Nhĩ để lộ bộ ngực hơn phân nửa, dán sát vào trên người Táp Nhĩ dùng giọng điệu làm nũng ngọt đến ‘chết người không đền mạng’ hỏi.

“Bây giờ lập tức biến mất ở trước mặt tôi!” nhưng câu trả lời của Táp Nhĩ lại vô tình đến cực điểm

A?

Người phụ nữ dán lên người Táp Nhĩ nghe hắn nói vậy, cả người nhất thời cứng ngắt, nhưng cô ta liền nghĩ giây lát, đây có thể là Táp Nhĩ đang nói đùa, nghĩ muốn trêu chọc cô ta mà thôi, vì thế tiếp tục làm nũng nói, nhưng mới thốt ra một từ: “Không.”, đã bị đôi con ngươi lạnh lẽo kia trừng đến không nói thêm được một chữ, vội vàng hoảng hốt đứng lên, mang đôi giày cao gót ba phần xoay người rời đi.

Sau khi bạn gái rời đi, Táp Nhĩ Đế Tư mới đưa tầm mắt sang cửa phòng bếp, vẻ mặt như có suy nghĩ nhìn..

Mà lúc này Hạ Đình ở trong phòng bếp ra sức chùi chùi chén đĩa trong nước, ở trong lòng thầm nói—

Tên kia vui vẻ với người mới liên quan gì đến cô? Cô làm gì phải tức giận? cô... cô nên vỗ tay tán thưởng mới đúng a!

Bắt đầu từ lúc nào, cô lại quan tâm Táp Nhĩ Đế Tư như vậy rồi! quan tâm đến một ánh mắt, một nét cười sơ ý, cũng sẽ tác động đến tâm tư của cô!

Cô rốt cuộc bị sao vậy?

Chẳng lẽ...

Cường chế ngăn chặn câu trả lời sinh động như thật, gương mặt nhỏ nhắn của Hạ Đình đỏ bừng, tần số nhịp tim cũng rối loạn.

Không... không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng xảy ra chuyện hoang đường như vậy!

Cô tuyệt đối không thể còn ý nghĩ làm Cô bé lọ lem, hi vọng cùng hoàng tử trải qua cuộc sống vui vẻ hạnh phúc! Bởi vì thật sự quá hoang đường, quá buồn cười, quá không thực tế rồi!

Hạ Đình đứng bên vách rửa chén, nhắm mắt lại, dùng sức lay cái đầu mơ hồ rối loạn, ở trong lòng không ngừng nói tựa như niệm chú:

“Cút ra đi, cút ra đi! Cút ra xa!”

Dường như nhờ làm như vậy, cô mới có thể mang bóng người như ‘âm hồn bất tan’ kia trong đầu cô, ý nghĩ hoang đường kia, ném lên chín tầng mây.

Không được! cô phải chăm chỉ làm việc! mở mắt ra, Hạ Đình nắm chặt nắm tay, tự mình động viên, bắt đầu từ một giây này, trong đầu cô chỉ có thể nghĩ đến phải là.... làm sao mang chén đĩa chồng chất như núi ở trước mắt này rửa cho xong!

—@@@—

Thì ra tập trung rửa chén đĩa, cũng khiến tất cả sức lực của một người bị ép đến sạch trơn!

Hôm nay là một ngày trong năm năm làm việc của cô, mệt nhất nhất nhất! Hạ Đình vô lực nghĩ.

Trên chỗ ngồi của trạm xe bus đã ngồi đầy người cũng như cô, kéo thân thể mệt mỏi chờ đợi xe bus, mà cô chỉ có thể mang sức nặng của cơ thể giao cho cây cột bên cạnh, cố gắng chống đỡ mí mắt, chỉ sợ bỏ qua chuyến xe bus cuối cùng, mà mệt mỏi nên cô hoàn toàn không chú ý đến bên kia của trạm xe bus, Táp Nhĩ Đế Tư đang hút thuốc, chờ cô.

“Tom, khi đến trạm, bác gọi con một tiếng, làm ơn!”

Vừa lên xe bus, Hạ Đình liền hướng về tái xế xe bus quen biết hơn năm năm, một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi nói xin nhờ.

“Hôm nay sao mệt thế?” Tom quan tâm hỏi.

“Cả buổi tối tẩy rửa chén đĩa, mệt chết rồi.” Hạ Đình đưa ra một thẻ quét trên máy một phen, “Xin nhớ bác!”

Sau khi Tom bày tỏ không thành vấn đề, Hạ Đình miễn cưỡng nặn ra nụ cười tươi tắn, cảm ơn sự giúp đỡ của Tom, sau đó kéo bước chân nặng nề, chọn ghế dựa dính đôi, liền đặt mông ngồi xuống, mí mắt tựa như nặng ngàn cân tự động khép lại.

Giữa lúc lơ mơ, Hạ Đình cảm thấy chỗ trống bên cạnh có người ngồi đến, đồng thời, một loại hơi thở đàn ông quen thuộc, cũng chạy đến thăm hỏi hơi thở cô.

Cô nhớ rõ ngày đó lúc cùng Táp Nhĩ Đế Tư ôm nhau và khiêu vũ, hương vị này chính là tản ra trên người hắn, mùi Long Thủy hòa cùng U Thảo không

ngừng bao phủ lấy cô.

Tên đó đáng ghét đó thật sự là đáng giận!

Sự xuất hiện của hắn, nhiễu loạn cuộc sống của cô, bóng dáng của hắn, chiếm lĩnh cả tâm trí cô, bây giờ ngay cả mùi hương của hắn, cũng muốn xâm chiếm không khí hít thở của cô!

Ghét! Tránh ra...tất cả tránh ra...

Hạ Đình tiến vào mộng đẹp, đang cố gắn đuổi Táp Nhĩ Đế Tư trong mộng ra, cả cái đầu cũng không ngừng lắc lắc trên ghế, dường như ngủ không yên lắm.

Cô vồn tụt vào cửa sổ mà ngủ, lúc ý thức mơ hồ hỏi, đổi phương hướng, tìm được chỗ dựa khá thoải mái lại ấm áp, lông mày nhỏ nhắn nhú chặt cũng vì cảm giác ấm áp này mà buông lỏng, thay vào đó là nụ cười thỏa mãn ngọt ngào.....Uhm..thật thoải mái nha...

Hạ Đình từ trong giấc mộng tỉnh lại, đuổi đuổi cái lưng, mở mắt ra nhìn thấy mình vẫn còn ở trên xe bus.

ủa? vậy thì lạ rồi! Xe bus thay ghế dựa vừa mềm vừa êm, còn có thiết bị làm ấm nữa khi nào thế? Hạ Đình hiểu kì quay đầu, nhưng vừa mới xoay, liền khiến cô không khỏi kinh hãi.

“Anh.....sao anh có thể, lại ở đây?”

Vừa mới quay đầu, Hạ Đình liền đối diện với đôi mắt mỉm cười của Táp Nhĩ Đế Tư, cô kinh hãi đến nói không nên lời.

Cô sợ đến mức vội vàng đứng dậy nhìn, chiếc áo khoác phủ trên người cô cũng thuận thế rơi xuống.

Lúc này cô mới phát hiện, trên xe bus đã sớm không còn một bóng người, ngay cả Tom cũng không thấy đâu.

“Tôi còn nằm mơ sao?” Hạ Đình bất giác lắp bắp nói.

“Em không có nằm mơ, chúng ta đi thôi.” Táp Nhĩ cho cô đáp án, cầm áo khoác lên, đi trước về phía cửa xe.

Hạ Đình chết đứng tại chỗ, vẫn không rõ tình hình, thấy Táp Nhĩ rời đi, liền lấy hai tay vỗ nhẹ gò má mình, xác định những điều chứng kiến trước mắt đều là sự thật, mới lo lắng bất an cùng đi xuống xe.

“Nhà em ở đâu?”

“Nhà tôi? Anh hỏi nhà tôi làm gì?”

Hạ Đình dùng cái đầu vẫn còn mơ hồ lộn xộn suy nghĩ một chút, lập tức ngạc nhiên hỏi:

“Anh...anh sẽ không muốn đến nhà tôi chứ?”

“Điều có còn phải nói?” Táp Nhĩ cười nói, gương mặt anh tuấn, theo ánh đèn đường trong đêm tối, càng lộ vẻ cuồng ngạo ngang ngạnh.

“Cũng đã trễ thế này, em không sợ bây giờ tôi trở về lại có nguy hiểm sao?” Táp Nhĩ lộ ra đôi mắt suy ngẫm bên trong có sự trêu chọc.

Hắn...hắn đùa cái gì vậy?

Người hắn cao ít nhất 1m85, thân thể cường tráng giống như...ngựa(==’), đây là cảm giác cô vừa nãy xoa lồng ngực hắn. nhưng vừa nghĩ đến cô cứ nhiên liên tục dựa hắn chảy nước bọt, mặt Hạ Đình không khỏi đỏ lên.

“Anh không gây nguy hiểm cho người ta là tốt rồi, anh làm sao có thể bị nguy hiểm, huống chi bây giờ mới...”

Hạ Đình nhìn đồng hồ trên tay một cái, thời gian hiển thị khiến cô phải kinh hô: “Trời ơi! Đã tới hai giờ rồi!”

Bình thường cô về nhà trễ nhất cũng sẽ không vượt quá mười một giờ, rốt cuộc cô ngủ bao lâu? Mà hắn...cứ như vậy mặc cô tùy ý dựa vào! Vào giờ khắc này, một loại chân tình nhỏ bé, khó nói nên lời, lên men ở trong đáy lòng của Hạ Đình...

Sau một hồi lâu, cô lấy lại tinh thần. nghĩ thầm tuy rằng xe bus đã nghỉ chạy, mà ở nơi lại vắng vẻ, nhưng dù vậy, cô cũng không thể dẫn hắn về nhà nha!

Mẹ nhất định sẽ hiểu lầm, huống chi cũng đã trễ thế này...

“Không được, anh vẫn không thể theo tôi về, có lẽ gần đây có xe hơi khách sạn, anh có thể ở tạm.”

Nói xong, Hạ Đình liền xoay người bước về nhà, chỉ có điều, cô vừa bước một bước, khuỷu tay đã bị Táp Nhĩ giữ chặt, cũng đi không được.

“Trong nhà giấu đàn ông, cho nên không dám để tôi đến sao?” Trong nháy mắt, đôi mắt Táp Nhĩ trở nên u ám.

“Đương nhiên...”

Chờ một chút! Cô có giấu đàn ông hay không, mắc mớ gì đến hắn? chính hắn cũng đi ‘trêu hoa ghẹo nguyệt’ khắp nơi đó!

Giờ phút này trong đầu Hạ Đình hiện lên, là hình ảnh Táp Nhĩ cùng người phụ nữ xinh ở trong nhà hàng lúc nãy vừa nói vừa cười ngọt ngào, mỗi lần nghĩ đến cảnh này, khiến trong cơ thể cô nổi lên một ngọn lửa không tên.

Hạ Đình vẫy khò tay của Táp Nhĩ, có ý trả lời: “Đúng a! tôi sợ người đàn ông của tôi sẽ hiểu lầm...Uhm...”

Táp Nhĩ bỗng chốc nghiêng người hôn lên môi cô, chiếc lưỡi linh hoạt dò xét trong miệng cô, trêu chọc khiến cô bối hoàng sợ mà lưỡi cứng ngắc.

Hạ Đình than nhẹ một tiếng, theo bản năng giãy giụa, nhưng sức lực của hắn hoàn toàn kiềm chặt cô, khiến cô không có chỗ để trốn.

Nụ hôn của Táp Nhĩ cuồng mãnh, hắn âm mưu gợi lên khát vọng của cô đối với hắn, cũng là lần thứ hai để hắn nhớ lại nụ hôn khiến hắn lưu luyến không thôi.

Dần dần, sự giãy giụa của cô rút đi, sự vuốt ve cùng nụ hôn nóng bỏng của hắn, khiến cô say mê.

“Thì ra là... em thích sự trừng phạt của tôi.” Táp Nhĩ ngừng lại nụ hôn mãnh liệt, cười tà mị bên tai cô, hơi thở ấm áp lướt qua tai cô.

Trừng phạt? thì ra...Hạ Đình nhớ đến hắn uy hiếp cô! Cảm xúc phần nộ rất nhanh kéo cô từ trong cơn kích tình trở về hiện thực.

“Anh...anh tránh xa tôi một chút! Cái tên đáng giận này..” Hạ Đình cố gắng muốn đẩy Táp Nhĩ ra, nhưng hắn vẫn ‘bất động như núi’: “Anh có thể dẫn phụ nữ đi ăn cơm, vì sao không thể có đàn ông ở nhà tôi?”

“Em đang ghen sao?” Táp Nhĩ nhẹ vuốt ve đôi môi của cô, trong ánh mắt có ý vẫn chưa thỏa mãn.

Lời của hắn khiến Hạ Đình khẽ cứng đờ.

Ghen? Thì ra ngọn lửa không tên trong người cô là lửa ghen!

“Anh ở đây đùa gì thế?” Hạ Đình đẩy cái tay quấy nhiễu tâm tư cô ra, lần thứ hai cô không thêm để ý đến tình cảm khó hiểu này.

“Tôi muốn ghen, cũng chỉ ăn dấm chua người đàn ông của tôi, anh muốn ở chung với người phụ nữ nào, đâu có chuyện gì liên quan đến tôi! Còn nữa, anh dựa vào cái gì mà trừng phạt tôi? Tôi muốn nói gì thì nói đó, mắc mớ gì đến anh! Tôi thích giấu đàn ông ở nhà, không liên quan gì đến anh...Úm..”

Táp Nhĩ lại lần nữa cánh môi nóng bỏng của hắn hôn cô, chiếc lưỡi linh hoạt vọt vào trong miệng cô, đáng về tính chuẩn bị quất quit với cô, vô cùng muốn đoạt đi tất cả hô hấp của cô, và tất cả sự phản kháng trong cái đầu nhỏ của cô, hắn ngang ngược chỉ cho phép cô vì hắn giải phóng tất cả nhiệt tình.

Mắc mớ gì đến hắn? chỉ cần là chuyện của cô, đều thuộc quyền quản lý của hắn, cô muốn phui sạch quan hệ với hắn, đời này tuyệt đối không có khả năng!

Ai bảo cô gọi lên hứng thú của hắn!

Thấy cô liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác, hắn sẽ tức giận, thấy gương mặt nhỏ nhắn như thiên sứ ngủ say của cô, hắn sẽ sinh lòng yêu thương. Hắn cũng không che giấu hứng thú với phụ nữ, ngược lại, hắn cũng không lừa dối cảm giác của mình đối với phụ nữ, trước kia phụ nữ đối với hắn mà nói, tuyệt đối chỉ là mong manh ngắn ngủi, nhưng giờ phút này, ôm người con gái trong lòng, tuyệt đối không chỉ có vậy!

Mọi thứ của cô chỉ có hắn của che chở, người đàn ông khác, cho dù là nhà hàng kia, cũng không cho phép!

Đây là lần đầu tiên hắn nảy sinh ham muốn chiếm hữu mãnh liệt như vậy với người con gái!

Cuối cùng, nụ hôn nóng bỏng gần như cướp đi hô hấp của hai người rốt cuộc kết thúc, Hạ Đình dựa vào trong lồng ngực ấm áp của Táp Nhĩ, thờ hồn hên.

Lúc này, cùng với bọn họ, có vầng sáng vàng của đèn đường, mặt trăng cong cong, và hơi thở ái muội trên đất...

—@@@—

“Nếu tôi nói cho anh biết, nhà tôi chỉ có mình tôi, anh có thể lập tức rời đi không?”

Được rồi! cô chịu thua, cô thỏa hiệp, cô thừa nhận hoàn toàn không đầu lại hắn

“Em cứ nói xem?” Về mặt của Táp Nhĩ nở nụ cười đắc ý, muốn hắn rời đi thực sự là chuyện vọng tưởng, tuyệt đối không thể!

“Nhà tôi nhỏ như vậy, căn bản không chứa được anh, nếu anh thật muốn ngủ ở nhà tôi, chỉ có thể chen chúc trên sofa vừa nhỏ vừa hẹp, anh lại cao lớn

như vậy, ngủ dậy nhất định đau nhức cả người, bây giờ anh quay về đường lớn, hẳn là còn có thể đón ta-xi.” Hạ Đình vẫn không từ bỏ thuyết phục.

“Tôi không ngại ngủ cùng một giường với em.” Táp Nhĩ cúi đầu nhìn cô, cười đến vô cùng tà ác.

“Nhưng tôi ngại!” Hạ Đình tức giận kêu to. Thật sự là ‘đại sắc lang’(sói hao sắc) không biết xấu hổ!

“Nhà tôi cái gì cũng không có, rốt cuộc anh đến nhà tôi muốn làm gì?” Cô thật sự bị hành động của hắn làm cho đầu óc mờ mịt.

“Nhà em có em mà!” Trong ánh mắt thâm thúy của Táp Nhĩ có nhu tình ngọt ngào.

“Anh...” Hạ Đình kinh ngạc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lại đón nhận ánh mắt nóng bỏng của hắn, phút chốc, cô hoảng hốt ngoảnh mặt, từ chối việc nghiêng cứu hăm ý sâu xa trong ánh mắt hắn.

Cứ như vậy, Hạ Đình cúi đầu, buồn bực không mở miệng tự mình bước đi.

Nhưng Táp Nhĩ cũng không định kết thúc cuộc nói chuyện của bọn họ vào lúc này.

“Nếu về nhà em, chúng ta đã đạt đến cùng chung nhận thức(cùng hiểu)...”

Đạt đến cùng chung nhận thức gì? Là cô không thể không bị khuất phục dưới sự ngang ngược của hắn thì có! Trong lòng Hạ Đình phản bác.

“Mặc dù bây giờ đã sớm qua giờ làm việc, nhưng tôi thân là ông chủ, vẫn phải nhắc nhở em một lúc, quy định của công ty rõ ràng chỉ thị, nhân viên không thể kiêm chức(làm 2 việc), cho nên...ngày mai tôi sẽ giúp em sa thải công việc.”

Giọng nói của Táp Nhĩ không nhanh không chậm, lại tràn đầy kiên quyết.

Về công, hắn tuyệt đối không cho phép nhân viên của công ty tự ý không tuân theo chỉ thị của công ty, dù cho đối tượng là cô.

Về tư, hắn thấy cô kéo lê thân thể mệt mỏi, vừa lên xe bus liền có bộ dạng ngủ bất tỉnh nhân sự, khiến hắn không muốn, mà nhìn hình ảnh cô liếc mắt đưa tình với đàn ông khác, càng khiến hắn muốn tiêu diệt triệt để.

“Sao anh có thể...”

Ánh mắt Hạ Đình lóe lên tia sáng tức giận nhìn về phía Táp Nhĩ, muốn phản đối, nhưng lời muốn phản bác vừa nói đến một nửa liền ngừng lại, bởi vì vẻ mặt kiên quyết của Táp Nhĩ đã trả lời cô trước—

Hắn tuyệt đối có thể!

“Tôi đã nói, chỉ cần trở thành người phụ nữ của tôi, em căn bản không cần làm công việc vất vả như vậy.”

“Tôi cũng đã nói, tôi thà làm việc vất vả, cũng không muốn trở thành người phụ nữ của anh.”

Ý tứ trong lời nói của hắn, Hạ Đình có thể đọc ra chỉ là dục vọng thâm trầm của người đàn ông, cái hắn muốn chỉ là bạn giường, một người con gái có thể để hắn trút dục vọng.

Nhưng nếu như vậy, cô tuyệt đối không cần! cái cô cần chính là...của hắn. Nghĩ đến một nửa, Hạ Đình liền ngăn cản chính mình lại tìm tòi thêm nữa!

“Tôi sẽ chờ em.”

“Tùy...Tùy anh.”

—@@@—

Vừa vào cửa nhà, Hạ Đình liền yêu cầu Táp Nhĩ nhỏ tiếng chút, ngàn lần đừng đánh thức mẹ cô, mà chính cô cũng rón rén đi vào phòng khách.

“Mẹ! sao mẹ lại ngủ ở đây?”

Vừa thấy mẹ nằm ngủ trên sofa, Hạ Đình liền ngồi xổm người xuống, nhẹ lay mẹ đang ngủ say, không khỏi âm thầm tự trách.

Mẹ luôn nhất định muốn chờ cô về, mới có thể an tâm vào phòng ngủ, cũng vì cô! Nếu không phải do cô không cẩn thận ngủ thiếp đi trên xe bus, mẹ cũng không phải mệt mỏi vì cô chờ đến trễ như vậy ở cửa.

Thời tiết lạnh như vậy, nếu mẹ bị cảm, thân thể suy nhược này của bà làm sao chịu đựng được?

“Tiểu Đình, con về rồi...a! vị này là...” La Lam tỉnh táo mở mắt, hiền hậu yêu thương nhìn về phía con gái, nhưng lúc bà nhìn đến Táp Nhĩ Đế Tư phía sau con mình, giật nảy mình.

Vốn nghĩ rằng mẹ đã về phòng ngủ, lòng mới thấp thỏm mang Táp Nhĩ Đế Tư về nhà, nhưng bây giờ...cô rốt cuộc phải làm sao nói rõ ràng với mẹ đây?

“Mẹ, anh ta là... bạn của con, con và anh ta không thân quen lắm, nhưng bởi vì... bởi vì anh ta ngồi nhầm xe, tạm thời không tìm được chỗ ở, cho nên con... rất rất miễn cưỡng... rất rất miễn cưỡng dẫn anh ta về, cho anh ta ở một đêm.” Hạ Đình cả lắm giải thích, nhưng thực ra cô khẩn trương nên hoàn toàn không biết chính mình nói gì.

“Bác gái, xin chào, cháu là Táp Nhĩ Đế Tư, là ông chủ của Hạ Đình, trẻ như vậy còn làm phiền, thật ngại.” Táp Nhĩ khiêm nhường chào hỏi, cũng giới thiệu sơ lược bản thân mình.

Ai bảo nữ chính lạnh lùng này muốn phui sạch quan hệ với hắn, nhưng hắn cũng không chút bận tâm, bởi vì quan hệ giữa bọn họ, tuyệt đối không phải chỉ nói hai ba câu là gác qua một bên.

“À! Thì ra là Tổng giám đốc của Đế Tư, thật sự ngại quá, là tôi thất lễ với anh.”

La Lam vừa biết thân phận thực sự của Táp Nhĩ, vội vàng muốn đứng lên, nhưng một trận hoa mắt chóng mặt liền xảy ra, làm bà xém nữa không đứng vững, may mà bà chống đỡ dựa vào sofa, mới không để con gái bọn họ phát hiện điều bất thường.

Sau khi La Lam đứng vững, hơi trách cứ con gái: “Sao con đối xử không lễ phép với ông chủ của công ty mình như thế?”

Bà gần như là lập tức thích đáng về bất phẩm của Táp Nhĩ, nhưng đối với việc hắn ngoài ý muốn xuất hiện, và sự cố tình xa cách của con gái, La Lam không khỏi đoán rằng hắn và con gái mình có quan hệ.

Đường đường là Tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, cùng con gái bảo bối của bà... thích hợp sao?

“Bây giờ đã hết giờ làm, huống chi còn lại không mời anh ta đến.”

Còn trong mắt cô, hắn không giống như ông chủ, ngược lại chỉ là một tên vô lại ngang ngược bá đạo thôi!

“Con, đứa nhỏ này...”

“Bác gái, đừng trách Hạ Đình, cũng tại con không mời tự đến, hồ đồ đi theo cô ấy lên xe bus, thấy cô ấy mệt mời ngủ thiếp đi trên xe bus, còn cho cô ấy mượn bà vai gần ba tiếng đồng hồ, tất cả đều là con không tốt.”

Táp Nhĩ mang theo vẻ áy náy ngăn cản La Lam trách cứ Hạ Đình, thái độ thành khẩn không chê vào đâu được, chỉ có đôi mắt đen cùng lời nói chứa hàm ý kia để lộ sự tà ác của hắn.

“Anh... anh nói bậy bạ gì đó!” sao hắn lại miêu tả quan hệ của bọn họ mập mờ như thế chứ? Nếu mẹ hiểu lầm thì làm sao bây giờ?

“Bác gái, xem ra Hạ Đình thật sự không chào đón con, con thấy, con vẫn nên đi trước, bây giờ cũng chỉ vừa qua hai giờ khuya, hắn là còn xe.” Táp Nhĩ tiếp tục hát cũng tranh thủ lấy sự cảm thông của La Lam.

“Tổng giám đốc Đế Tư, Tiểu Đình không phải có ý kia, cậu dù sao cũng đừng hiểu lầm, cũng đã trẻ thế này, còn phiền cậu đưa nó về, thật sự là xấu hổ, mời cậu nhất định phải ở đây một đêm, chẳng qua nơi này của chúng tôi chỉ là một chỗ nhỏ bé, ừm khuất cho cậu rồi.” La Lam cố sức an ủi giữ lại.

“Bác gái, bác quá khách sáo rồi, vậy con phải làm phiền rồi. còn nữa, bác cứ gọi con Táp Nhĩ là được rồi.”

Táp Nhĩ nở nụ cười đủ khiến người khác ‘thần hồn điên đảo’ với Hạ mẹ, nhưng ánh mắt liếc về phía Hạ Đình thì bên trong lại lóe lên tia sáng thẳng lợi.

Tên ghê tởm này! Nếu thực muốn đi, thì đã quyết định sớm rồi, sao còn có thể ‘mặt dày mày dạn’ mà kéo dài đến bây giờ!

Hạ Đình mở to đôi mắt bị lửa giận thiêu đốt, hung hãn trừng mắt với tên hồ ly gian xảo kia, cần môi, cổ gấn kiềm ném lời mắng chửi sắp sửa phun ra, cuối cùng cô hít sâu, mỉm cười xoay người nói với mẹ: “Mẹ, không còn sớm, chúng ta đi ngủ đi! Còn anh... thì ngủ ở phòng khách đi.” Hạ Đình chỉ chỉ cái sofa trước mặt.

“Làm sao có thể?” La Lam phản đối: “Táp Nhĩ con ngủ ở phòng bác, giường ở đó khá lớn, bác dẫn con đi.”

La Lam hoàn toàn bỏ qua sự kháng nghị của Hạ Đình, dắt tay Táp Nhĩ, xoay người đi về phía phòng bà.

Ngay lúc xoay người, một cảm giác hoa mắt chóng mặt lớn hơn nhanh chóng kéo đến.

“Bác gái, bác không sao chứ?” Táp Nhĩ kịp thời đỡ lấy bà.

“Mẹ, mẹ có khỏe không?”

“Không... mẹ không...” La Lam muốn gắng gượng tỉnh lại, ngược lại lại bị bóng tối xâm chiếm rồi.

“Mẹ! mẹ... mẹ...”

“Bác gái... bác gái...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Hạ Đình mang theo tâm trạng lo lắng không yên, sốt ruột không thôi, khổ sở ở bên ngoài phòng cấp cứu chờ đợi tin tức của mẹ.

“Kể từ sau khi mẹ được đưa phòng cấp cứu, Hạ Đình vẫn cứ như pho tượng vậy, vẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa kia!”

“Bác gái sẽ không có chuyện gì đâu, em đừng lo lắng!”

Táp Nhĩ đứng trước mặt cô, chặn lại sự rối loạn như cái gai trong lòng cô, tựa như thay cô che chắn tất cả lo lắng sợ hãi.

“Ừm...” Hạ Đình dè nén nước mắt cả một đêm, cuối cùng lại ở trong giọng nói nhẹ nhàng an ủi của Táp Nhĩ, mà trút ra ngoài.

Táp Nhĩ vừa lau mặt cho cô, vừa an ủi cô: “Không có gì đâu, đừng khóc, nước mắt của em sẽ khiến tôi đau lòng.”

Nghe vậy, lòng Hạ Đình không ngừng cuồng loạn, tay của cô cũng bởi vì lời nói tràn đầy thương tiếc của Táp Nhĩ mà run rẩy!

Hắn không thật lòng!

Hạ Đình ngược đôi mắt đầm lệ lên, ngưng mắt nhìn Táp Nhĩ, cố gắng từ trong đôi con ngươi thâm thúy kia, tìm ra một chút ‘hư tình giả ý’, hay là sự vui đùa cũng được, nhưng ngoại trừ tràn đầy nhu tình ra, không có gì cả.

Không... đừng! Hạ Đình hoảng hốt dời mắt, chột dạ Táp Nhĩ ra, ôm thật chặt lấy chính mình.

Đứng ở lúc cô yếu ớt nhất, đến chiếm lấy trái tim cô, lòng của cô sớm đã vô lực chống đỡ, chỉ có cô vẫn không đủ thành thực để đối mặt với chính mình, bởi vì cô sợ một khi mở rộng lòng mình, cô sẽ đắm chìm trong chiếc lưới tình do hắn dệt ra, không thể tự thoát ra được. Mà cô biết rõ chiếc lưới tình đầy cạm bẫy giả dối kia, chỉ cần cô sa vào một lần, sẽ lập tức vui vẻ quên mình nhảy xuống, cuối cùng chịu tổn thương chính là thân thể cô, chịu đau xót là lòng cô, cô thua không day nới.

“Đừng kháng cự tôi vào lúc này.” Táp Nhĩ kéo người Hạ Đình vào trong lòng: “Để tôi chia sẻ tất cả lo lắng sợ hãi của em.”

Ở trên đường đến bệnh viện, Hạ Đình như người mất hồn, làm hắn nhìn rất đau lòng, rất không muốn.

Bờ vai gầy yếu như vậy, làm sao chịu đựng được những gánh nặng như vậy?

Cô không chỉ gọi lên hứng thú của hắn, loại hứng thú này bây giờ còn biến chất, trở thành một hạt giống tình yêu, mọc rễ, nảy mầm ở trong lòng hắn, khiến hắn muốn cẩn thận che chở bụi cây nhìn có vẻ kiên cường này, thực ra là ‘ái mầm’ yếu đuối.

Cái ôm của Táp Nhĩ ấm áp làm sao, khiến cô không muốn giãy giụa nữa rồi...

Trước kia, cô vẫn luôn nghĩ, có thể dựa vào một lồng ngực rắn chắc ấm áp, không biết có cảm giác gì?

Lúc này cô biết, cảm giác ấm áp đó tựa như được quay về nơi thuộc về mình, hơn nữa làm sao cũng không nở rời đi.

Dù cho biết kết quả trăm luân, sẽ khiến cô đi đến hủy diệt, nhưng cô vẫn quyết định quý trọng sự ngọt ngào không biết lúc nào sẽ kết thúc này.

Cảm thấy người trong lòng không giãy giụa nữa, thậm chí còn vòng tay lên cổ hắn đáp lại thâm tình của hắn, Táp Nhĩ vui mừng không thôi!

Hắn hơi kéo ra chút khoảng cách của hai bên, dịu dàng lướt qua gò má cô, thâm tình nhìn gương mặt tiêu tụy nhưng vẫn xinh đẹp của cô, sau đó, lại thả nhẹ nhàng nụ hôn vụn vặt mà dịu dàng xuống gương mặt tái nhợt của cô.

Hắn muốn dùng nụ hôn, hôn đến những giọt nước mắt chưa khô trên gò má cô. Cũng cần phải dùng nụ hôn, để cô cảm nhận được sự thật lòng của hắn.

Tia nắng ban mai chiếu rọi khắp nơi, Hạ Đình vẫn ở ngoài phòng cấp cứu chờ đợi tin tốt lành xuất hiện, nhưng khi rút vào trong lồng ngực ấm áp của Táp Nhĩ, cô không hề cô đơn bất lực nữa rồi.

“Mẹ...mẹ, mẹ có thấy chỗ nào không thoải mái không? Mẹ đừng dọa con sợ!”

Vừa thấy mẹ tỉnh lại, hốc mắt Hạ Đình lại lần nữa tràn đầy nước mắt, mọi sự lo lắng bất an cũng theo nước mắt chảy ra mà dần dần biến mất.

Từ khoảnh khắc mẹ té xỉu, sự lo lắng của Hạ Đình liền liên tục chồng chồng chất chất, cho tới lúc này, nhìn thấy mẹ mở hai mắt ra, trái tim treo lơ lửng giữa không trung, mới tạm thời an tâm mà hạ xuống.

“Bây giờ mẹ tốt hơn nhiều...thực xin lỗi, dọa con rồi...” La Lam dùng giọng nói yếu ớt an ủi con gái.

“Ở trên thế giới này, con chỉ có mình mẹ là người thân, con tuyệt đối không cho phép mẹ rời khỏi con!”

Vì không muốn lại đón nhận một lần hoảng hốt nữa, Hạ Đình ngang ngược yêu cầu mẹ.

“Được...mẹ đáp ứng con, không có sự ‘phê chuẩn’ của con gái bảo bối...mẹ, mẹ...cũng không đi đâu hết....đừng khóc,...cười một cái.” Nhìn thấy con gái sống dựa vào nhau khóc đến ‘ruột gan đứt đoạn’, trong lòng La Lam dâng lên trăm điều không nỡ.

“Ừm...” Hạ Đình lau nước mắt trên mặt, khước môi con lên.

Nhìn mẹ lúc nói chuyện vẫn thờ phỉ phỏ, lại miễn cưỡng chống đỡ mí mắt, Hạ Đình không đành.

“Mẹ, bác sĩ muốn mẹ nghỉ ngơi nhiều, cho nên bây giờ con không nhao nhao với mẹ, nằm ở chỗ này, cũng không đi đâu, nhưng mẹ phải đáp ứng với con, thân thể nhất định phải mau chóng khỏe lại, được không?”

“Ừm...mẹ đáp ứng con.” La Lam dùng giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu nói xong, mí mắt mệt mỏi cuối cùng cũng khép lại, miệng vô thức lẩm bẩm nói: “Mẹ còn chưa thấy con mặc áo cưới, hơn nữa mẹ còn muốn mang tro cốt của cha con về Hoa Liên, Đài Loan, quê nhà của chúng ta an tang, những chuyện này mẹ vẫn chưa làm được, làm sao có thể ra đi được?”

La Lam nói xong, ý thức sớm đã trôi rất xa rất xa, bay qua lục địa Châu Mỹ, vượt qua Thái Bình Dương rộng lớn, đi đến phía đông có núi xanh, phía tây có biển vây quanh trong thị trấn nhỏ giản dị, trong một căn nhà nhỏ ấm áp.

Hạ Đình hoàn toàn không nói nên lời, bởi vì cô đã sớm bị lời nói này của mẹ làm cho sợ đến nổi mất bình tĩnh, trong lòng rối loạn!

Từng chữ từng câu mẹ đã nói, tựa như nhấn nhủ... di ngôn của bà!

Cô sắp mất đi người thân cô yêu nhất sao?

——@/@/@——

May mà kết quả báo cáo kiểm tra, mẹ đột nhiên té xỉu là vì bị cảm, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều, là có thể bình phục rất nhanh.

Nhìn hai gò má của mẹ dần dần hồng hào, sự ngon miệng cũng ngày càng tốt, trái tim lơ lửng giữa không trung của Hạ Đình, rốt cuộc có thể hạ xuống.

“Hôm nay Táp Nhĩ sẽ đến chứ?”

Sau bữa cơm tối, La Lam ngồi trên giường bệnh, hỏi Hạ Đình đang thay bà gọt trái cây.

Từ khi bà nằm viện đến nay, mỗi buổi tối hết giờ làm Táp Nhĩ đều đến nhìn bà, thay vì nói nhìn bà, chẳng thà nói đến nhìn con gái bảo bối của bà chuẩn xác hơn.

Cũng may có hần, bà mới có thể ở phòng bệnh cá nhân này.

“Sẽ! hôm nay công ty tương đối bận một chút, anh ta nói sẽ đến muộn một chút.”

Vừa nhắc đến Táp Nhĩ, gương mặt Hạ Đình lặng lẽ hiện lên vẻ thẹn thùng sa vào bể tình.

Mấy ngày nay cô cũng được Táp Nhĩ an ủi, mới có thể chống chọi vượt qua.

“Nói cho mẹ, không phải là con yêu Táp Nhĩ rồi chứ?” La Lam nhìn ra được, sự xuất hiện của Táp Nhĩ, làm cho con gái có rất nhiều thay đổi.

Cân nhắc nhiều lần, Hạ Đình quyết định không lừa gạt mẹ, ngượng ngùng gật đầu, cô nhìn mẹ chân thành thẳng thắn xác thực tâm ý.

“Còn cậu ta? Táp Nhĩ cũng yêu con sao?” Hạnh phúc của con gái là việc khiến bà bận tâm nhất.

“Ừm!”

Hạ Đình lại gật đầu, mặc dù cô không hề xác định được Táp Nhĩ đối với cô có thật lòng hay không, nhưng cô tình nguyện tin tưởng rằng khoảnh khắc ở bên ngoài phòng cấp cứu khi đó, hần đối với cô là thật lòng, huống chi cô cũng không muốn để mẹ lo lắng vì cô.

“Vây là tốt rồi... vậy là tốt rồi, nhìn thấy con tìm được người yêu con, mà con cũng yêu người ta, là chuyện mẹ vui nhất, nếu có thể nhìn thấy con mặc váy trắng, vậy mẹ thật sự... yên tâm” Chỉ sợ rằng thân thể của bà không chống đỡ được đến lúc đó.

“Mẹ! mẹ nghĩ đến đâu rồi vậy?” Hạ Đình tuy hờn dỗi nói, nhưng trong đầu cũng hiện lên hình ảnh cô khoác tay Táp Nhĩ, đứng trước mặt cha sự, hứa với nhau lời thề thiêng liêng.

Cốc, cốc, cốc.....sau một hồi tiếng gõ cửa, cửa phòng bệnh được đẩy vào.

“Táp Nhĩ, con đã đến rồi à!” La Lam vui mừng chào đón Táp Nhĩ đã đến.

“Anh...anh đã đến rồi...” một giây trước còn nhớ hần, một giây sau hần liền xuất hiện ở trước mặt cô, Hạ Đình rụt rè liếc nhìn Táp Nhĩ một cái, liền hốt hoảng cúi thấp đầu xuống, hai gò má trắng nõn cũng bắt gặp nhuộm rắng ngừ sắc, cả trái tim điên cuồng đập thình thịch.

Táp Nhĩ bị vẻ mặt xinh đẹp này của Hạ Đình làm cho kinh ngạc tại chỗ, hần không chớp mắt chăm chú nhìn Hạ Đình tựa như có một thể kỉ dài, cuối cùng vẫn là ở giữa tiếng ho nhẹ của La Lam, mới chột lấy lại tinh thần.

“Bác gái, khỏe chút nào chưa?” Đón nhận ánh mắt mang ý cười của La Lam, hần lúng túng cười lại một tiếng.

“Khỏe khỏe khỏe...” trong giọng nói La Lam rất tốt, ngoại trừ trả lời sự quan tâm của Táp Nhĩ, hơn hết là tràn ngập sự vui mừng nồng đậm.

Bà biết người đàn ông này thật lòng yêu con gái bà!

Lúc này Hạ Đình vẫn cúi đầu không lên tiếng mơ hồ cảm thấy bầu không khí có chút kì lạ, lúc này mới ngẩng đầu lên, khó hiểu hỏi mẹ: “Mẹ...”.

“Mẹ muốn nghỉ ngơi rồi.”

La Lam nhanh chóng xóa sạch mọi thắc mắc của Hạ Đình, lấy đi trái táo sắp gọt xong cùng con dao gọt trái cây trên tay cô, dùng giọng điệu thúc giục nói: “Hôm nay con với Táp Nhĩ đi hẹn hò, không cần lo lắng cho mẹ, bây giờ mẹ khỏe hơn nhiều, cho nên mau....cầm ví da, cùng Táp Nhĩ ra ngoài ăn một bữa cơm trước, sau đó các con muốn đi đâu, thì đi đó, không lo lắng cho mẹ.”

“Mẹ! mẹ đang nói gì vậy?” Nghe được lời mẹ, hai gò má của Hạ Đình càng thêm đỏ bừng, xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn Táp Nhĩ.

“Lớn như vậy, còn có thể ngượng ngùng nha! Nhanh lên, Táp Nhĩ còn đang đợi con kia.” La Lam trêu chọc nói.

“Mẹ, nhưng mà...” tuy thân thể mẹ đã khỏe hơn nhiều, nhưng muốn cô để một mình mẹ ở lại bệnh viện, cô thật sự không yên tâm lắm.

“Yên tâm, bác sĩ và y tá sẽ chăm sóc mẹ. nhanh đi, đừng để Táp Nhĩ đói bụng.”

Được mẹ nhắc nhở, Hạ Đình mới giương mắt, nhìn về Táp Nhĩ, lại đối diện với ánh mắt hần, và động tác ôm lấy bụng, rất đói.

“Vây...được rồi.” Cầm lấy ví da đặt trên ghế dựa, Hạ Đình vẫn lo lắng căn dặn: “Mẹ, có bất kì cái gì không thoải mái, mẹ nhất định phải xin y tá báo nhanh cho con biết nha.”

“Được! con yên tâm”

“Bác gái, vậy chúng con đi trước, xin bác nghỉ ngơi thật tốt!”

Nói xong, Táp Nhĩ tự nhiên dắt tay Hạ Đình, đi ra ngoài cửa, trước đi đi khỏi, La Lam nhìn về phía Táp Nhĩ nói một câu: “Táp Nhĩ, bác giao Hạ Đình cho con!”

Táp Nhĩ dường như hiểu ý sâu trong lời nói của Hạ mẹ, cẩn thận nắm lấy bàn tay nhỏ của Hạ Đình, nghiêm túc cam đoan: “Yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Những lời này cũng là hứa hẹn với Hạ Đình!

Nhưng đáng tiếc, nữ chính đứng bên cạnh căn bản không nghe ra điều bí ẩn trong đó!

—@@@—

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Táp Nhĩ nói muốn dẫn cô đến một nơi có bầu trời đầy sao làm bạn, cùng đi ăn tối.

Chỉ là tưởng tượng đến trong bầu không khí lãng mạn ánh trăng cùng ánh sang rọi xuống bữa ăn tối, lòng Hạ Đình không khỏi tràn đầy chờ mong.

“Nơi này thật trống trải, căn bản nhìn không giống là kiến trúc nhà hàng a, anh xác định anh không đến nhầm chỗ chứ?”

Xe ngừng lại trước một tòa nhà tư nhân cao cấp ở vùng ngoại ô, Hạ Đình bước ra ngoài cửa xe nhìn sơ lược hoàn cảnh chung quanh, sau đó liền nói lên thắc mắc với Táp Nhĩ đang ở một bên cười thần bí.

“Không làm! Tin tôi, đi thôi.” Táp Nhĩ cong cánh tay, làm dáng vẻ mời.

“Ừm!” Hạ Đình không có bất kỳ do dự nào, lập tức khoác tay hắn.

Chỉ cần có thể ở cùng với hắn, cho dù không có bầu trời đầy sao cũng không quan trọng! Đây là sự chờ đợi tận sâu đáy lòng Hạ Đình.

Vừa vào trong tòa nhà, lúc này Hạ Đình mới phát hiện ra tầng cao nhất của tòa nhà tư nhân cao cấp này, có bầu trời trong suốt, ở nơi đó thật sự có thể nhìn thấy ngôi sao xinh xắn đầy trời, mà tòa nhà cao cấp này đúng là sản nghiệp của cá nhân Táp Nhĩ.

Bọn họ ăn xong bữa tối, liền lên tầng trên cùng thưởng thức bầu trời đầy sao, nhưng nhìn nhìn, Hạ Đình phát hiện Táp Nhĩ bên cạnh căn bản không có lòng ngắm cảnh, mà là luôn dùng ánh mắt nóng bỏng chăm chú nhìn cô.

“Tôi... tôi phải đi.” Vì tránh nê tầm mắt khiến tìm người ta đập nhanh kia, cô nhát gan muốn trốn tránh.

“Ồ lại!” Một tay Táp Nhĩ ôm chặt lấy người trong lòng.

Cô là người con gái duy hai (???) bước vào nơi ở của hắn, cũng là người con gái duy nhất đi vào tìm hắn! Vì vậy hắn không muốn thả cô đi.

“Tôi...” Hạ Đình ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt thâm tình của hắn, cô hoảng hốt, đối với chuyện nam nữ, một chút kinh nghiệm cô cũng không có, mọi thứ không biết này, khiến cô không khỏi run rẩy.

“Sợ tôi sao?” Táp Nhĩ không đợi Hạ Đình trả lời, đôi môi lửa nóng lập tức dán lên cô.

Thân thể Hạ Đình run rẩy, vây quanh cô đều là hơi thở của hắn, mùi nước hoa pha trộn cùng U Thảo, đến từ chính Táp Nhĩ, đến từ chính trên thân thể người đàn ông cô yêu nhất.

Sau cùng, cô dùng nụ hôn nhiệt tình đáp lại câu hỏi của hắn! cô không sợ hắn, cô làm sao có thể sợ hắn? Đối với hắn, cô chỉ có càng lúc càng yêu sâu sắc!

Lúc Hạ Đình được đặt trên chiếc giường lớn nhưng tơ mềm mại, một tay Táp Nhĩ chống, một tay dao động tại nơi cổ áo của cô,, sau đó, hắn cúi người, thân thể cường tráng ấm áp che phủ cô, hơi thở nóng bỏng kia, phả trên chiếc cổ trắng nõn của cô, khiến cả người cô giống như có luồng điện chạy tán loạn dẫn đến từng hồi run rẩy.

Cánh môi nóng rực rơi vào gáy cô thăm dò, chiếc lưỡi ấm áp khẽ liếm mạch đập trên cổ cô, liên tục kéo dài đi về phía trước, cuối cùng liếm hôn ló tai nấn cầm của Hạ Đình.

Hạ Đình không tự chủ đắm chìm trong đó, nhưng lúc cô không cẩn thận giương mắt, khi ngưng mắt nhìn lại đôi mắt cô, cô bị dục vọng dày đặc kia của hắn làm cho giật mình tại chỗ!

Nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cô, Táp Nhĩ hiểu ý cười, dùng giọng nói cảm động lòng người thì thầm nói: “Thì ra cô bé lọ lem của tôi là cô gái nhỏ vừa nhát gan vừa ngượng ngùng nha!”

“Người... người ta lại không có kinh nghiệm!” Hạ Đình xấu hổ quay đầu đi, trong giọng nói có chút không phục.

Chuyện chưa làm qua, lần đầu tiên làm sẽ sợ hãi là rất tự nhiên mà!

Huống chi lại là làm chuyện thân mật thế này, vậy... vậy sẽ ngượng ngùng cùng là đương nhiên mà!

Dáng vẻ này của hắn, đối với chuyện về phương diện này chắc chắn kinh nghiệm phong phú!

Nghĩ đến đây, Hạ Đình không khỏi nổi giận ghen tức nói: “Đương nhiên tôi không có kinh nghiệm phong phú bằng anh, nếu không, chờ tôi cùng đi tìm người đàn ông khác...” còn chưa nói xong, chỉ thấy hai mắt của Táp Nhĩ nheo lại, vẻ mặt trở nên vô cùng nguy hiểm, ở lúc Hạ Đình còn chưa kịp phản ứng, nụ hôn của Táp Nhĩ đã ngăn chặn miệng cô, nuốt vào những ý nghĩ không thỏa đáng của cô, đầu lưỡi linh hoạt trượt vào trong miệng cô, dây dưa trên chóc cùng lưỡi của cô.

Nụ hôn lần này, không giống lần trước, đến càng mãnh liệt, càng kích tình, cực kì ngang ngược, tràn đầy sự trừng phạt, Táp Nhĩ vẫn hôn đến cả người cô cô mềm nhũn, gần như muốn ngất xỉu, mới tạm thời chấm dứt nụ hôn này, chỉ là, hắn vẫn khế cắn đôi môi cô như cũ, chiếm đoạt từng tiếng thở dốc êm dịu yếu ớt của cô.

“Đòi này người đàn ông của em chỉ có một mình tôi, nghe chưa?” Táp Nhĩ cực kì độc tài nói.

Hạ Đình bị hôn đến đầu óc choáng váng, chỉ có thể ở phịch trong ngực của Táp Nhĩ, gật đầu tựa như đầu hàng.

Cho dù cô có đầy áp lí do kháng nghị, chắc chắn cũng sẽ giống như lúc trước, không tiến mà lui, cho nên cô không giãy giụa mà bỏ đi.

Nhận được câu trả lời hài lòng, Táp Nhĩ tiếp tục buổi tối lãng mạn.

Hắn cúi đầu dùng hàm răng cắn mở nút áo của Hạ Đình, để cho bộ ngực trắng nõn dần dần phơi bày trong không khí.

Ngay sau đó, hần cúi đầu, há miệng ngậm lấy đỉnh ngực màu hồng của cô, lúc thì dùng lưỡi liếm láp nghịch, lúc thì lấy răng nhẹ nhàng ngậm cắn, một tay khác thì nắm lấy ngọn đồi khác của cô khiêu khích xoa nắn chơi đùa.

“Ừm...A...Táp Nhĩ...” Mặc dù Hạ Đình vô cùng muốn đè nén lửa dục trong cơ thể, nhưng cánh môi bật ra tiếng than nhẹ êm ái vẫn là không cẩn thận để lộ ra sự vui thích của cô.

Mà giọng ngậm khê này cũng nháy mắt khiến cho thân thể Táp Nhĩ nổi lên phản ứng mãnh liệt. Hần đây lẫn lộn tình trường lâu như vậy đến nay, lần đầu tiên có người con gái khiến hần vội vã nghĩ muốn tức khắc cùng cô hợp làm một!

Nhưng người con gái trước mắt, hần muốn yêu chiều cô thật tốt, cho nên hần muốn để cô chuẩn bị tốt trước, mới cùng cô cùng nhau đến Vu Sơn, cho dù trong khoảng thời gian chờ đợi này, hần sẽ bị chuỗi lửa dục trong cơ thể đốt đến đau đớn khó khịu, nhưng vì cô, hần cũng sẽ cố nén.

Chỉ vì, hần quý trọng cô nhất!

Tự mình cởi bỏ tất cả quần áo cản trở, bên lở tai hần đột nhiên truyền đến một tiếng: “A! Anh...”

Lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông khỏa thân, cùng vật đàn ông kia...kia to lớn như ‘nhất trụ kinh thiên’ (cột trời thì phải ==”), Hạ Đình xấu hổ vội vàng xoay người, quay đầu đi chỗ khác.

Ở dưới ánh đèn yếu ớt này, chiếu vào trong mắt Táp Nhĩ lúc này, là phần lưng bóng loáng không tỳ vết của cô, đường cong duyên dáng kia, làm lửa dục đã cháy lan ra đồng cỏ lại càng thêm mãnh liệt điên cuồng, khiến hần không kiềm lòng được mà cúi đầu, dùng môi lưỡi tôn thờ lưng cô.

“Tôi sẽ khiến em quên ngượng ngùng.”

Lưỡi của Táp Nhĩ liếm hôn da thịt tinh tế của lưng cô, chiếc lưỡi linh hoạt dọc theo đường cong của phần lưng di chuyển.

Không bỏ qua sự run rẩy của cô, nhưng hần vẫn muốn để Hạ Đình đắm chìm giữa con sóng dục vọng, không thể tự kiềm chế, vì vậy bàn tay đầy ma lực chút nặng chút nhẹ cầm lấy nơi đầy đà trắng nõn của cô, ngón tay cái thô ráp lướt qua nụ hoa mẫn cảm của cô, khiến cô càng run rẩy hơn.

“Ừm...Táp Nhĩ...” Dưới kĩ thuật mê hoặc tình yêu siêu cao của Táp Nhĩ, Hạ Đình chỉ có thể quên mình phát ra những tiếng rên rỉ tựa như đói khát, tâm trí dần dần mờ lung rồi.

“Tôi thích nghe em gọi tên tôi, kêu lần nữa!” Táp Nhĩ thả chậm động tác, sau khi đùa nghịch nụ hoa màu hồng nở rộ xong, bàn tay màu đồng tiếp tục trượt, lướt qua bụng dưới mềm mại bằng phẳng của cô, nhẹ nhàng linh hoạt cỡi ra vật cản trở dư thừa của cô.

“Táp Nhĩ!” Cảm thấy vật che chắn cuối cùng cũng bị rút đi, Hạ Đình kinh hô một tiếng, dưới cái nhìn chăm chú nóng bỏng của hần, cô không nhịn được lấy hai tay che giấu cánh xuân trước ngực.

“Em sai rồi!” Táp Nhĩ cười nhẹ, ánh mắt nóng bỏng từ trên đi xuống, cuối cùng, con người đen của hần rơi vào thăm dò giữa hai chân cô.

“Em che đây bộ ngực xinh đẹp, để lại cho tôi hụi hoa xinh đẹp nhất.” Trong giọng nói khàn khàn có khát vọng dầy đặc.

“A...” Chỉ bị hần nhìn, toàn thân Hạ Đình liền như bị lửa thiêu đốt, khẩn trương muốn khép hai chân lại, thân thể cao lớn của hần cổ tình ngăn cản, khiến cô không cách nào được như ý, thế nên cô chỉ có thể mặc kệ ánh mắt tà mị làm cản kia của hần làm bất kì cuộc tham quan nào, chính mình lại như đã điều, lấy hai tay che hai mắt mình.

Nhìn hành động này của Hạ Đình, ý cười ở khóe môi Táp Nhĩ càng sâu.

“Em thật là một tiểu yêu tinh đáng yêu.” Táp Nhĩ nghiêng người phủ lên cô, đem vật cứng rắn nóng bỏng đặt ở nơi mềm mại của cô.

“A! Anh...” cảm thấy da thịt hai người gần sát chặt chẽ, làm Hạ Đình lại kinh hô một tiếng, vội vàng mở to hai mắt, va chạm thân mật như vậy lại càng khiến cả người cô căng thẳng, nhưng đối diện ánh mắt chứa lửa của Táp Nhĩ, lại khiến cô không biết làm sao lại lấy tay che mắt.

“Tiểu đà điều!” Táp Nhĩ giễu cợt nói, biết Hạ Đình còn chưa chuẩn bị tốt để tiếp nhận hết thầy này, nên cũng không cưỡng ép cô đối mặt, nhưng hần quyết định sẽ dùng một phương pháp ngọt ngào nhất khác, hành hạ cô...thật tốt.

Ngón tay thô ráp của Táp Nhĩ mang theo sự dịu dàng vô tận, lúc liếm hôn gặm nhẹ đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của cô thì ngón tay dài khê lướt qua bụi hoa của cô, lướt qua cánh hoa non mềm của cô, lúc vỗ về chơi đùa cô, cũng hôn cô thật sâu, chiếc lưỡi linh hoạt chuyển sang ra sức hút lấy, ám chỉ việc hần gấp gáp muốn cô.

“A...” giác quan bị kích thích mạnh mẽ như thế, khiến cho Hạ Đình đã sớm quên bách ngượng ngùng là gì, cô không tự chủ vuốt ve tấm lưng bấp thịt khêu đẹp của Táp Nhĩ, đáp lại nhiệt tình của hần.

Lúc Táp Nhĩ đang chuẩn bị xoa nắn hoa viên của cô, cả người cô đều cứng ngắc rồi.

Khoái cảm kịch liệt, theo sự đụng chạm từng chút kia bắt đầu len lỏi khắp người, Hạ Đình khó có thể kiềm chế tiếng rên rỉ bật ra từ đôi môi đỏ mọng, hai tay cô nắm chặt lấy cánh tay cường tráng của hần, chỉ sợ chìm ngập trong khoái cảm mãnh liệt do hần mang đến.

Táp Nhĩ ở trong hoa viên tắc nghẽn thật chặt của cô, theo mặt hoa ướt át kia, chậm rãi di chuyển ngón tay, mê hoặc cô thích ứng cùng thả lỏng.

Thế nhưng lối đi này cũng giựt thật chặt ngón tay hắn, theo mỗi một lần thờ dốc của cô mà co rút nhanh, khiến hắn gần như muốn kiểm chế không được, trên gương mặt anh tuấn bởi vì đè nén khổ sở mà rịn đầy mồ hôi

Mồ hôi của Táp Nhĩ nhỏ giọt xuống da thịt cô, chảy vào thung lũng ướt át của cô, cảnh tượng cực kì mê người này, làm lửa dục của hắn điên cuồng thiêu đốt.

Môi của hắn theo hai gò má cô, đi đến bên tai cô, thờ dốc khàn giọng nói: “Em xem, đều đã ẩm ướt như vậy rồi, không còn ngưng ngừng, đổi thành nhiệt tình!”

Táp Nhĩ tạm ngừng rút ngón tay ra, di chuyển ngón tay mang đầy mật dịch thơm ngọt qua trước mặt cô, để chứng minh sự nhiệt tình của bản thân cô cho cô xem

“Anh...Anh thật đáng ghét a!” Hạ Đình xấu hổ đẩy ngón tay đáng ghét của Táp Nhĩ ra, nhớ đến mọi thứ vừa rồi, cô lại ngưng ngừng đỏ mặt muốn làm đà điều, xoay người sang chỗ khác, lại bị Táp Nhĩ chặn lại.

“Em phải nói, tôi rất thích!” Táp Nhĩ cười tà mị, cắn mút lỗ tai cô, lại đưa tay trượt vào trong bụi hoa ẩm ướt, tốc độ trên tay cũng nhanh hơn, đưa đến cô từng hồi run rẩy.

“A...” ngón tay Táp Nhĩ mang đến cho cô một loại khoái cảm không nói nên lời, đặc biệt lúc tốc độ của hắn nhanh hơn, loại cảm giác ngửa ngửa khó chịu đó, không ngừng thoát ra từ chỗ sâu trong thân thể cô.

Trái tim cô trôi lơ lửng, đôi môi mở ra thở nhẹ, cắn chặt lấy bờ vai hắn, run rẩy mà mong chờ loại cảm nhận nào đó cô chưa từng trải qua.

Nhưng mà, ở lúc gần gũi nhất đó, ngón tay hắn vốn đang luân động lại ngừng lại, chậm rãi rút khỏi hoa viên tràn đầy mật hoa của cô, lần này rời đi, so với lần vừa nãy, khiến cô có cảm giác mất mát nhiều hơn.

Hạ Đình kinh ngạc mở to hai mắt, trong mắt tràn ngập nghi vấn, chẳng lẽ chuyện nam nữ, cũng chỉ có vậy thôi sao?

Mặc dù cô không cách nào chịu đựng sự hành hạ ngọt ngào của hắn, nhưng lại càng không cách nào chịu đựng mọi chuyện cứ như vậy kết thúc.

“Táp Nhĩ...” Hạ Đình run rẩy ôm lấy hắn, cắn chặt răng, muốn hỏi mà không dám hỏi.

Nhưng sự khó chịu trống rỗng trong cơ thể không còn cách nào khác nên để lộ ngày càng mãnh liệt, thậm chí khiến cho đôi mắt xinh đẹp của cô đã có chút ươn ướt, lông mày cau lại.

“Đừng gấp, so với em tôi chờ còn lâu hơn, khổ hơn, sự vui sướng tiếp theo, để chúng ta cùng nhau hưởng thụ.”

Táp Nhĩ cười mị hoặc nói.

“Sao?” Hạ Đình còn có chút hoang mang, không hiểu rõ lắm ý tứ của hắn.

Đột nhiên, Táp Nhĩ chợt cong người, dục vọng nóng bỏng tiến vào trong cơ thể cô, bởi vì đau đớn đột ngột mà cô sợ hãi kêu ra tiếng, lúc này trong đầu trống rỗng, lắc đầu, cắn môi, cô theo bản năng muốn tránh thoát những thứ này, bởi vì sự đau đớn như vậy gần như muốn xé rách cô rồi.

Đây căn bản không phải hưởng thụ, hưởng thụ sao có thể đau như vậy!

“Đợi lát nữa sẽ không đau, đây là cần phải trải qua, hãy để chúng ta cùng nhau vượt qua.” Táp Nhĩ dỗ dành nói, ngón tay dài đi đến chỗ kết hợp của hai người, nhẹ nhàng xoa nắn, để cô có thể nhanh tiếp nhận hắn, Mà hắn cũng cố nén dục vọng của chính mình, đợi Hạ Đình thích ứng với sự tồn tại của hắn.

Cuối cùng, lúc hắn cảm thấy cơ thể của hắn không còn bị giữ chặt nữa, hắn thử đi chuyển chậm rãi, sau đó lại dần dần luân động nhanh hơn.

“A... Ừm...” Hạ Đình không tự chủ cong người lên, thừa nhận sự tiến công mạnh mẽ lại càng ngày càng mạnh.

Không ngờ, sau khi đau đớn rút đi, hóa ra là từng làn sóng vui thích liên tục kéo đến khiến người ta cực khoái, khiến cô vô lực run rẩy, lúc hắn chạy nước rút cô than nhẹ, gầy gầy. Ban đêm thật khuya thân thể xinh đẹp, quần quít lấy thân thể màu đồng của hắn.

Thủy triều không ngừng đánh tới hai người, bọn họ thả người trong bể dục, quên mình trong vườn nhạc Thiên Đường phiêu phiêu nhảy múa.

Cuối cùng, Táp Nhĩ va chạm thật sâu, tiến đến sâu nhất của Hạ Đình, khiến cô khó thừa nhận mà cong người lên, nhắm hai mắt thật chặt. Dòng nước âm thuộc về hắn, cũng tràn ngập trong hoa viên của cô....

Hai người run rẩy trong lồng ngực của nhau, không ai còn khả năng mở miệng, mùi hoan ái bay bổng trong không khí.

Hạ Đình ở giữa giọng thì thầm vỗ về của Táp Nhĩ, cực kì mệt mỏi từ từ người chìm vào mộng đẹp.

Trong căn phòng vàng sáng vàng, truyền đến câu nói của giọng nam khàn, giọng điệu kia thì dịu dàng, nhưng nội dung lại ngang ngược: “Cô bé lọ lem của tôi, thế giới của em tôi nhất định tồn tại!”

Táp Nhĩ khẽ hôn lên môi Hạ Đình, hứa một lời hứa này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Trải qua một đêm...ây! không, còn có lúc sáng sớm, cho đến khi Hạ Đình xin tha còn làm ơn, hơn nữa còn lấy tình để cảm động nói cô thực sự rất lo lắng cho tình hình của mẹ, Táp Nhĩ mới không cam tâm tình nguyện để cô xuống giường rửa mặt.

Trải qua lần...giây vò ngọt ngào này, đến gần giữa trưa, Hạ Đình mới đến cửa bệnh viện.

“Em xuống xe trước nhé! Anh cũng mau về công ty đi làm”

Không chờ Táp Nhĩ trả lời, Hạ Đình nóng lòng muốn thấy mẹ, vừa trực tiếp định mở cửa xuống xe, nhưng lại bị Táp Nhĩ ngăn cản.

“Em chưa cho anh một nụ hôn tạm biệt.” Táp Nhĩ đưa mặt đến gần, chờ môi Hạ Đình dán lên.

“Ở đây nhiều người như vậy, em mới không muốn!” Hạ Đình một mực từ chối.

Từ hôm qua đến sáng nay, cũng đã hôn nhiều lần như vậy, mặc dù mỗi lần ôm hôn thì vừa mát hôn lại ngọt ngào, nhưng hẳn là cũng đủ rồi chứ!

“Em không cho anh một nụ hôn tạm biệt, em muốn anh làm sao vượt qua khoảng thời gian tiếp theo không có em?”

Không ngờ Táp Nhĩ vừa nói lời đường mật, thật đúng là hù chết con ong!

“Chẳng lẽ muốn anh...” Trong ánh mắt Táp Nhĩ lóe lên sự tà ác: “Nhớ lại gương xinh đẹp thờ dốt của em khi ở dưới thân anh...”.

“Ngừng! cái tên Đại sắc ma này!” Hạ Đình e lệ vội vàng lấy tay chặn cái miệng hư hỏng không đứng đắn của Táp Nhĩ, nhưng mà, cũng để cho hắn có cơ hội hôn lên bàn tay mềm của cô.

“Anh...Em phải xuống xe rồi.” Hạ Đình kinh hãi thu tay, đối mặt với vẻ mặt cười đùa của Táp Nhĩ cả một chút biện pháp cũng không có, định mở cửa chuẩn bị xuống xe.

Nhưng cô lại bị Táp Nhĩ ngăn cản lần nữa: “Hỏi một vấn đề cuối cùng liền xong.”

“Được rồi! một vấn đề cuối cùng, nói mau.”

Táp Nhĩ không mở miệng nói, lại tiến gần về phía Hạ Đình một chút, Hạ Đình vừa sợ vừa lùi về sau: “Nói chuyện thì nói chuyện, đến gần như vậy làm gì?”

Chi cần Táp Nhĩ đến gần cô, cô sẽ mặt đỏ tim đập, cho nên biện pháp tốt nhất chính là giữ một khoảng cách, nhưng...không gian trong xe có hạn, lùi cũng chẳng đến đâu.

“Anh...anh nói mau!” Hạ Đình nói lắp bắp.

“Anh có hay không...làm em đau?” Trong ánh mắt thâm thúy của Táp Nhĩ, tràn đầy nhu tình.

Hắn biết hẳn không nên đòi hỏi thái quá với người mới biết chuyện đời là cô như vậy, nhưng vừa chạm phải cô, hắn liền hoàn toàn không thể không chế.

“Anh...” Mặt Hạ Đình lúc này lại càng đỏ hơn.

“Em...không có!” nói xong, Hạ Đình xấu hổ mở cửa chạy ra.

Táp Nhĩ gương khoe môi nở nụ cười hạnh phúc, dùng ánh mắt mê muội lưu luyến, nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của Hạ Đình biến mất ở cửa bệnh viện, mới thỏa mãn khởi động xe rồi đi.

Ngay lúc sau khi rời khỏi bệnh viện không lâu, điện thoại trên xe vang lên.

Gọi đến chính là người sớm bị Táp Nhĩ lãng quên đã lâu—Willa Ott.

—@/@/@—

Thời gian tuy đã hơn một giờ chiều, nhưng ở nhà ăn của bệnh viện, vẫn không ít y tá lúc này mới tranh thủ ăn cơm trưa, và một vài người nhà chăm sóc của bệnh nhân.

Đến phòng bệnh nhìn mẹ, Hạ Đình xác định bà khỏe mạnh hết thấy, lúc này mới đi vào nhà ăn, gọi chén canh đậm đặc, tìm chỗ trống ngồi xuống.

Vài cô y tá đặc biệt có hứng thú với tin tức truyền thông, ngồi ở trước một chiếc TV duy nhất của nhà ăn, bảy miệng tám lời mà nói chuyện với nhau.

“Là Willa Ott kia! Cô ta làm gì khóc đến nước mắt nước mũi cả đồng thể?”

“Đừng rồi! còn có nhiều kí giả truyền thông như vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Oa! Hiện trường trực tiếp nha! Các cô nhỏ tiếng một chút, nghe một tí xem cô ta nói gì?”

Cứ như vậy, mấy cô gái vốn riu rít không yên, liền im lặng, tập trung tinh thần nhìn vào màn hình TV xem.

Nhà ăn đột nhiên yên lặng, khiến Hạ Đình đang uống canh đậm đặc, nghĩ đến Táp Nhĩ, cũng hiếu kì ngẩng đầu, mà tiếng khóc trong TV truyền đến thu hút ánh mắt của cô.

“Tôi... tôi thực sự rất yêu anh ta...” Willa Ott che mặt thút tha thút thít khóc lóc kể lể.

Cô ta gần đây luôn về vạng, hôm nay vì buổi phỏng vấn này, chẳng những quần áo giản dị ngay cả phấn trang điểm trên mặt cũng nhạt rất nhiều, hoàn toàn hiện ra đáng vẻ người yếu đuối.

“Tôi yêu sự quan tâm người khác của anh ta, yêu sự che chở cẩn thận của anh ta, càng yêu lúc anh ta sợ tôi bị lạnh, áo khoác ấm áp anh ta choàng co tôi...”

Nước mắt trên mặt Willa chưa khô, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười hạnh phúc, ánh mắt lướt qua những kí giả ở trước mặt bao quanh cô ta, nhớ lại sự ngọt ngào từng trải qua.

“Mặc dù tôi biết anh ta lãnh khốc chỉ hứa cho tôi ba tháng tình yêu, nhưng tôi vẫn muốn tiếp tục ở tại chỗ này nói với anh ta... tôi yêu anh ta, đời này kiếp này, anh ta vĩnh viễn là người tôi yêu nhất...”

Nhìn vẻ mặt như vậy ở trong mắt người ngoài, là xinh đẹp như thế, là làm tan nát lòng người như thế, khiến người xem trò vui, không khỏi bắt đầu oán trách người đàn ông phụ bạc cô ta!

“Willa thật đáng thương mà!” Trong một đám y tá nhỏ, có người đặc biệt đa sầu đa cảm, thay đoạn thông báo ‘như khắp như tổ’(như khóc như kể) này của Willa, lặng lẽ rơi lệ. (==’)

“Phải rồi! người đàn ông kia không có lương tâm, gặp một người yêu một người...” Một y tá khác cũng đồng cảnh ngộ, trong lòng cũng có ưu tư mà oán giận nói.

“Rốt cuộc thì kẻ bạc tình là ai? Cả cô gái xinh đẹp như Willa đây cũng không cần...”

Hình ảnh cô gái xinh đẹp khóc đến sụt sùi trên TV khiến Hạ Đình chấn động, hơn nữa từng câu từng chữ như đập vào tình yêu trong tim, tựa như kim châm, đâm vào tim cô thật đau, cô sợ... sợ kẻ bạc tình trong miệng các cô kia chính là... chính là...

“Là Táp Nhĩ Đế Tư! Tổng giám đốc Đế Tư đến đây...” đột nhiên trong đám phóng viên có người kêu lên.

Đến, thu hút sự chú ý của mọi người, nhóm người nhiếp ảnh gia ào ào giờ máy chụp hình, giành nhau chụp nam chính xuất hiện, lại không ai chú ý đến khóe miệng Willa lặng lẽ giương lên nụ cười chiến thắng.

Mọi thứ ở đây hôm nay đều nằm trong lòng bàn tay cô ta. Chỉ một chút tiền nhỏ nhoi đã muốn đuổi cô ta đi, Táp Nhĩ Đế Tư thật sự có ý nghĩ quá viễn vong rồi!

Đối với Táp Nhĩ Đế Tư, có thể đạt được tình yêu của hắn, thật tốt; nếu như không chiếm được, cô ta cũng phải có được danh lợi (tiền + danh vọng), sẽ chẳng giống với những bạn giường kia của hắn, cầm một trăm vạn Đôla coi như xong.

Cho nên cô ta suy nghĩ—hơn một tháng, cuối cùng cũng nghĩ ra kế sách tuyệt vời này, buổi phỏng vấn về một cô gái si tình thật lòng tò tình, hơn nữa cô ta đã nổi tiếng sẵn, nhất định làm cho tiếng tăm của cô ta lan truyền rộng.

Mà cô ta cũng muốn mang đoạn tình cảm với Táp Nhĩ này, chụp thành phim, phía công ty điện ảnh, cô ta cũng đã nói chuyện được, thù lao đóng phim, tiền bản quyền tiết mục phát sóng ở nước ngoài, hoa hồng (tiền thưởng) chỗ bán vé, cộng lại những thứ này, ít nhất cũng hơn năm trăm ngàn vạn Đôla, so với chút ‘tiền cách chức’ kia, cũng kém gấp mấy chục.

Thì ra đây là kế hoạch của cô ta!

Táp Nhĩ chậm rãi đi về phía Willa, khoe môi hân vẫn quen nở nụ cười tà mị, mà vẻ mặt lại làm cho người ta không nắm bắt được, vẻ mặt sâu xa không lường.

Cô ta phạm vào tối kỵ (điều cấm kỵ nhất) của hân! nếu như tặng vật chất, cô ta không có hứng thú, chỉ nghĩ muốn nổi tiếng, thật ra cô ta có thể nói với hân một tiếng, coi như cô ta ở cùng hân ba tháng, hân sẽ thành toàn cho cô ta, nhưng mà cô ta ngàn không nên vạn không nên, lại dùng cách này lợi dụng hân!

Đọc đường đi, hân đã từ phòng viên bên kia, biết mục đích cô ta tổ chức buổi phóng vấn này.

“Cô thật sự yêu tôi như thế sao?” Táp Nhĩ đến gần Willa, cười nhìn cô ta, trong mắt lóe lên tia sáng nguy hiểm.

“Em... ừm...” Willa vốn là muốn ở trước mặt mọi người, lớn tiếng bày tỏ tình yêu với Táp Nhĩ, nhưng dưới ánh mắt sắc bén của hân, lại khiếp sợ không dám nói, chỉ có thể gật đầu tỏ ý.

“Ông chủ của Sản Xuất Hoàn Cầu kia làm thế nào?”

Câu nói của Táp Nhĩ, khiến sắc mặt Willa lúc trắng lúc xanh.

Đúng là cô ta đã thỏa thuận ổn với Công ty điện ảnh Sản Xuất Hoàn Cầu, lúc đầu chọn Hoàn Cầu, cũng bởi vì bọn họ là nhà sản xuất đối thủ thế kỷ dưới cờ Tập đoàn Đế Tư, vì kế hoạch của cô ta, cô ta còn cùng lên giường với lão mập chết tiết đó, sao... sao hân biết?

Chẳng lẽ... cô ta bị lão mập chết tiết kia bán đứng?

“Nếu không phải vì anh khiến em yêu anh, lại nhẫn tâm vứt bỏ em, em cũng sẽ không tìm đến đàn ông khác!”

Willa vừa dứt lời, cô ta mới giựt mình đánh miệng mình, thảm máng bản thân hủy đi hình tượng cô gái si tình mới vừa tạo lập!

Cũng tại lão mập chết tiết kia làm toàn bộ kế hoạch của cô ta xáo trộn!

Lời nói của Willa khiến Táp Nhĩ cười lạnh một trận: “Tôi nhớ rõ cô cũng nói như vậy với ông chủ của ‘Vật dụng Macy’.”

Ông chủ của Vật dụng Macy là bạn trai trước của Willa, lúc đó cô ta đi cùng Táp Nhĩ, khi đó tiếp nhận phóng viên phỏng vấn cũng nói như vậy.

“Tình yêu của cô ở lúc tìm đến kim chủ khác thì tự động kết thúc.” Trong câu nói ý nghĩa của Táp Nhĩ, thể hiện rõ sự tham tiền của Willa.

“Anh...-sao anh có thể nói như vậy?” vẻ tươi cười châm chọc trên mặt Táp Nhĩ khiến Willa vừa xấu hổ lúng túng vừa buồn bực, cô ta nghĩ thầm, dù sao lần này cũng không chụp được phim, nhưng hình tượng của cô ta trong cảm nhận của mọi người phải giữ gìn tốt, nếu không nhất định sẽ nguy hiểm đến sự nghiệp của cô ta: “Tình yêu em dành cho anh là thật, em thật sự rất yêu anh, em...”

“Tiết kiệm nước bọt cùng nước mắt của cô đi! Cô yêu tôi, nhất định càng yêu tiền của tôi chứ! Phí chia tay một trăm vạn Đôla cô còn chưa thấy đủ à?

Bởi vì buổi phóng vấn hôm nay, cô cư nhiên lại muốn chuyện giữa tôi và cô chụp thành một chuyện phim điện ảnh, bịa ra thành cuộc đời biểu diễn nghệ thuật của cô, thì cho đến hôm nay kết thúc.”

Đoạn thoại này, Táp Nhĩ cũng không có nói truyền qua mic-rô ra ngoài, chỉ ở bên tai Willa, dùng âm lượng chỉ có cô ta nghe được nói xong, giọng điệu tựa như ngày thường, nhưng tin nói ra, lại làm Willa không rét mà run.

Nói xong, Táp Nhĩ xoay người đi về phía cao ốc Đế Tư, những phóng viên muốn lấy thêm chút tin tức đồng loạt xông lên, nhưng lại bị bảo vệ ngăn cản.

“Không... Táp Nhĩ... anh đừng đi mà... đừng đi, em yêu anh, thật sự thật sự yêu anh...” Willa bị lời nói của Táp Nhĩ làm chấn động đến nguội trên mặt đất, cô ta không tin hân thật sự có năng lực lớn như vậy hủy đi sự nghiệp của cô ta, thấy truyền thông đuổi theo Táp Nhĩ, cô ta nhân cơ hội kêu to khóc lóc kể lể.

Một cảnh này, nhất định khiến cô ta ở trang đầu mấy ngày, không có điện ảnh Hoàn Cầu, cô ta nhất định còn có những công ty khác tìm đến cửa!

Thực ra, cô ta sai lầm rồi, lại quá sai lầm. Cô ta xem nhẹ sức ảnh hưởng của Táp Nhĩ Đế Tư, dù cho công ty Sản Xuất Hoàn Cầu lớn như vậy, lại là đối thủ không đội trời chung đầu tư sự nghiệp dưới cờ của hân, nhưng cũng không dám đối phó cả Tập đoàn Đế Tư, thì huống chi các công ty điện ảnh khác?

Willa Ott mai danh ẩn tích ở giới diễn viên nghệ sĩ!

—@@@—

Dù mọi người đối với buổi phóng vấn hôm nay thế nào, nhưng trong cảm giác của Hạ Đình, chỉ cảm thấy trong ngực có thứ gì đó vỡ nát, cô mờ mịt đứng lên, thất thần bước ra khỏi nhà ăn, âm thanh ồn ào xung quanh hoàn toàn không xuyên vào tai cô.

Trong đầu óc cô, hiện lên chính là giọt nước mắt không ngừng chảy xuống trên gương mặt Willa, mà gương mặt của chính cô cứ nhiên trùng lặp với Willa.

Tựa như hình ảnh xuất hiện trên TV hôm nay, chính là đang báo trước tương lai của cô.

Cô thật là khờ dại, không phải hẳn sớm nói với cô, ba tháng đủ để hẳn mất hứng thú với một cô gái, mà cô...vậy mà mơ mộng đạt được sự chung thủy...của hẳn?

Cô nên sớm biết một người con gái khiến hẳn mất hứng thú, hạnh phúc ngọt ngào của ngày thường sẽ biến mất theo gió. Mà trái tim hiến tặng của người con gái, cuối cùng trái tim lấy về cũng không còn toàn vẹn, nhưng hẳn vẫn sạch sẽ ở giữa biển hoa khắp vườn, lại tìm được một bông hoa xinh đẹp chói mắt làm bạn.

Trái tim hẳn chỉ thuộc về chính hẳn, sự quan tâm người khác của hẳn, cẩn thận che chở chỉ có thể dành cho người con gái khiến hẳn cảm thấy hứng thú, mà cô...chẳng qua là một trong số đó.

Cô...cô nên làm gì đây? Nên làm gì đây?

Ba tháng của hẳn là được tính từ lúc nào? Từ lúc bọn họ gặp nhau lần đầu tiên? Hay là ngày khiêu vũ đó?

Nhưng...có thể bắt đầu tính từ ngày hôm nay không?

Kỳ hạn ba tháng...có thể vĩnh viễn...vĩnh viễn đừng đến kỳ hay không?

Cứ như vậy, Hạ Đình hoảng hoảng hốt hốt đi đến bên ngoài phòng bệnh của mẹ, mãi đến khi nghe thấy một hồi tiếng bước chân vội vàng, mới làm cô lấy lại tinh thần.

“Mẹ!” Ở bên ngoài phòng bệnh của mẹ nhìn thấy, y tá rất bận rộn, tương lai cùng Táp Nhĩ trong nháy mắt bị Hạ Đình ném ra sau đầu, cô lo lắng muốn trực tiếp đi thẳng vào phòng bệnh của mẹ.

“Đề tôi vào! Tôi muốn vào!” nhưng ở cửa phòng bệnh, Hạ Đình đang muốn tiến vào thì bị y tá ngăn cản.

“Hạ tiểu thư, bác sĩ đang cấp cứu cho bệnh nhân, xin cô ở bên ngoài chịu đựng cần phải chờ đợi, không được làm phiền đến bác sĩ.”

“Vậy...xin cô nói cho tôi biết, mẹ tôi...mẹ tôi xảy ra chuyện gì? Không phải bệnh của bà tốt rồi sao? Sao lại cần bác sĩ cấp cứu?”

Không cách nào đi vào thăm mẹ, Hạ Đình đành phải túm lấy cánh tay y tá, ‘tâm kinh đảm chiến’ (tim gan run sợ) chỉ hi vọng nghe y tá nói với cô, mẹ khỏe mạnh hết thảy.

“Bệnh tình của bệnh có lẽ chờ bác sĩ ra, cô lại hỏi bác sĩ rõ ràng hơn, vậy nên xin cô dù sao cũng đừng quấy rầy bác sĩ cấp cứu.”

Nói xong, y tá cũng vội vàng tham gia vào đội ngũ cấp cứu.

Hạ Đình ngoan ngoãn nghe lời y tá, chờ ở ngoài phòng bệnh, nhưng cảm giác sợ hãi không ngừng kéo đến vây lấy cô, cô thật sợ, thật sợ không nhìn thấy mẹ mở mắt nữa.

Bất chợt cô nhớ đến sự ấm áp kia của Táp Nhĩ, ở trong lòng ngực rộng rãi sẽ mang cho cô cảm giác an toàn, có hẳn ở đây, nhất định hẳn sẽ nói với cô: không có gì, là bác sĩ nhầm, ngày mai mẹ có thể khỏe mạnh mà xuất viện rồi.

Nhớ đến Táp Nhĩ, khóe môi Hạ Đình giương lên nở nụ cười tươi, nhưng...nhớ đến cô gái nước mắt rơi đầy mặt, cùng với bóng lưng Táp Nhĩ lãnh khốc tuyệt tình xoay người rời đi, về tươi cười ở khóe môi nhanh chóng biến mất, cô vô lực, ngồi xồm bên tường, dùng hai tay vòng thật chặt lấy chính mình.

Sau khi cấp cứu gần một tiếng đồng hồ, bác sĩ mệt mỏi bước ra phòng bệnh, mang đến cho cô là nỗi vui sướng ngăn ngui...nỗi bi thương vĩnh hằng!

—@@@—

“Té bào ung thư của mẹ cô lan rộng quá nhanh, lần này rất không dễ dàng cứu sống, nhưng lần sau nếu lại té xỉu hay bị sốc, có lẽ sẽ không tỉnh lại nữa.”

Đây là câu nói duy nhất đã nói của bác sĩ đi ra phòng bệnh, trong mắt ông có sự cảm thông, nhưng không có niềm hi vọng mà Hạ Đình muốn.

Thì ra té bào ung thư đã sớm ăn mòn ‘lục phủ ngũ tạng’ của La Lam, nhưng bà lại gạt Hạ Đình bệnh tình đã chuyển biến tốt, tuy Hạ Đình sớm muộn gì cũng biết sự thật, nhưng bà lại lựa chọn để con gái đón nhận sự đau khổ như vậy muộn một chút.

Chỉ là bà không nghĩ nó sẽ đến nhanh như vậy!

Ngồi bên cạnh giường bệnh, nhìn gương mặt nhợt nhạt lại bình thản của mẹ, Hạ Đình đau lòng mà nước mắt cứ như vậy rơi xuống từng chuỗi.

Bàn điện tim cho thấy trái tim mẹ còn đang đập, kể vào trong ngực mẹ, cô cảm thấy lồng ngực bà đang lên xuống chậm chậm, điều này khiến Hạ Đình

hơi an lòng.

Nhưng tất cả này....có thể duy trì bao lâu?

Đứng lên, Hạ Đình đi đến bên cửa sổ, nhìn về phía những tòa nhà cao ngất mây người, và dòng người, dòng xe rộn ràng trên đường.

Tất cả này khiến cô nhớ đến thời thơ ấu, trong một thị trấn nhỏ ở Hoa Liên, không có tiếng còi xe, chỉ nghe tiếng chim, không có bầu không khí ngột ngạt, chỉ có hương hoa khói bếp, còn vừa đến lúc ăn cơm, làng trên xóm dưới truyền đến từng trận trận mùi thức ăn.

Hạ Đình quay đầu, nhìn về ốm yếu xanh xao của mẹ, cô có quyết định!

——@/@/@——

Táp Nhĩ vừa kết thúc buổi phỏng vấn, vốn định lập tức chạy ngay đến bệnh viện, lo lắng Hạ Đình sẽ nhìn thấy, sẽ có chỗ hiểu lầm hấn, nhưng đến cuối cùng, hấn lại lựa chọn không làm gì, vẫn làm việc giống như ngày thường, nhưng trong lòng có nhiều thêm một phần mong đợi, mong đợi sự thông suốt hay là chất vấn, hay là khóc lóc kẻ lẽ qua điện thoại, nhưng hấn cho rằng tỉ lệ điện thoại sẽ không vang lên khá cao.

Qua nhiên như hấn nghĩ, mãi đến khi hấn rời khỏi công ty, hấn cho đường dây nóng của Hạ Đình cùng không có vang lên.

Không giống với những cô gái khóc ầm ĩ muốn hấn cho một lời giải thích, điều này khiến hấn càng thêm yêu thích cô, nhưng đến bệnh viện đối diện với phòng bệnh trống không, Táp Nhĩ thà rằng Hạ Đình cãi nhau với hấn một trận, chứ không phải đột nhiên biến mất không thấy đâu.

“Tiên sinh, tìm người sao?” tiếng hỏi của Hạ Đình hơi dí dỏm, vang lên ở sau lưng Táp Nhĩ.

“Em...” Vừa thấy Hạ Đình không có ‘không từ mà biệt’, Táp Nhĩ cảm thấy nhẹ nhõm mà ôm chặt lấy cô.

Trong nháy mắt nhìn thấy phòng bệnh không một bóng người kia, trong lòng Táp Nhĩ ‘ngũ vị tạp trần’ (5 mùi vị trộn lẫn), nhưng cảm giác cực kì mãnh liệt chính là mất đi, mất đi bảo bối quan trọng nhất trong sinh mệnh, loại cảm giác này gần như trêu chọc khiến hấn nghệt thở.

“Táp Nhị...Táp Nhĩ, em sắp nghệt thở rồi!”

Tuy rằng Hạ Đình oán giận trong miệng, trong lòng lại hi vọng có thể mãi mãi ở lại trong ngực Táp Nhĩ, cho dù cứ như vậy nghệt thở rồi....cũng được.

Nhưng cuối cùng, Táp Nhĩ vẫn buông lỏng cô ra, mà cô lại còn gãi vớ làm đáng vẻ nghệt thở, không ngừng thở hắt hắt.

“Bác gái đâu?” Táp Nhĩ yêu chiều vuốt đầu cô hỏi.

Vừa nhắc đến mẹ, sắc mặt Hạ Đình lập tức tối lại, ngay sau đó liền cười cười nói dối: “Xin bệnh viện đổi phòng bệnh, dù sao...dù sao bệnh tình của mẹ đã ổn định, ở phòng bệnh thường là được rồi.”

“Anh đã nói với em, chuyện tiền thuốc men em không cần lo lắng, anh sẽ...”

“Em biết anh sẽ chịu trách nhiệm, nhưng mà không cần phải lãng phí mà!”

Hạ Đình chặn lại câu nói chưa hoàn chỉnh của Táp Nhĩ, cũng kéo cánh tay hấn, thúc giục nói: “Mẹ đã chọn mất nghỉ ngơi, chúng ta đi ăn cơm tối nha, em thật đói!”

Hôm nay cô phải vui vui về về mà sống qua.

Bởi vì đêm nay chính là đêm sau cùng của bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Táp Nhĩ dìu Hạ Đình say rượu đến nơi ở của hấn.

Từ lúc bọn họ ra khỏi bệnh viện, hấn đã bắt đầu cảm thấy được sự khác thường của cô, hơn nữa trong bữa ăn tối, cô không ngừng uống rượu.

Nguồn gốc của chuyện này là vì sao? Là vì hôm nay cô nhìn thấy buổi phỏng vấn vợ vẫn kia sao? Hay là...

Cho dù như thế nào, đáp án cũng sắp được công bố rồi!

“Đừng... đừng bật đèn lên!” Vừa vào cửa, thấy Táp Nhĩ đang muốn mở đèn, Hạ Đình giả say dựa vào cánh cửa, nhanh chóng bắt lấy cánh tay hắn, đè hắn trên vách tường, kẻ sát cơ thể hắn.

Cô cần rượu để tăng thêm lòng dũng cảm cho cô, mà lúc này, cô càng cần bóng tối để che dấu nét bi thương của mình.

“Hạ Đình, em say thật sao?”

Đôi mắt Táp Nhĩ mang theo vẻ xấu xa, nhìn chằm chằm vào Hạ Đình, hô hấp phả trên gương mặt cô, hoài nghi mức độ say của cô, càng tò mò cô rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng qua là, đối với ‘nhuyễn ngọc ôn hương’ đột nhiên tự động dâng đến cửa, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua, ôm lấy thắt lưng cô, để cô càng thêm gần mình.

“Say, em thực sự... say.” __!

Mùi xạ hương nam tính mãnh mẽ trên người Táp Nhĩ, tràn ngập trong giác quan của cô, mà nói những lời này, là vì muốn giảm bớt sự cảnh giác (đề phòng) của hắn, tự nói với chính mình phải tiến hành kế hoạch nhanh hơn.

Hạ Đình nhắm mắt lại, mang đôi môi đỏ mọng của mình dán lên Táp Nhĩ, nhớ đến hắn hôn cô như thế nào, cũng y như vậy mà thăm dò trong miệng Táp Nhĩ.

Nhưng còn chưa được ba giây, quyền chủ động đã bị Táp Nhĩ đoạt mất, chiếc lưỡi linh hoạt của hắn không ngừng cướp đoạt mút trong miệng cô, cuối cùng cô suýt nữa bị hôn đến choáng váng đầu óc, mà quên mất mục đích đến.

Mặc dù đối với hành động khác thường của Hạ Đình đêm nay, Táp Nhĩ có một bụng nghi vấn, nhưng chỉ là một nụ hôn của cô sẽ khiến cho lửa dục của hắn cháy lan ra đồng cỏ, vì vậy, những nghi vấn kia đành phải chờ thêm chút nữa!

Lúc hôn môi Hạ Đình, tay của Táp Nhĩ cũng không nhàn rỗi, đang bận cởi bỏ quần áo cản trở của cả hai.

Nhìn trên người Hạ Đình không che đậy, ánh trắng tiến vào soi xuống trên da thịt trắng như tuyết càng thêm lộ vẻ trong suốt, nơi đây đã hoàn mỹ đặc biệt mê người, nụ hoa màu hồng cũng vì dục vọng mà đứng thẳng.

Chỉ là nhìn kỹ thân thể mềm mại xinh đẹp của cô, đã khiến hắn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hắn vội vàng ngậm lấy nụ hoa mê người kia, để giải tỏa sự khô nóng bên trong cơ thể.

Sau đó hắn mang dục vọng của hắn đặt tại nơi mềm mại của cô, mặc dù vẫn cách một tầng vải mỏng, nhưng hắn biết, cô đã cảm nhận được sự rục rịch ngóc đầu dậy của hắn.

“Ừm.” Hạ Đình quên mình cong người lên, giọng nói phát ra tựa như tiếng thở dài, kích thích do Táp Nhĩ mang đến thực sự quá lớn, đến gần loại khoái cảm run rẩy rầy này, khiến cô sắp không thể suy nghĩ rồi.

“Không... vẫn không thể...” mãi cho đến khi chiếc lưng trần trụ dựa vào vách tường lạnh lẽo, lúc này mới khiến Hạ Đình có chút tỉnh táo, lúc này cô mới phát hiện quần lót không biết từ lúc nào đã bị cởi xuống, cô vội vàng giãy khỏi Táp Nhĩ, không để cho hắn muốn mình.

“Hạ Đình, mau qua đây!”

Lửa dục chưa được giải phóng, Táp Nhĩ găm thét mở đến, thấy cô, sau đó cất bước lên trước, muốn nhanh chóng cùng cô hợp làm một, tiếc rằng, mỗi lần hắn tiến về phía trước một bước, cô liền lùi về sau một bước.

“Vi buổi phỏng vấn hôm nay sao? Em vi buổi phỏng vấn hôm nay, cho nên dùng cách này trừng phạt anh sao?”

Táp Nhĩ cô gần chịu đựng dục vọng muốn bộc phát, kiềm chế kích động, bởi vì hắn không thể bỏ mặc ý nguyện của Hạ Đình, ai bảo cô gái trước mắt không phải người bình thường, mà là hắn... yêu nhất.

“Phải... có liên quan đến buổi phỏng vấn hôm nay, nhưng... không phải muốn trừng phạt anh.”

Hơi thở của Hạ Đình cũng không ổn định, cô tiện tay cầm lấy bộ quần áo che khuất thân thể trần trụi của mình, sau đó kẻ sát tường thờ gấp.

“Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, em nói mau!” Đây là lần đầu tiên Táp Nhĩ không kiềm chế được! bởi vì ‘dục cầu bất mãn’ (như cầu dục vọng chưa được thỏa mãn) mà mất không chế.

Hạ Đình hít sâu một hơi, tập trung tất cả dũng khí, cũng vứt bỏ tất cả sự tự tôn, nhịn xuống nỗi đau như dao cắt trong lòng, gần từng tiếng, nói rõ ràng: “Thấy buổi phỏng vấn hôm nay em mới biết, thì ra làm phụ nữ của anh có thể lấy được một trăm vạn Đôla tiền chia tay! Vậy em...”

Thì ra làm một cô gái ham tiền cũng không dễ dàng!

Hạ Đình cắn môi dưới của mình, tiếp tục bắt chước giọng điệu của cô gái hóm hỉnh nói: “Vậy hôm nay em lên giường với anh, có thể lấy trước mười vạn Đola hay không?”

Lúc nói những lời này, Hạ Đình không dám nhìn về Táp Nhĩ, cô sợ cô sẽ thấy ánh mắt tràn đầy khinh bỉ, xem thường của hắn.

Nhưng dù thế nào đi nữa, hôm nay cô nhất định phải lấy được tiền, cô đã tính qua, bao gồm món nợ, tiền thuốc men, và sau khi trở về Đài Loan, chi phí trị liệu của mẹ cùng với phí sinh hoạt, có lẽ cần mười vạn Đola.

Cho nên cô quyết định bán rẻ tình yêu của mình, cũng để chặt đứt tình cảm dành cho Táp Nhĩ.

Lấy dũng khí, Hạ Đình che dấu vẻ ảm đạm trong đáy mắt, đổi thành vẻ mặt nhu mì, nói: “Anh đã nói, làm phụ nữ của anh, muốn gì có đó, chỉ cần em nói ra, thì anh nhất định làm được, đây không phải gạt em chứ?”

“Tiền, tôi sẽ cho.” Táp Nhĩ hí hóp mắt, giương lên thoáng hiện một nụ cười giễu cợt, đi đến trước mặt Hạ Đình: “Phụ nữ trước kia đều hướng về tôi đòi yêu trước, mới đòi tiền, chẳng lẽ em không hướng về tôi... đòi yêu sao?”

Đây... đây là lần đầu tiên hắn nhắc đến cái từ ‘yêu’ này, hắn nói câu này rõ ràng thay mặt cho ý nghĩa gì? Lòng Hạ Đình nhất thời kích động không thể bình ổn.

Hạ Đình nhìn ánh mắt thâm thúy của Táp Nhĩ, bên trong như là chứa tình nồng, lại giống như vừa mang theo ‘hư tình’, ánh mắt dịu dàng, rồi lại lóe lên tia lạnh khốc.

Hạ Đình không đoán ra, càng sợ hiểu sai ý, cho nên cô bả qua. Bởi vì muốn có tình yêu của hắn, căn bản là giấc mộng xa xỉ (cao sang, xa vời).

“Phụ nữ trước kia cũng đều không chiếm được, em... em cần gì phải làm điều thừa?”

“Nếu như em mở miệng đòi tôi, có lẽ tôi sẽ cho cũng không chừng!” Táp Nhĩ mang theo nụ cười thách thức trả lời.

Hạ Đình thật không ngờ Táp Nhĩ sẽ nói như vậy, cô ngỡ ngàng vài giây, không hiểu vì sao hắn vẫn hỏi, những vấn đề tuyệt đối không có khả năng này, quá nhiều lòng cô không biết phải làm sao, không biết như thế nào mới đúng.

Cô nói ra, hắn thực sự sẽ cho sao?

“Em sẽ không không biết tự lượng sức mình như vật mà đưa ra loại yêu cầu đó, có lẽ tiền thực tế hơn, bây giờ anh có thể ghi chi phiếu cho em không?”

Cô thực sự rất muốn nói ra, nhưng cô không có đủ dũng khí để ra, bởi vì cô sợ nhận được là sự đùa cợt của Táp Nhĩ, lòng của cô đã đủ bi thương rồi, cô không chịu nổi kết quả như vậy, cho nên ép buộc bản thân lấy quan hệ hai bên hình thành qua lại trên tiền bạc.

Lửa giận chớp động trong con ngươi xinh đẹp của Táp Nhĩ, hắn nheo mắt, cười cuồng ngạo nói: “Được! bây giờ tôi ghi chi phiếu cho em, mà nếu em muốn làm kỹ nữ, bây giờ lập tức đi lên giường, mở hai chân chờ tôi!”

Nói xong, Táp Nhĩ đứng lên, đi về phía bàn đọc sách không xa, mở cuốn chi phiếu, cầm bút chờ ‘động tĩnh’ sau lưng.

Táp Nhĩ ném ra câu nói khiến gương mặt Hạ Đình nổ tung trắng bệnh, lung lay suýt ngã.

Có lẽ cô nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ của hắn rồi!

Nhưng mà, mục đích hôm nay của cô không phải là lấy tiền, bán rẻ bản thân mình, chà đạp tình yêu, không phải sao? Mà vẻ mặt hiện tại của hắn chính là tượng trưng cho mục đích của cô đã đạt tới rồi.

Tựa như đánh mất linh hồn, Hạ Đình lao vào mở cửa phòng, đến gần chiếc giường lớn hôm qua còn tràn đầy ngọt ngào.

Mà Táp Nhĩ cảm thấy Hạ Đình vào cửa phòng, liền tức giận ký tên lên cuốn chi phiếu.

Chưa bao giờ có bất kỳ chuyện gì làm ảnh hưởng đến cảm xúc của hắn, mãi đến khi bắt đầu gặp phải cô, hi vọng ồ ồ của hắn toàn bộ thay đổi theo cô, cứ tưởng rằng cô đã bằng lòng để hắn tiến vào chiếm giữ thế giới của cô, không ngờ mới được khoảng vài giờ, cô lại mang hắn vứt ra ngoài.

Cô gái cứng đầu này!

——@@@——

Vừa vào cửa phòng, đập vào tầm mắt Táp Nhĩ, là Hạ Đình nằm ngang trên chiếc giường nhưng tư thế kích cỡ cực lớn, một tay ôm ngực, một tay che giấu mảnh đất quan trọng thân dưới, cảm xúc căng thẳng, từ vẻ nhàn nhạt đồ ùng của gương mặt trắng nõn có thể thấy rõ manh mối.

Về quyền rũ thẹn thùng, đáng vẻ mê người, quả thực có thể bức điên bất kỳ người đàn ông nào. Dục hỏa vừa bị đập tắt trong cơ thể Táp Nhĩ, nhanh chóng được châm ngòi.

“Tôi mới vừa nói phải mở chân ra, nhưng mà tư thế em như vậy...” Nhìn thân thể xinh đẹp mê người trên giường, Táp Nhĩ cười tà mị, ngồi ở bên cạnh, ngón tay thờ ơ men theo đường viền khe vẽ dọc theo gò ngực đầy đặn của Hạ Đình, khiến cô run rẩy một hồi: “Càng mê người, khiến tôi không nhận được muốn lập tức....ăn em!”

Giọng nói kích thích của Táp Nhĩ, sự tiếp xúc ấm áp, khiến Hạ Đình nhớ lại đêm qua, sự lãng mạn triền miên đau đớn kia.

Nhưng lời kể tiếp đến lỗ tai, lập tức mang Hạ Đình từ trong kí ức ngọt ngào, đánh trở về hiện thực tàn khốc.

“Em muốn chi phiếu.” Táp Nhĩ cầm chi phiếu thả ra ở trên đầu Hạ Đình, tấm chi phiếu bay chậm rãi xuống ở trước mắt Hạ Đình: “Số tiền tùy em ghi, chỉ là, hi vọng sự phục vụ tối nay của em, sẽ không khiến tôi cảm thấy mất trắng tiền.”

Mặc dù câu nói bật ra từ miệng Táp Nhĩ tựa như con dao sắc bén, đủ tổn thương đến thương tích đầy mình, nhưng ánh mắt hân nhin Hạ Đình, đã có sự thương tiếc, không muốn, sự tức giận cùng đủ loại cảm xúc khác nhau.

Cô gái ngọc chết tiệt này! Mặc dù hẳn không biết rốt cuộc cô đang đùa trò gì, nhưng chẳng lẽ cô thực sự không nhìn ra hẳn yêu cô sao? chẳng lẽ muốn chính miệng hẳn thừa nhận mới được?

Chỉ là, hẳn không tính nói bây giờ, chờ đến sau khi hẳn trừng phạt cô gái nhỏ cứng đầu này xong rồi nói sau!

Tấm chi phiếu trước mắt tựa như đang nhắc nhở cô, tiền đã đưa, vậy thì cô cũng nên tận sức thực hiện nghĩa vụ cô đã đồng ý.

Cầm lấy tấm chi phiếu, Hạ Đình nhìn về Táp Nhĩ nở nụ cười quyến rũ, nụ cười kia quả thật muốn câu mất cả hồn hẳn đi.

Hạ Đình chủ động đẩy Táp Nhĩ nằm trên giường, cô nằm trên người hẳn, cánh môi đỏ mọng ấm áp phủ lên hẳn, học theo cách của hẳn, môi gặm cắn môi của hẳn.

“Như vậy...còn...còn có thể chứ?” Hạ Đình ngượng ngùng hỏi.

“Ừm...Còn...có thể!”

Hạ Đình nghe thấy tiếng thờ dốc kiềm nén nam tính, gương mặt đối diện Táp Nhĩ, cô thấy lửa dục trong ánh mắt hẳn, trải qua sự nếm trải của đêm hôm qua, cô đã hiểu rõ ý nghĩa thay mặt cho ánh mắt nóng bỏng đó.

Cô xấu hổ thu lại tầm mắt, đôi môi mềm mại tiếp tục trượt xuống phía dưới khe mút, cánh môi nóng bỏng thăm dò ở cổ hẳn, chiếc lưỡi thom lạng lẽ đưa ra, khe liếm thăm dò mạnh đập ở cổ hẳn...

Nụ hôn của Hạ Đình, khiến cả người Táp Nhĩ tê dại như bị điện giật, gân xanh trên trán nổi lên dữ dội, trong miệng bật ra tiếng gầm nhẹ, bắp thịt toàn thân cũng căng chặt, cổ hết sức nhẫn nhịn sự hành hạ ngọt ngào Hạ Đình dành cho hẳn.

Nhưng không bao lâu, đôi mắt Táp Nhĩ gần như đỏ tươi vì dục vọng, bởi vì cảm nhận vùng đầy đặn của cô đè ép trên ngực hẳn, loại tiếp xúc da thịt thân mật này kích thích hẳn khắp nơi, mà kỹ xảo trúc trắc của cô, cũng làm bắp thịt hẳn căng thẳng xoắn xuýt, loại cảm giác này thật sự muốn bức hẳn thành dã thú __!.

Lúc hẳn phải nắm lấy quyền chủ động rồi!

“Em làm tốt vô cùng! Tiếp theo giao cho anh là được!”

Táp Nhĩ xoay người một cái, liền đặt Hạ Đình ở dưới thân hẳn, cúi đầu mút hôn hai gò ngực trên chọc lòng hẳn ngứa khó chịu, ngón tay thon dài lại càng trực tiếp đi đến giữa hai chân cô thăm dò hoa viên ẩn mật nhất.

“Ừm...” trong cơ thể Hạ Đình đã sớm bị lửa dục hùng hục thiêu đốt, cô cúi đầu thờ gấp, răng nhỏ cắn chặt lấy cánh môi đỏ mọng, kiềm chế tiếng rên rỉ sắp bật ra, đang lúc hẳn mút cô, cô theo bản năng đưa hai tay tìm đến mái tóc đen dày đặc của hẳn, nắm kéo.

Cô run rẩy thừa nhận sự liếm mút của hẳn, cảm thấy ngón tay của hẳn ở trong hoa viên dịu dàng hòa lẫn mật ngọt ướt át của cô, co rút lúc nhanh lúc chậm.

Táp Nhĩ chuyển thân thể to lớn cao ngạo của hẳn đến giữa hai chân cô, hôn giữa hai bên trong chân cô, một mạch thăm dò dò đi phía trong...

“Táp Nhĩ...em...em muốn...” Hạ Đình kêu tên hẳn, cả người vì khát vọng mà liên tục run rẩy.

“Tuân lệnh! Cô bé lợ lem của tôi.” Cùng lúc Táp Nhĩ hứa hẹn, thì dục vọng nóng bỏng cứng rắn cũng mạnh mẽ tiến vào nơi mềm mại của cô.

“A...Táp Nhĩ...Ừm...” Đột nhiên xuyên đến, khiến Hạ Đình nhận được khoái cảm trong nháy mắt, cô hoàn toàn trầm luân trong bể dục, đã quên đây chỉ là một vụ giao dịch tiền bạc tàn khốc...

—@#@—

Kích tình đi qua, trong không khí vẫn còn sót lại hơi thở sau hoan ái, Hạ Đình dựa vào trước ngực Táp Nhĩ, tham luyến vẻ cường tráng cùng sự ấm áp

của hắn.

Thời gian ở cùng một chỗ với hắn, cũng chỉ còn vài giờ mà thôi, lúc hắn đi làm, cũng là lúc cô ra đi, suy đi tính lại, cô không tự chủ ôm chặt lấy hắn, nghĩ muốn kéo dài hạnh phúc ngắn ngủi này.

Hạ Đình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, muốn mang về anh tuấn của Táp Nhĩ nhớ thật kỹ, không ngờ vừa nâng mắt này, lại nhìn thấy lửa dục không tắt trong con ngươi vốn tưởng rằng đang nghỉ ngơi của hắn, sự u ám trong mắt kia lại chói sáng.

Mặt Hạ Đình đỏ bừng, vội vàng kéo ra khoảng cách của hai bên, lại bị Táp Nhĩ kéo lại, tay của hắn lại nhanh nhẹn dao động trên đường cong hấp dẫn của cô.

“Ghét...đừng nha!” Hạ Đình muốn tránh khỏi Táp Nhĩ, không ngừng vặn vẹo thân thể, không ngờ, điều này lại khiến Táp Nhĩ thờ dốc trầm thấp một tiếng.

“Em đừng lộn xộn nữa.” Táp Nhĩ ra sức đè thân thể cô lại, thống khổ nói: “Nếu không anh thật sẽ làm tình cùng em cả đêm, để em cả một cơ hội thờ dốc cũng không có.”

Nghe câu nói hết sức rõ ràng của Táp Nhĩ, thiếu chút nữa cả đầu ngón chân của Hạ Đình cũng đỏ bừng rồi.

“Nếu đã như vậy, chúng ta nên giữ một khoảng cách, dùng biện pháp an toàn.”

Hạ Đình xoay người, đưa lưng về phía hắn, khúc môi vừa giương lên nở nụ cười hạnh phúc, chẳng qua, nụ cười của cô ở lúc nhìn thấy tờ giấy mỏng ở đầu giường, đóng lại rồi.

Sao cô lại quên giữa bọn họ chỉ là vụ giao dịch tiền bạc?

Cũng tại vì sự dịu dàng của hắn làm cô quên sự tàn khốc của hiện thực, nhưng buồn cười chính là, để cô viếng thăm qua lại ở Thiên Đường cùng Địa Ngục, cũng là hắn!

“Phải rồi!” Hạ Đình tự mình kiên cường xoay người mỉm cười: “Anh nói làm phụ nữ của anh trong ba tháng, là phải bắt đầu tính từ lúc? Là từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, hay là lần đầu tiên phát sinh quan hệ? hay là bắt đầu từ ngày em trở thành cô bé lọ lem của anh? Nếu như bắt đầu tính từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ba tháng này liên hết rất nhanh nha! Đối với anh, có hơi thiệt thòi, nếu như bắt đầu tính từ ngày hôm qua, đến lượt em có chút thiệt thòi, vì vậy tốt nhất là bắt đầu từ bữa tiệc kỉ niệm, vậy thời gian ba tháng này, phải kết thúc ở...”

Cho dù kết thúc tại một ngày nào đó, cô cũng đã sớm tính toán tốt, đêm nay chính là đêm sau cùng của bọn họ!

Chỉ là cô có ý tìm chuyện, không để cho Táp Nhĩ phát hiện có bất kì điều gì bất thường, không để hắn có cơ hội ngăn cản cô.

“Mãi mãi không có kết thúc!” Táp Nhĩ chặn lại câu ‘kết thúc’ trong miệng Hạ Đình khiến hắn giận dữ ngút trời.

Nghe câu nói của hắn, Hạ Đình kinh hãi nhìn về phía Táp Nhĩ, sợ hiểu lầm ý tứ trong đó, muốn từ trong mắt hắn tìm kiếm chút dấu vết.

“Em thật sự không đòi tình yêu của anh sao? nếu em mở lời, anh nhất định sẽ cho!”

Câu nói của hắn lại khiến cô chấn động!

Vừa nãy, lúc hắn hỏi câu này, là dùng ‘có lẽ’, bây giờ lại dùng ‘nhất định’!

Nhất định...tò về khẳng định biết bao, nhưng mà... sẽ như trong lòng cô nghĩ sao?

“Vậy thì em căn bản không yêu anh, cho nên đối với tình yêu của anh một chút cũng không quan trọng?” Giọng điệu của Táp Nhĩ không vui.

Trong lời này của Táp Nhĩ liên tục khiến cô khiếp sợ, dường như ẩn dấu một ý nghĩa quan trọng đối với cô.

Hắn đang nói là...hắn yêu cô sao?

Nhưng trong lòng Hạ Đình lập tức gạt bỏ cách nghĩ đối với cô mà nói, là vô cùng xa vời này.

Dù sao đây là cũng một thế giới hiện thực, chuyện cổ tích chưa bao giờ trở thành sự thật.

Có thể ở trong ngực hắn hưởng thụ hạnh phúc chốc lát, đối với cô mà nói, đã đủ thỏa mãn rồi!

Cô không nên lại có bất kì yêu cầu xa vời nào nữa.

“Em đã từng nói với anh em yêu anh nha! Hơn nữa lại rất yêu rất yêu anh, lần này có cảm nhận được tình yêu của em không đây?”

Trong giọng nói của Hạ Đình có chút nghịch ngợm, nhưng trong mắt lại lóe lên thâm tình, tay xoa gò má Táp Nhĩ, mang theo sự không muốn nòng đậm.

“Nhưng mà, không phải anh nói chờ em yêu anh, anh sẽ mất hứng thú với em...”

“Vĩnh viễn sẽ không!”

Táp Nhĩ trả lời kiên quyết, khiến Hạ Đình ngờ ngác một lúc, nhìn vào mắt sáng của hắn, cô lại thấy tình yêu nồng đậm ở bên trong.

“Oa... hôm nay chắc chắn anh uống một bình mật ong lớn, lời nói thật sự là ngọt chết người.” giọng Hạ Đình mang theo sự thoái mái hơn, không muốn tìm tòi nghiên cứu những thứ này: “Nhưng mà em biết điều đó không thể là sự thật, giống như anh không thể rời khỏi tập đoàn Đế Tư, không thể ngăn trở oanh oanh yến yến rót xuống bên cạnh anh.”

Đây là khoảng cách bọn họ mãi mãi không thể vượt qua được!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Cô gái cứng đầu này!

Cư nhiên chơi trò ‘không từ mà biệt’!

Táp Nhĩ đứng trước cửa sổ sát đất của văn phòng, con người đen mang theo lửa giận bùng bùng nhìn chằm chằm phía trước, nhưng suy nghĩ lại quay về hôm qua, lúc ở bệnh viện nghênh đón hắn, không phải là cô gái khiến hắn không có lòng dạ đi làm, mà là một đám người xa lạ.

Hắn cho rằng cô sẽ lại tinh nghịch mà xuất hiện ở sau lưng hắn, nghịch ngợm nói: “Tiên sinh, tìm người sao?”

Kết quả, có người nói những lời đó, nhưng người lên tiếng lại là y tá, lúc này hắn mới giật mình cảm thấy có chuyện kì lạ.

Sau đó hắn hỏi bác sĩ mới biết được, cô mang theo người mẹ có bệnh tình nguy kịch trở về quê nhà ở Đài Loan rồi.

Muốn ở một hòn đảo nhỏ trên bản đồ tìm kiếm đã rất khó, nhưng còn tìm một cô gái mang người bệnh, hắn là rất dễ dàng.

Nhưng điều khiến hắn tức giận khó tiêu chính là, hắn cho rằng sự khác thường tối qua của cô là vì buổi phỏng vấn, cho nên hắn cũng nói thẳng rõ ràng với cô, quan hệ giữa bọn họ mãi mãi sẽ không kết thúc, chỉ cần cô mở lời đòi tình yêu của hắn, hắn sẽ dâng tặng ngay lập tức, hắn cũng đã hứa, nhưng... nhưng cô cư nhiên sau khi diễn xong cảnh cô nàng hám tiền, liền biến mất không thấy đâu nữa!

Hắn có tai tiếng như vậy, thì không đáng tin tưởng sao?

Chỉ cần để hắn tìm được cô, nhất định hắn sẽ trừng phạt thật tốt cô gái dám cả gan đá hắn ra khỏi thế giới của cô này!

“Đi vào không cần lên tiếng sao?” Bóng người bên cạnh lác lác, khiến Táp Nhĩ lấy lại tinh thần.

“Minh có gõ cửa, nhưng mà thấy dáng vẻ rất có cảm hứng với bầu trời hôm nay của cậu, cho nên không dám làm phiền cậu mà!”

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy biểu tình mất mát này ở trên gương mặt Táp Nhĩ, không ngờ sức mạnh của tình yêu này quả thực vĩ đại, có thể hoàn toàn thay đổi triệt để một con người.

“Có phải mình cho cậu ít việc quá hay không, cho nên cậu mới rảnh rỗi chờ mình nhìn trời xong?” Táp Nhĩ khí lạnh bức người nói.

“Không không không! Một chút cũng không ít, không ít, xin hỏi Tổng giám đốc gọi gấp tôi lên đây, có chuyện gì sao?”

Vì không để bị bão quét đến, căng sợ Táp Nhĩ khó chịu một cái, tăng thêm lượng công việc của anh, Gaye vô cùng cung kính, hỏi thận cẩn thận.

“Minh muốn rời khỏi công ty một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian này cậu tạm thức chức vị của mình, công ty giao cho cậu.” Táp Nhĩ phân phó.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Vừa nghe Táp Nhĩ muốn tăng thêm lượng công việc cho anh, Gaye mặc kệ cái gì cấp trên cấp dưới, một mực từ chối.

“Cậu nghĩ rằng mình không biết là cậu muốn đi tiếp cận cô bé lọ lem chạy trốn, không phải Giao ước chỉ còn vài tháng nữa thôi sao? lấy thời gian giao ước của các cậu sớm hơn ấy, chớ đừng có nghĩ cách trên người mình.”

Anh thả thời giờ hưởng lạc nhiều chút, mới không cần lãng phí thời gian tại những công việc không xong này.

“Cậu nghĩ rằng mình không có hỏi qua anh ta sao?” Táp Nhĩ có chút thất bại ngồi lại trên ghế làm việc.

Khải Nhĩ trả lời với hần là “Làm việc đúng hen”, nhưng hần chờ không kịp rồi!

Lúc trước đồng ý tiếp quản Đệ Tư trước Khải Nhĩ, là bởi vì hần có hứng thú với từ Thương, nhưng bây giờ hần đã tìm được ‘hứng thú’ cả đời của hần, mà ‘hứng thú’ này hần vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ, cho nên bây giờ hần hận nhất là không thể đem Đệ Tư ném cho Khải Nhĩ, tiếc rằng lại ném không được, ý thức trách nhiệm bẩm sinh, lại khiến hần không thể đi cho xong việc, muốn tính kế với Gaye lại thất bại...

“Nếu cậu ta không đồng ý, dù sao cách thời gian giao ước chỉ còn...” Gaye bấm tay tính toán: “5, 6 tháng.”

“Là năm tháng lẻ ba ngày.” Táp Nhĩ đã tính qua, nhưng tính trái tính phải, nhất định không thể thiếu một chút.

Tính toán đến thật đúng thật rõ ràng!

“Dù sao một cái chớp mắt là đến liền, cậu kiên nhẫn đi.” Gaye ‘lực bất tòng tâm’(có lòng nhưng ko có sức giúp) nói.

Cũng chỉ có thể như vậy thôi!

Nhưng chỉ cần vừa đến lúc, hần nhất định phải đem năm tháng lẻ ba ngày hành hạ này, gia tăng trên người cô gái dám tự ý rời khỏi hần kia.

——@/@@——

Năm tháng lẻ ba ngày sau.

“Cha, mẹ, con về trước đây! Tuần sau lại đến thăm hai người.”

Hạ Đình chấp tay trước ngực, sau đó khom người cúi chào thật sâu với mộ phần đặt song song cùng một chỗ ở trước mắt, chậm rãi ra khỏi Linh Ấn tự (tự là Chùa) thanh nhã tĩnh mịch nằm ở lưng chừng núi. __! [Cái chùa trong phim Tế công phải hem tở?? !]

Đây là nơi mỗi khi cô có ngày nghỉ, nhất định sẽ đến.

Lúc bác sĩ tuyên bố mạng sống của mẹ chỉ còn lại một tháng, Hạ Đình liền quyết định, bất luận như thế nào cũng phải hoàn thành nguyện vọng của mẹ, vì vậy ngày đó, cô mặt dày cầm tờ chi phiếu trống của Táp Nhĩ cho, mang theo mẹ trở về quê nhà Hoa Liên.

Bây giờ mẹ đã đến bên cạnh cha, vì vậy mục tiêu cuộc sống của cô bây giờ chính là cố gắng kiếm tiền, mang toàn bộ số tiền lấy của Táp Nhĩ lúc trước trả lại.

Trải qua hơn năm tháng này, có lẽ hần đã sớm quên cô, cũng có lẽ hần chỉ nhớ rõ cô là cô gái hám của không hơn không kém? Nhưng số tiền lấy lúc đó, cô nhất định phải trả.

Làm như vậy chỉ là muốn không có lỗi với lòng mình, hi vọng trái tim mình vẫn yêu hần không tồn tại bất kì tạp chất gì.

Cô cũng không chút hối hận vì đã cầm số tiền đó, bởi vì số tiền đó, khiến cho mạng sống vốn chỉ còn một tháng của mẹ, được hưởng thụ thêm ba tháng thời gian vui vẻ ở trên cõi đời.

Mặc dù cô mất đi tình yêu, mất đi tình thân, nhưng vẫn còn có ký ức ngọt ngào của tình yêu, hình ảnh ảm áp của tình thân, làm bạn với cô.

Đội nón lá, mặc bộ âu phục thanh lịch, khoe mỗi khe cong, trong mắt Hạ Đình đã khẽ có nỗi buồn nhàn nhạt, dưới cảnh sắc tươi đẹp làm bạn, chậm rãi xuống núi.

Đột nhiên, cô cảm thấy có chút kỳ lạ.

Là cô đa nghi, hay là thật sự có người nào đó ở trong góc khuất nhìn chăm chăm cô?

Đi đến đình(chỗ nghỉ chân) nghỉ mát, Hạ Đình tạm dừng bước, quay đầu nhìn về phía con đường đi tới, ánh mặt trời rọi xuống con đường rừng núi nhỏ, cũng không có bóng dáng người nào khác tồn tại.

Hay ngày nay, cô vẫn luôn cảm giác có một ánh mắt nóng rực liên tục nhìn chăm chăm vào cô.

Rốt cuộc thì là ai chứ? Hạ Đình nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng tia nhiệt liệt của tầm mắt này lại khiến cô cảm thấy một chút cũng không đáng sợ, trái lại có một loại... cảm giác ảm áp ngọt ngào, đang được che chở cẩn thận.

Bất chợt, trong đầu Hạ Đình hiện lên bóng dáng của Táp Nhĩ, nhưng lập tức, cô lại lắc lắc đầu, giễu cợt với chính mình.

Làm sao có thể là hần? ngay cả cô ở đâu hần cũng không biết, làm sao có thể xuất hiện tại vùng hoang vu hẻo lánh này? Huống chi, hần...có lẽ đã sớm

quên mất cô rồi.

—@@@—

Tay Hạ Đình nắm một túi tài liệu lớn, người bước vào một tòa nhà Nhà Xuất Bản quy mô nhỏ.

Cô tìm được một công việc phiên dịch tiểu thuyết nước ngoài ở đây, không phải mắc kẹt chuyện đi làm, chỉ cần mang sách phiên dịch tốt giao lại cho Nhà xuất bản nội trong kỳ hạn là được, nói về thù lao, nếu dịch được càng nhiều, nhận được càng nhiều.

Chỉ là, lúc vừa mới bắt đầu dịch quyển đầu tiên, chính là bị hủy bỏ nhiều lần, ném không ít gian khổ, cũng may mấy tháng tiếp theo, càng ngày càng thành thực vô cùng.

“Cô Lục, con đến giao bản thảo rồi.”

Cô Lục trong miệng Hạ Đình, chính là người chịu trách nhiệm của Nhà Xuất Bản, biết cha mẹ cô đều đã mất, lại càng thêm thương tiếc cô.

“Tốc độ giao bản thảo gần đây càng lúc càng nhanh nha!” Cô Lục lấy bản thảo trong túi ra, nhìn sơ lược một lúc, tán thưởng nói: “Lấy chữ bỏ từ cũng càng ngày càng thành thực, cô thấy không lâu nữa, cô có thể không cần kiểm tra bản thảo rồi.”

“Đây đều là phải cảm ơn sự dạy bảo của cô nha! Nếu không hại mức độ trách mắng của ông Hoa cô ngày càng nặng, con liền thấy thật có lỗi!” Hạ Đình vừa làm nũng vừa tỉnh nghịch nói.

“Con nha! Phải tìm niềm vui cho cô!” Cô Lục vỗ nhẹ gương mặt nhỏ nhắn tinh tế của Hạ Đình, cười nói: “Đi lên mạng trước đi, đợi lát nữa cô sẽ lấy một quyển sách nữa cho con.”

“Cảm ơn cô!” Tâm trạng Hạ Đình hơn hờ bước đến trước bàn máy vi tính không xa, ấn chuột, tiến vào thế giới online không xa.

Bởi vì chỗ cô ở cách thành phố rất xa, tin tức không phát triển chút nào, ngay cả TV cũng chỉ có TVB, vì vậy cô đều dùng thời gian đến Nhà Xuất Bản, dạo chơi trên thế giới mạng, nhìn xem gần đây thế giới này đã xảy ra những chuyện gì.

Chỉ là thường thường sau khi tùy ý lướt qua, sẽ không tự chủ nhập vào mục tìm kiếm bốn chữ ‘Táp Nhĩ Đế Tư’, sau đó lại đọc kĩ càng mỗi một tin có liên quan đến cái tên này.

Thông thường, cô sẽ thấy hấn khoác tay cô gái xinh đẹp tham dự các bữa tiệc nhà báo, cho dù trong lòng ghen ghét, cô vẫn muốn ngừng mà không ngừng được vẫn cứ nhìn hấn anh tuấn như cũ trên ảnh chụp, mà nghĩ đến trước đây.

Đây là thói quen xấu cô cần phải bỏ đi, chỉ là...cho cô thêm một chút thời gian, nhất định cô sẽ bỏ.

Lúc nhìn website (trang web), đột nhiên, một dòng chữ to dừng lại khiến người ta sợ hãi xuất hiện trước mắt cô—

Anh em lừa gạt, e rằng Táp Nhĩ Đế Tư bị mưu sát, ngại vàng Tổng giám đốc bị đoạt oán (cướp ngôi).

Tâm trạng Hạ Đình vốn hơn hờ sau một cái nháy mắt liền đông lại, nụ cười rút đi, máu toàn thân giống như bị rút hết.

“Mưu sát...” Cô thì thầm nhớ đến, đầu óc trống rỗng.

“Không thể nào...không thể nào!” Hạ Đình đột nhiên đứng lên, trọng tâm của ghế dựa vì vậy mà không vững liền ngã xuống đất, gây ra một tiếng vang thật lớn.

“Tiểu Đình, sao vậy?” Cô Lục phát hiện ‘dị trạng’ (tình trạng khác thường) của cô, cũng đứng lên, đang muốn đi về phía cô, Hạ Đình lại xoay người đẩy cửa chạy ra.

“Sao lại thế này?” Cô Lục đi đến trước bàn máy vi tính, không hiểu Hạ Đình vừa nhìn thấy cái gì, lại có thể rời đi hoảng hốt thất thố vậy.

“Con bé quen người này sao?” Cô Lục cũng nhìn vào màn hình vi tính, bài báo đề cập đến tin tức Táp Nhĩ Đế Tư có khả năng bị mưu sát.

Lúc này, một người đàn ông mặc bộ âu phục nhàn nhã, khôi ngô anh tuấn đi đến bên cạnh cô Lục.

“Xin chào, tôi là bạn của Hạ Đình.” Người đàn ông lên tiếng chào hỏi với cô Lục, tầm mắt lại dừng trên màn hình vi tính.

Cuối cùng cô ấy cũng nhìn thấy mẫu tin này rồi!

“Cậu...xin chào, Hạ Đình...con bé vừa mới đi!” Cô Lục bị người đàn ông bất chợt xuất hiện này dọa tại chỗ.

“Cảm ơn, tôi đi đây.” Người đàn ông gật đầu với cô Lục, bước nhanh đi ra, rất nhanh liền biến mất ở cửa chính của Nhà Xuất Bản.

“Người đàn ông này...sao giống người đàn ông trên màn hình vi tính vậy chứ?”

——@——

Hạ Đình về đến trong nhà, mở vali thật khiếp, cuối cùng cũng tìm thấy hộ chiếu.

Cô nhất định phải đi Newyork một chuyến, xác thực cái tin này là thật hay là giả.

Cô thà rằng tin tức hiện ra là hấn lại đòi bạn gái mới, thậm chí là kết hôn với bất kì cô gái nào cũng tốt, nhưng cô không chịu được, tin hấn biến mất trên thế giới này.

Lòng của cô sẽ chết mất!

Hạ Đình cầm hộ chiếu, liền điên cuồng chạy về phía cửa chính, nhưng vừa mở cửa ra, bóng người đứng ngoài cửa, đã khiến cho tiêu cự (điểm tập trung) tung bay của cô bắt chợt tập trung, cô vừa ngạc nhiên mừng rỡ, vừa nghi ngờ, không xác định được đó là ảo giác hay là sự thật.

“Anh... là thật sao?” giọng cô run run rẩy rẩy, bàn tay đưa qua vuốt ve gương mặt hấn cũng run rẩy không thôi.

Nhìn vẻ anh tuấn quen thuộc, cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, khiến trái tim rơi xuống địa ngục của cô, lập tức lại bay lên đám mây.

“Anh là thật.” Giọng Táp Nhĩ khàn khàn, trên gương mặt tiểu tụy của hấn có sự mệt mỏi, còn có vẻ nhớ nhung nồng đậm.

“Nhưng mà anh bây giờ hai bàn tay trắng, chỉ còn có trái tim muốn yêu chờ em, em muốn sao?”

Hạ Đình nhìn Táp Nhĩ, nhìn đôi mắt không đếm được đã bao lần xuất hiện trong mộng của cô kia, đôi con người dịu dàng khiến cô đau đớn lại muốn tưởng nhớ, gương mặt anh tuấn, bóng dáng cao lớn...

“Muốn! Em muốn! Em chỉ muốn anh, thứ khác đều không cần!” Đầu Hạ Đình dặt trong ngực Táp Nhĩ, cảm nhận nhịp đập của tim hấn, cảm nhận sự chân thật của hấn.

Cuối cùng môi của Táp Nhĩ tìm đến của cô, liên tiếp khởi đầu cho một màn miên kịch liệt!

——@——

1 tháng sau.

Rốt cuộc là chỗ nào không hợp lý?

Hạ Đình đứng bên cạnh cửa phòng bếp, nhìn kỹ Táp Nhĩ đang cầm muối xào, miệng vẫn vui vẻ huýt sáo, suy nghĩ.

Một người có giá trị phi phạm, nhân vật lãnh đạo rung chuyển bão táp, trong một đêm hết thảy toàn bộ hóa thành số không, phản ứng như vậy là bình thường á?

Trừ ngày đó hấn như một đứa trẻ bị vứt bỏ xuất hiện ở trước mặt cô, rõ ràng để cô cảm nhận được ý chí thất bại của hấn ra, hôm sau, hấn lập tức liền như thay đổi bản thân...

Không... phải nói là lại trở về là một Táp Nhĩ Đế Tư bá đạo ngang ngược, kiêu ngạo tự tin, có làn gió vương giả, giống như hấn chưa từng mất đi cái gì.

Mà mấy ngày nay, ở sân sau chuyển thành đất trồng rau, còn sân trước trồng hoa nuôi chim cùng cô bước chậm dưới ánh chiều tà, hấn nói đó là sự hưởng thụ lớn của hấn, mà cùng cô làm chuyện ân ái, lại còn là niềm vui sướng lớn nhất của hấn.

Cho dù ở bất kì nơi nào, mỗi một góc trong phòng, sân sau sân trước, tảng đá lớn bên cạnh bờ biển, hoi bóng rừng, đều có dấu vết từng hoan ái của bọn họ.

Nói đến đây, nếu không phải là dạ dày của cô đói đến dệp lép bị mùi hương com lê kêu tỉnh, bằng không với tay chân đến bây giờ vẫn còn mềm nhũn của cô, giờ phút này nhất định vẫn còn nằm trên giường, động cũng không muốn động.

Trong một tháng này, có lẽ bởi vì xa cách khá lâu, dục vọng của Táp Nhĩ đúng là kịch liệt lại dọa người.

Nghĩ đến những đoạn ngắn điên cuồng kia, hai gò má của Hạ Đình không khỏi đỏ ửng lên.

“Đói bụng sao?” Táp Nhĩ bưng một đĩa rau xào lên, xoay người lại thấy Hạ Đình đứng bên cạnh cửa.

“Ừm! Rất đói.” Hạ Đình gật gật đầu, đi đến bên cạnh hấn, hám ăn gấp một phần nhỏ rau xanh cho vào trong miệng.

Bữa hiện tại này, là bữa ăn đầu tiên của bọn họ, mà giờ phút này mặt trời đã sớm xuống núi, trăng sáng đang ló ra.

“Anh cũng rất... đói!”

Nhìn Hạ Đình mặc áo sơ-mi rộng rãi của hấn, đường cong lưng linh như ẩn như hiện khiến tầm mắt hấn hoàn toàn bị hấp dẫn, động tác nhỏ lơ đãng khẽ

liếm đôi môi đỏ mọng, lại càng hoàn toàn khơi mào khát vọng của hắn.

“Đại sắc ma (quỷ háo sắc)” Trải qua những ngày hành hạ ngọt ngào này, Hạ Đình hiểu rất rõ ánh sáng chớp động trong mắt của Táp Nhĩ giờ phút này thay mặt cho cái gì!

“Lúc đói, nên ăn cơm ăn rau, đáng về này của anh như chỉ muốn ăn thịt người.” Hạ Đình giận cái đầu đầy tư tưởng sắc dục của hắn, nhưng mà lại vui vẻ hắn nghĩ chính là cô, muốn cũng chính là cô.

“Được rồi!” Táp Nhĩ tạm thời thỏa hiệp, mặt khác hắn cũng không muốn người hắn yêu đói đến dẹp bụng, ngoài ra, cũng phải để cô ăn cho no no, để dễ ứng phó với dục vọng không ngừng nghỉ của hắn.

“Nhưng mà điểm tâm của anh sau khi ăn xong...”

“Không co điểm tâm sau khi ăn xong!” Hạ Đình đỏ mặt, chặn suy nghĩ viễn vông của Táp Nhĩ.

Thật là tên đại sắc lang!

“Bắt đầu từ bây giờ, em muốn duy trì một cái đầu minh mẫn (tinh táo, sáng suốt) nghĩ một số chuyện!”

“Điểm tâm nhỏ của anh, ở cùng một chỗ với anh không cần một cái đầu minh mẫn.”

Thân thể nóng rực của Táp Nhĩ nhích lại gần, đôi cánh tay ôm cả người cô vào trong ngực, hơi thở ấm áp lướt qua bên tai cô.

Hắn cũng không hi vọng cái đầu của cô tinh táo quá mức, có một số việc nghĩ quá rõ ràng, xảy ra vấn đề.

“Thả em ra, đáng về này em không thể suy nghĩ.” Hạ Đình vừa tức vừa ngượng mà giãy giụa. Tức hắn lại có thể ảnh hưởng đến cô sâu như vậy, hại cô lại nghĩ đến những hình ảnh kiều diễm kia.

Nụ cười xấu xa ở khóe môi Táp Nhĩ không giảm, nụ hôn tỉ mỉ rơi vào trên gáy cổ mảnh khảnh của cô, đôi tay theo đường xinh đẹp liên tục đi xuống, lừa dục chưa bao giờ tắt có xu hướng lạng lẽ cháy điên cuồng.

Chưa từng có bất kì cô gái nào khiến hắn yêu thích không buông tay như thế qua, lại càng chưa từng có thân thể cô gái nào, làm hắn đi lý trí, chỉ có cô!

“Em biết không? Anh thích đáng về không suy tư của em, nhiệt tình lại quyến rũ, hấp dẫn lại chọc giận, làm anh rất muốn... một hơi ăn em”

Giọng điệu ái muội của Táp Nhĩ, tràn ngập tính ám chỉ, hắn kéo nhẹ áo so-mi rộng rãi trên người Hạ Đình xuống dưới, ở trên xương bả vai mê người của cô, khê cắn, khiến Hạ Đình run rẩy từng hồi.

Hạ Đình thốt ra một tiếng rên rỉ vui thích, cảm nhận được một luồng nhiệt chạy toán loạn từ bụng dưới của cô, cô lại lần nữa trầm luân dưới sự dụ hoặc của Táp Nhĩ, đối với sự dụ hoặc này cô vĩnh viễn không kháng cự được...

Nhưng mà... ít nhất hắn phải để cô suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện trước, rồi lại động thủ (ra tay, làm việc) chứ!

Dìng...

Chuông điện thoại làm Hạ Đình thức tỉnh, thúc đẩy cô vội vàng đẩy Táp Nhĩ ra, đứng lên đi nghe điện thoại, bỏ lại vẻ mặt ‘dục cầu bất mãn’ của Táp Nhĩ.

Điện thoại vang lên tám chín phần mười (là 8/10 hay 9/10 __!) đều là cô Lục gọi đến, bởi vì từ sau khi Táp Nhĩ lại xuất hiện trong sinh mệnh của cô, thời gian làm việc của cô càng ngày càng ngắn, tính toán toán thì đã rất lâu không cầm bút phiên dịch rồi.

“Alo..Lục..”

“Tôi là Khải Nhĩ Đế Tư, nói với Táp Nhĩ, bảo cậu ta nhanh chóng trở về giải thích rõ ràng với truyền thông tin tức tôi mưu sát cậu ta, nếu cậu ta lại không trở về giải quyết những phiền phức này, tôi sẽ nói địa chỉ của cậu ta ở Hoa Liên cho phóng viên, còn nữa, thông dong thì thông dong, công việc cũng không nên bỏ quên.”

Khải Nhĩ vừa nói xong, đầu dây điện thoại bên kia truyền đến tiếng tút tút, Hạ Đình đã ngắt ngắn tốt—sẽ, đến giữa tiếng kêu của Táp Nhĩ, mới lấy lại tinh thần.

“Cô Lục gọi điện thoại đến sao?” Táp Nhĩ đến gần, muốn tiếp tục sự vuốt ve an ủi mới này còn chưa thỏa mãn, lại bị Hạ Đình né tránh.

“Sao vậy?” vừa thấy đôi mắt đẹp của Hạ Đình tràn ngập tức giận, khiến Táp Nhĩ không khỏi, con đầu báo động vang lên trong lòng.

“Anh gạt em!” Cô liền biết có chuyện kì quái: “không có anh em lừa gạt, không có mưu sát, anh càng không có hai bàn tay trắng, cái gì chỉ còn trái tim muốn yêu chờ em, toàn bộ đều là gạt người!”

Nghĩ đến hơn một tháng qua, lời ngon tiếng ngọt Táp Nhĩ đã nói hết thấy đều là nói dối, lòng Hạ Đình cũng thất, vỡ.

Cô sớm đã biết trái tim của hắn không thuộc về bất kì kẻ nào, vậy mà cô lại tin tưởng trái tim của hắn chỉ chờ cho cô! Thậm chí hắn còn chưa bao giờ nói qua ‘anh yêu em’ với cô! Nước mắt như hạt ngọc cứ như vậy từ hốc mắt chảy xuống trên gò má của Hạ Đình.

Một tháng ngọt ngào hạnh phúc này, hết thảy ngỡ ngàng như vậy, khiến trái tim chết của cô chỉ muốn thoát khỏi những mộng ảo do những lời nói dối này xây đắp.

“Thả em ra...thả em ra!” cô căn bản chưa kịp xoay người rồi đi, đã bị giam cầm trong lồng ngực như tường đồng vách sắt của Táp Nhĩ. Đã nói không nên đề đầu óc Cô bé lọ lem của hắn tỉnh táo quá mức, quá tỉnh táo sẽ xảy ra vấn đề.

“Hãy nghe anh nói. Mặc dù anh nói dối, nhưng một trái tim muốn yêu chờ em, tuyệt đối là thật.”

Táp Nhĩ hôn lên nước mắt làm hắn đau lòng trên gò má Hạ Đình, mỗi một lần hôn, lại thêm một lời yêu rung động lòng người: “Anh yêu em”

“không...em không tin...” Hạ Đình lắc đầu muốn rung câu nói nghe được trong tai rơi xuống.

“Anh yêu em...anh yêu em...” nụ hôn của Táp Nhĩ rơi xuống trên mắt cô, trên môi, chuỗi chuỗi lời yêu cũng không có gián đoạn.

“Em không...tin...” dưới đợt tấn công dịu dàng của Táp Nhĩ, ý chí muốn phủ nhận của Hạ Đình càng ngày càng yếu kém rồi.

“Anh yêu em...” nụ hôn của Táp Nhĩ dần dần xuống phía dưới, quần áo trên người của cả hai cũng lặng lẽ rơi xuống đất, lửa dục trong nháy mắt được châm ngòi đốt điên cuồng.

“Em không...em cũng yêu anh...a...”

Hạ Đình thỏa hiệp, ở ngay lúc Táp Nhĩ mang cô lên thiên đường.

Mặc dù Hạ Đình còn rất nhiều chuyện muốn hỏi rõ ràng, nhưng mà...tất cả đánh phải chờ đến lúc đầu óc của cô lấy lại tỉnh táo lần nữa!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.